

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

KARINA HALLE

Circetkar
ve palancı

Çeviren: Ömer Mülazım

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://rantey.org>
NOVELLA

“Karina Halle’nin olağanüstü kalemi sizi hikâyenin sonuna götürürken sayfalar su gibi akıp gidiyor. Macera ve aşk tutkunlarının muhteşem sonla mest olacağı kesin.”

RT Book Reviews

“Ellie, Camden ve Javier’in hızlı hayatları aynı hızla düşüşe geçerken sıkı tutunun, yanlarında sizi de götürebilirler.”

USA Today

“Aksiyon, korku, heyecan, aşk, tutku ve kıskançlıkla örülmüş bir hikâye...

Okuyucular bir aşk hikâyesinde aradığı her şeyi bu kitapta bulacak”

The New York Times

Bir yalancının oyunundan
ancak bir cûretkâr sağ çıkabilir

Cüretkâr ve Yalancı
Karina Halle

1. Baskı: Eylül 2016
ISBN: 978-605-186-067-1
Yayınevi Sertifika No: 12330

Copyright©Karina Halle

Bu kitabın Türkçe yayın hakları Nurchihan Kesim Ajans aracılığıyla
Novella Yayınları'na aittir.
Yayınevinden izin alınmadan kısmen ya da tamamen alıntı yapılamaz,
hiçbir şekilde kopya edilemez, çoğaltılamaz ve yayımlanamaz.

Baskı
MY Matbaacılık San. Tic. Ve Ltd. Şti.
Maltepe Mah. Yılanlı Ayazma Sok. No: 8F
Zeytinburnu / İstanbul
Sertifika No: 34191
Tel: 0212 674 85 28

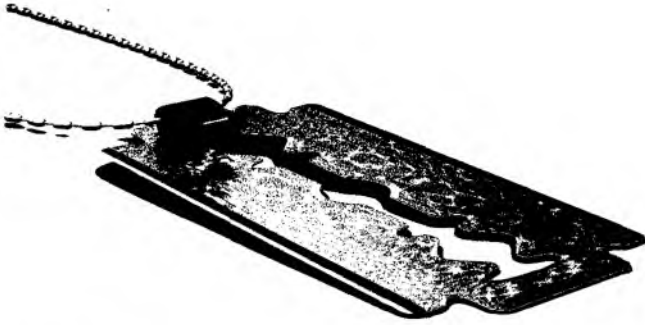

Bir Martı Yayın Dağıtım San. Tic. Ltd. Şti. markasıdır.

NOVELLA YAYINLARI
Maltepe Mh. Davutpaşa Cd.
Yılanlı Ayazma Sk. No: 8
Zeytinburnu/İstanbul
Tel: 0 212 483 27 37 - 483 43 13
Faks: 0 212 483 27 38
www.novellayayinlari.com
info@novellayayinlari.com

Orijinal adı	: Bold Tricks
Yayın Yönetmeni	: Şahin Güç
Çeviren	: Ömer Mülazım
Editör	: Elçin Kazancı
Sayfa Tasarımı	: Elif Aydın Yavuz
Kapak	: Alla Özabat

KARINA HALLE

Cüretkâr ve palancı

Çeviren: Ömer Mülazım

Geleceğime, Scott MacKenzie'ye...

GİRİŞ

Kız ığlık atarak uyandı.

Doktorların verdiği ilaçların etkisiyle uyurken, önceki gece bedenini kaplayan acı azalmamıştı. Bacaklarını kaplayan bu acı, genç damarlarına yayılan morfine meydan okumuştu.

Hastanedeki yatağında doğrulmaya ve karanlık odaya bakmaya çalıştı. Hiç kimse yoktu, ebeveynleri bile. Titremeye ve ağlamaya başladı, başına gelenleri idrak edemiyor, onu ele geçiren ıstırapla başa çıkamıyordu.

Yalnızdı ve sonsuza dek yaralanmıştı.

Sonunda gece vardiyasında çalışan hemşirelerden biri kapıda belirip ona doğru koştu.

“Ne oldu, Ellie?” diye sordu hemşire, ama o konuşamadı. Hıkırıklarını kontrol edemiyordu. Sadece başını sallayabiliyor ve acıklı bir şekilde inleyebiliyordu, yüzünden yaşlar süzülüyordu.

Hemşire biliyordu. Kızın koluna giden seruma çabucak biraz daha ilaç kattı. Kızın bacağı korkunç şekilde yanmıştı,

hemşirenin hayatında gördüğü en kötü yanıklardan biriydi. Doktorlar ellerinden geleni yapmışlardı fakat kızın ebeveynleri, sigortaları olmadığı için ona estetik ameliyat yaptıramamışlardı. Bir deri nakli, kızı ileride korkunç yara izleri taşımaktan kurtarabilirdi.

Ebeveynleri onun yanında bile değildiler. Günün büyük bölümünü bekleme odasında geçirmiş, akşam olunca da kızı hastanede bir başına bırakarak başka bir yere gitmişlerdi. Hemşire, onların davranışlarından –binadan gizli gizli ayrılmalarından tutun da kızın başına gelenleri açıklama biçimlerine kadar her şeylerinden– epey işkillenmişti.

Kızın düşük gelirli bir aileden gelmesi ve civardaki bir çöp yığnında araba parçaları araması belki mümkündü ama bacağına yanlışlıkla batarya asidi dökülmesiyle ilgili hikâye hiç, akla yatkın gelmiyordu. Hemşire, onların kızın ebeveynlerinin bir *metamfetamin* laboratuvarı işletiyor olabileceklerini düşünüyordu. Daha da kötüsü, kızı ihmal ya da istismar ediyor olabilirlerdi. Hikâyede kesinlikle bir terslik vardı, fakat kız o kadar çok acı çekiyordu ki ne doktorlar ne de hemşireler olayları onun ağzından dinleyebilmişti. Şimdiye dek. Morfin on bir yaşındaki kızın bedenine hızla yayılırken, yavaş yavaş etkisini göstermeye başlıyor, kızın hıçkırıklarını azaltıyordu. Hemşire onu dikkatle izliyor, sorup sormamak arasında gidip geliyordu. Bu, sosyal hizmetlerin işiydi ama nedendir bilinmez kızı korumak istiyordu. Sanki bacağı yanmadan önce de kızın zaten yaralanmış olduğunu görebiliyordu.

“Ellie,” dedi usulca, kızın güzel sarı saçlarını düzelterek. Büyüdüğünde baş döndürücü bir kadın olacağı kesindi, hatta bu on bir yaşındaki halinde bile bunun işaretlerini veriyordu. Güzelliğinin bedeninde oluşan yara izleriyle lekeleneceğini bilen hemşire ona daha çok acıdı.

Kız kahverengi gözlerini açtı ve hemşireye baktı. Göz yaşlarından dolayı yüzü ıslaktı ve azalan acısına rağmen korkuyor gibiydi.

“Ellie,” diye devam etti hemşire, “başına neler geldiğini anlatabilecek misin?”

Kız gözlerini kırptırdı, ne yapacağından ya da ne söyleyeceğinden emin değildi. Neler olduğunu kendi bile güçlükle hatırlasa da yaşananların yanlış olduğunun farkındaydı. Ayrıca ebeveynleri ona Travis Raines, yani annesinin evine girmeye zorladığı kötü adam, hakkında konuşmamasını henüz söylememiş olsalar da o çenesini kapalı tutması gerektiğini gayet iyi biliyordu. O ne de olsa dolandırıcıların kızıydı ve doğruyu söylemek onun için asla bir seçenek değildi.

Yine de bir tarafı, hemşireye olanları anlatmak istiyordu. Travis denen adamın başını belaya sokmak istiyordu. Ona yaptıklarını hapse girerek ödemesini istiyordu.

“Ben... ben hatırlamıyorum,” dedi kız, gerçeği söylemekten çok korkuyordu.

Hemşire onu süzdü. “Araba parçaları aradığını anımsıyor musun?”

Araba parçaları mı? Ebeveynlerinin doktorlara ne anlattığına dair kızın hiçbir fikri yoktu. Yüzünde saklayamadığı bir şaşkınlık belirdi, hemşire de bunu fark etti.

“Ellie, en son hatırladığın şey neydi?” diye sordu hemşire hemen. “Bacağın nasıl yandı, bunu sana annenle baban mı yaptı?”

Ne cevap vereceğini düşünürken kızın yüzü asıldı.

O anda, “Ne yaptığını sanıyorsun?” diye bağırان Amelie Watt kapı eşiğinde belirdi.

Kız, annesinin sesini duyunca korkudan sindi. Hezeyan halindeyken onu kızdıracak bir şey yapmış olabileceğinden endişeleniyordu.

Amelie, hemşireye gözlerinden ateşler saçarak bakıp odaya girdi.

“Kızımı sorguya mı çekiyorsun?” diye bağırdı öfkeyle, ellerini sallayarak. “Buna hakkın yok.”

Hemşire, kızın yanından çekildi fakat özür dilemedi. “Onun için kaygılanıyorum.”

“Sen sadece kızımı iyileştirmeye bak, gerisine karışma.” Başını dimdik tutan, Amelie kollarını göğsünde kavuşturdu. Egzotik Doğu Avrupa hatlarına sahip göz alıcı bir kadındı: çıkık elmacıkkemikleri, güçlü çene ve koyu renk, yaban eriği gözler. Korkmadığı izlenimini uyandırıyor fakat sesindeki titremeyi gizleyemiyordu. “Hem kızımı gecenin bir yarısı neden uyandırıyor ki? Bırak da zavallı bebeğim uyuşun.”

Hemşire kaşlarını kaldırdı. “Bebeğiniz gecenin bir yarısı ağlıyor, acıdan çığlık atıyordu. Yanında sadece ben vardım.” Bu son kelimeleri birer hançer saplar gibi sarf etmişti.

Amelie derin bir nefes alıp başını iki yana salladı. “Sakin annelik becerilerimi sorgulamaya kalkma. Biraz uyu-

mak için eve gitmek zorunda kaldık. Ancak bu şekilde onun yanında olabiliriz.”

Hemşire, Amelie’ye bakarak üstüne gidip gitmemeyi düşündü. Hayranlık ve korku karışımıyla annesini izleyen kıza baktı. Belki de bunu daha fazla irdelemek faydasızdı. Kız gerçekten istismar ya da ihmal ediliyorsa sosyal hizmetler bunu öğrenirdi. Onlara da çoktan haber verilmişti zaten. Watt’lar onlarla sabah uğraşabilirlerdi.

Sonunda hemşire iç geçirip, “Beş dakikanız var, sonrasında odadan ayrılmanızı isteyeceğim Kızınızın uyuması gerek, ilaçlar acısını azaltacaktır,” dedi.

Gözlerini kısarak Amelie kızına baktı. Hemşire odadan çıkıp kapıyı ardından kapadı.

Amelie kapının kapandığını duyunca gözle görülür biçimde rahatladı. Kızının yanına gelerek elini Ellie’nin ince, esmer koluna koydu, serumu görünce yüzünü buruşturdu.

“Yavrum,” diye fısıldadı. “Onlara ne anlattın?”

Morfinin etkisiyle rahatlayan kız yavaş yavaş bilincini yitiriyordu. Dudaklarını yalayıp annesinin duymak istediği şeyi söyledi. “Onlara hiçbir şey anlatmadım, anneciğim.”

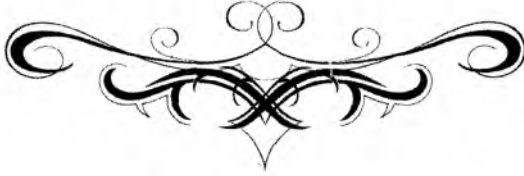
Amelie acıyla gülümsedi. “İşte benim kızım. Kendini daha iyi hissettiğinde, anlatacaklarını sana söyleyeceğiz. Şimdilik onlara sadece çöplükte araba parçaları aradığını ve bunun hatırladığın en son şey olduğunu söyle. Anladın mı? Hatırladığın en son şey.”

“Ama...” diye başladı kız, “Ama o adam. Travis.” Amelie bu adı duyunca ürperdi. “Onun cezalandırılması gerek. Hapse girmesi gerek.”

“Bir gün cezalandırılacak, yavrum,” dedi annesi. “Bir gün yaptığının cezasını çekecek. Ama bu senin görevin değil. Biz halledeceğiz. Söz veriyorum.”

Annesi yanında kalıp, elini tuttu.

Bana yaptıklarının bedelini bir gün ona ödeteceğim, diye düşündü kız. Sonra uykuya daldı.

BİR

Dışarıda fırtına kopuyordu, bense içimden çığlıklar atıyordum.

Rüzgârdan sallandıkça yüzüme yağmur suyu damlatan ağacın altında, toprak yolun kenarına park etmiş, üstü açık, çalıntı bir cipin içinde oturuyordum. Tropik akşamın sıcaklığına rağmen üşüyordum ve çamurlu abiyemin içinde iliklerime kadar ıslanmıştım. Bir yanımda Camden McQueen, diğer yanımda Javier Bernal vardı. Biri karanlıktan daha aydınlık, diğeri aydınlıktan daha karanlık. İki adam da benim için gelmişti. İki adam da beni sevmişti. Ve ben ikisini de epey hafife almıştım.

Aslında oyalanacak ve kafamı toparlayacak zamanım yoktu. Fakat bütün olanlardan sonra –Javier beni onunla Meksika’ya gelmek için kandırdıktan, azılı düşmanı Travis’i öldürmeye ikna ettikten ve her şey ters gidince kurşun yağmuru altında kaçmak zorunda kaldıktan sonra– bir panik atağın beni yiyip bitirmek, güçsüz düşürüp oyun dışı bırak-

mak üzere beklemede olduğunu biliyordum. Beni içten dışa parçalamakla tehdit eden korkunun damarlarımda dolaştığını hissedebiliyordum. Her şeyi –Gus’ı, annemi, intikamımı, amacımı– kaybetmekten korkuyordum. Javier’den ve onun Camden’a yapabileceklerinden korkuyordum. Camden’dan ve bana karşı değişmiş olmasından korkuyordum. Kendimden ve bütün bunlara anlam vermek için yapabileceklerimden korkuyordum.

Bir ciple sadece on dakikadır Veracruz’a doğru yol alıyorduk ki biraz kendime gelebilmek için Javier’e arabayı durdurmasını ve bir kenara çekmesini söylemişim. İsteğimi gönülsüzce kabul edip uğultulu rüzgârda sallanan devasa ağaçların altında bir alanda durdu. İki adam da bana bakıyordu ve benim tek yapabildiğim, avuçlarıma soğuk işlerken elbisemdeki çamurlarla oynadığım ellerime bakmaktı. İkisi de beni tanıyor, geçirdiğim krizleri biliyordu, sadece bu bile içimden çığlık atmama, kaçmak istememe sebep oluyordu. Onlara bakamıyordum bile. Bu durumu kabullene miyordum. Javier ve Camden. Birbirlerini öldürmeden bir cipte oturabilmeleri bir yana, üçümüz birlikte çalışmak zorundaydık. Bense ikisinin arasında kalmıştım.

Aklım, kaçışımıza gitti. *Annem. Tanrım, annem.* Onu bir daha görebileceğimi hiç sanmıyordum, hele ki bir uyuşturucu baronunun partisinde, ama oradaydı işte, şampanya servisi yapıyordu. Üstelik ben daha on bir yaşındayken bacağıma asit döken, Mississippi’deki o gece soymak istediği adam için, Travis için çalışıyordu. Ona ne olmuştu Tanrı

aşkına? Aile olarak yaşadığımız onca şeyden, çektiğim bütün acılardan, yetkililerin soruşturmalarından, Jim dayıyla kalmak üzere Palm Valley'ye gittikten ve en nihayetinde beni terk etmesinden sonra şu anda neden onunlaydı? Hem babam neredeydi?

Yutkundum, boğazım düğümlendi ve Javier'e sorsam mı diye düşündüm. Bütün bunları, nerede olduklarını en başından beri biliyordu. Hatta o çarpık ahlak ilkelerine dayanan marazi, tanrısal bir amaç uğruna onları öldürmemi bile istemişti benden. Bunca zamandır biliyor ve beni kullanıyordu.

Yine de ona bu yüzden kızamıyordum bile. İşin aslını bilmem, böyle bir şeyi beklemem gerekirdi. Eski numaralarına kandığım, gömülü kalması gereken bir geçmişe kapıldığım için kendime inanılmaz öfkeliydim. Onun tatlı yalanlarını dinlemiş, saflık ederek ona inanmışım. Camden'a olan inancımı kaybedip Javier'e güvendiğim için kendimden nefret ediyordum, ayrıca yol açtığım yıkım yüzünden kendimden daha çok nefret ediyordum. Ona bakamamamın bir nedeni de buydu. Camden'a her baktığımda ne kadar değiştiğini görüyordum. Daha kuvvetli, daha sert ve daha acımasızdı. Ayrıca yaptıklarım yüzünden incinmiş, derinden yaralanmıştı. Artık o mahir ellerinin bile dönüştüremeyeceği yaraları vardı.

"İyi misin?" diye sordu Camden alçak sesle. Dizim dizine değiyordu. Diğeri de Javier'inkine değiyordu. İki yanımda ikisini de hissedebiliyor, soluk alış verişlerini duyabiliyordum, karanlıkta otururken ikisinin de vücutları gergin ve kaskatıydı. Bu çok tuhaftı. Hem de çok tuhaf.

Ayrıca görünüşe bakılırsa, Gus ve ebeveynlerim Travis Raines'in pençesine düşmüş, gerçek kimliğim ortaya çıkmışken ve Meksika'da hep birlikte ilerlememiz gerekirken, bu tuhaflık dertlerimin en önemsiziydi.

Gözlerimi ellerimden ayırmadan başımı salladım, ama iyi değildim. Hiçbirimiz iyi değildik.

Javier gürültüyle iç çekti. Tavrındaki bir şeyler beni ona bakmaya zorladı. Nedense ona bakarken zorlanmadım, belki de baktığımda kendimi suçlu hissetmediğim içindi.

"Ne var?" diye sordum. Sinirlerime hâkim olmak için parmaklarımı bacağıma bastırmayı sürdürdüm.

Başını bana doğru eğdi, tek ışık kaynağı cipin gösterge paneli ve uzakta çakan şimşekler olmasına rağmen gözlerindeki ışıltıyı görebiliyordum. Her zamanki gibi gözlerinden hiçbir şey okunmuyordu.

"Bu lanet fırtınada burada daha ne kadar bekleyeceğimizi merak ediyorum sadece," dedi, yüzüne sahte bir gülümseme yayıldı. "Hepsi bu."

Camden yerinde dikleşti. "Yağmur, yüzündeki bütün o kanları temizler en azından."

Javier ona baktı. "Şişko Gus'ı geri almanıza yardım etmemi istediğinize emin misin? Bence ikinize de iyilik yapan kişi benim çünkü. İkinizin de postunu kurtarmak dışında tabii. Ayrıca bana teşekkür ettiğinizi de hatırlamıyorum."

Soluğumu burnumdan verdim. "Bana sadece birkaç dakika ver. Plan yapmam lazım."

Burnunun ucundan yağmur damlayan Javier alaycı bir

kahkaha attı ve kuşkulu gözlerle bana baktı. “Plan mı? Planı sen yapmıyorsun, meleğim. Yardımımı istiyorsan bu işi benim yöntemlerimle halledeceğiz.”

“Kahretsin,” dedi Camden öfkeyle.

Sonunda ona bakmak zorunda kaldım. Arabanın donuk parıltısını yansıtan gözlüğünün ardındaki gözlerinde öfke vardı ve kapının kolunu, ikiye ayırmak üzereymiş gibi tutuyordu. Tanrım, buna ihtiyacım yoktu. Ama düşününce de her şey kısmen benim hatamdı. Belki de bunun olması gerekiyordu.

“Camden,” dedim onu gözlerimle sakinleştirmeye çalışarak, “lütfen, sakın kalalım ve... ve düşünelim.”

“Ben sakınım,” diye cevap verdi Javier, Camden ağzını açarken. “Kız kardeşim Violetta’yı bulmam gerek. Benim en öncelikli amacım bu. Ondan sonra Travis’le Gus konusunda size yardım ederim.”

“Ya annem?” diye araya girdim onu dürüst olmaya çağırarak.

Karanlık yola bakmasına rağmen başını salladı. “Evet... ve annen.”

Şimdi ona sormanın tam sırasıydı. Ya şimdi ya hiçti.

Derin bir nefes aldım. “Babam nerede? Partide göremedim.”

Kaşını kaldırıp başımın üzerinden Camden’a baktı. Sebebine dair en ufak bir fikrim yoktu. Camden’a bakmak için döndüm ama kim olduğunu bile bilmiyormuşçasına Javier’e bakıyordu.

“Javier,” diye tekrarladım. “Babam nerede?”

Camden’a kaşlarını çatıp bana baktı. Yüzü taşlaştı. “Baban öldü.”

Bütün uzuvlarım dondu. Ciğerlerime sıcak havayı ve yağmur damlalarını çektim.

“Öldü mü?” diye sordum, boğuluyor gibiydim.

Ölmüştü.

Babam gerçekten ölmüş müydü?

Hayır.

Javier’in gözleri bir anlığına yumuşadı ama sadece bir anlığına. “Buraya gelene kadar bilmiyordum.”

Bunun iliklerime işlemesine izin verdim. Babam ölmüştü.

İyi ebeveyn.

Zayıf olanı.

Ölmüştü.

Annem, Travis için çalıştığına göre gerçek manada bir öksüzdüm artık.

“Tanrım,” dedim sonunda nefes alarak. Yeni bir panik atak krizini önlemek amacıyla öne doğru eğildim ve yanımda olduğunu hissettirmek isteyen Camden’ın sıcacık eli belime değdi. Dokunuşu bana bir şekilde güç verdi. “Tanrım.”

“Çok üzgünüm,” dedi Javier.

Ne söylediğini idrak etmem birkaç saniyemi aldı.

Anında başımı ona doğru çevirdim. “Hayır, değilsin,” dedim öfkeyle. “Onları öldürmek istiyordun. Seni aşağılık herif, annemle babamı öldürmek istiyordun. Beni buraya bunun için getirdin. Üzgün falan değilsin!”

Javier bana tepkisizce baktı, yüz hatları her zamanki gibi donuk ve pürüzsüz, ifadesi kurnazdı. Duygu yoktu. Hiçbir şey yoktu. Onun içinde sıcak bir şeyler olduğunu nasıl düşünebildim?

“Haklısın,” dedi bakışlarını tekrar boş yola çevirerek. “Üzgün değilim. Öldüğüne sevindim. Sana yaptıkları yüzünden bunu hak etti. Sadece şu anda böyle hissettiğin için üzülüyorum.”

“Onu *ben* öldürsem kendimi daha kötü hissetmeyecek miydim sanki?”

Javier omuz silkti. “Açıkça görünüyor ki bunun nasıl sonlanacağını artık biliyorum. Anlaşılan benim beslediğim kini beslemiyorsun.”

Yüzüne dirsek atıp burnunu tekrar tekrar kırmak istedim birden. Fakat Javier acıya direnebilen ve onu kendi lehine kullanabilen adamlardandı. An itibariyle bize karşı çok fazla avantajı vardı ve ondan nefret etmemden *hoşlanıyordu*. Hatta belki de onu sevmemden daha çok...

“Nasıl öldü?” diye sordum dişlerimi gıcırdatarak.

“Bilmem,” dedi. “Tek bildiğim, yeryüzünde seni incitecek kişilerin sayısının azaldığı.”

“Kafayı yemişsin sen,” diye homurdandı Camden, belimde duran eli gerilmişti.

Karanlıkta beyaz dişleri görünen Javier buna gülüp geçti, hiç gücenmedi. “Hakkımda ne düşünürseniz düşünün, bana ihtiyacınız var. Benim size olduğundan daha çok. Ve bu yüzden de ne dersem yapacaksınız.”

“Şeytanla anlaşma yapmak gibi,” dedim.

“Ah, meleğim benim, bu dövmele şebek hayatına döndüğünden beri mizacın nasıl da değişivermiş.” Camden’a baktı. “Sırf burada olman bir şey kazandığın anlamına gelmez, biliyorsun.”

“Ben sadece Ellie’yi almaya geldim,” dedi sesi sakın ama husumet doluydu. Camden’ın kendini çok zor tuttuğunu biliyordum. Kendini kontrol edemediğinde neler olduğunu da biliyordum; bunu bilmek için Javier’in yara bere içindeki kanlı suratına şöyle bir bakmam yeterliydi.

“A, elbette,” dedi Javier kararlılıkla. “Ama onu gerçekten geri alabildin mi acaba?”

“Javier, kapa çeneni,” dedim. “Planın varsa bize planının ne olduğunu söyle çünkü burada tartışarak geçirdiğimiz her an Gus bizden biraz daha uzaklaşıyor.”

Yavaşça bana baktı. “Ben de en başından beri bunu söylemeye çalışıyorum. Artık düşünebiliyor musun? Küçük nöbetin bitti mi? Çünkü geçen sefer ona neyin iyi geldiğini...”

“Sen işine bak,” diye sözünü böldüm. Ne Camden’ın ne de benim sözünü bitirmesine ihtiyacımız vardı. En son Javier’in yanında bir panik atak nöbeti geçirdiğimde portakal bahçesinde onu becermiştim. Savunmasızdım, şehvetime yenik düşmüştüm, gergindim ve kendi geçmişimin cazibesine kapılmıştım. Onunla sevişmemin milyonlarca nedeni vardı ama beni en çok rahatsız edeni, hepsinin temelinde bunu istediğim için yapmış olmam vardı. İhtiyacım olduğu için. Şimdi ona bakınca, ne kadar değiştiğini ve değişme-

diğini bildiğimden o kadar zayıf olduğum için kendimden, bana o kadar kolay ihanet ettiği için de bedenimden nefret ediyordum.

Gözlerini benden ayırmadı, loşlukta gözlerimdeki saf öfkeyi seçebildiğini biliyordum. Düşünüyor, benimle daha ne kadar oynayabileceğini merak ediyordu. Artık hem Camden'in hem de benim tepemi istediği zaman attırabilirdi. Elinde çok fazla cephane vardı ama belki de hep böyle olmuştu. Kışa hazırlık yapan bir sincap gibi biriktirmişti belki.

Cipi aniden hareket ettirerek Camden'in üzerine düşmeme sebep oldu, ardından yağmur koca koca damlalar halinde yağmaya devam ederken aracı toprak yola soktu. Şehir ışıklarının, fırtına bulutlarının alt kısımlarına donuk bir turuncu parıltı yansıttığı Veracruz'a doğru yol aldık.

"İlk olarak bu arabadan kurtulmalıyız," dedi Javier sırtarak. "Onu arayacaklardır."

"Jose'ye binebiliriz," dedi Camden.

Kuşku dolu gözlerle ona baktım. "Jose burada mı?"

Hafifçe gülümsedi. "Biraz hırpalandı ama evet burada. Ben ve Gus buraya onunla geldik. Bütün eşyaların hâlâ bagajda."

Tanrı'ya şükürler olsun, çünkü diğer bütün eşyalarım artık dönemeyeceğim otel odasında kalmıştı. Üzerimde yalnızca cüzdanıma sığdırabildiklerim vardı: Eleanor Willis adına bir pasaport (ki Travis gerçeği öğrendiğine göre artık işe yaramazdı), birkaç makyaj malzemesi ve biraz para. Hepsi bu kadardı.

"Doğru," diye alay etti Javier. "Eminim o arabanın peşinde hiç kimse yoktur."

“Senin haricinde mi demek istiyorsun?” diye sordum.

Homurdandı. “Geçmiş geçmişte kaldı. Daha az dikkat çeken bir araç bulursak daha iyi olur, sence de öyle değil mi?”

“En azından arabadan eşyalarımı alacağız ama,” dedim Javier’e. “Bunu planına ekleyebilirsin.”

Nahoş bir ses daha çıkardı ama itiraz etmedi. “Pekâlâ. Eşyalarını al. Yeni bir araba bul. Mexico City’ye gidip Violetta’ya bir bak.”

Kız kardeşinin adını duyunca kaşlarını çatıttım. “Violetta’ya mı bakayım?”

Başını salladı. “Ona şehirden ayrılmasını ve Jalisco’daki Marguerite’e ya da Alana’nın yerine gitmesini söyleyeceğim.”

“Ve seni dinleyecek, öyle mi?”

Kısa süreliğine dudağını ısırıldı. “Beatriz’in başına gelenleri biliyor. Dinleyecektir.”

“Beatriz kim?” diye sordu Camden.

Javier cipi otoyola çıkarırken ona baktı. “Seni ilgilendirmez.”

“Kız kardeşlerinden biri,” dedim çabucak Camden’a. “Travis onu öldürdü.”

“Tabii ya,” dedi Camden koltuğuna yaslanırken iç geçirdi. Nihayet onu birkaç saniye izleyecek gücü kendimde buldum. Koyu renk saçları rüzgârda dağılıyor, fırtınaya meydan okuyan otoyoldaki birkaç arabanın ışıkları gözlüğüne yansıyor. Çenesi güçlüydü, dudakları dolgun ama sıkıca birbirine bastırılmıştı. Büyük bir acı çektiğini biliyordum ama acının kaynağını bilmiyordum. Javier miydi?

Yoksa ben miydim?

Gözlüğünü çıkarıp Travis'in partisi için aldığı smokinin koluyla üzerindeki yağmur damlalarını sildi. Zorlanıyordu, parlak mavi gözleri acıyla kısıldı. Yediği kurşun yüzünden omzu hâlâ kötü durumdaydı.

"Ağrı kesicin var mı hâlâ?" diye sordum.

Gözlerini yumdu ve gözlüğünü takarken başını salladı. "Şimdi sırası değil. Hallederim."

"Eh, Javier'in suratını halletmişsin, orası kesin," dedim. Geri alma fırsatı bulamadan kelimeler ağzımdan dökülürmüştü. Canavarı kışkırtmak niyetinde değildim ama söylemesi kolaydı.

Ve onu kışkırtmıştım.

Javier direksiyonu daha sıkı kavrayarak freni kökleyince otoyolda kaydık. Ben çılgılık attım, altımızdaki tekerlekler kayarken korkunç bir ses çıkardı, yolun kenarında sarsılarak durduk.

"Tanrım!" diye bağırdı Camden. "Bizi öldürmeye mi çalışıyorsun?"

Javier derhal tabancasını çıkarıp tam burnumun dibinden Camden'a yöneltti.

Javier tabancanın namlusundan bakarak, "Hayır. Ama şimdi seni öldürmeye çalışıyorum." Küçümseyerek güldü.

Gözleri alev alev olan Camden, Javier'in meydan okumasına karşılık vererek, "Yap o zaman," dedi.

"Beni tahrik etme," dedi Javier.

Gözlerim ikisiyle tabanca arasında gidip geldi. Javier'in

sakin ifadesine ihanet eden silah hafifçe titredi. Javier çok sinirliydi, aptalca bir şey yapabilecek kadar sinirliydi. Camden'in onu tahrik etmesine ihtiyacı yoktu.

Birkaç santim uzağımdaki silaha dokunmamaya özen göstererek, ağır ağır ellerimi kaldırdım. Sesimin titremesine engel olmaya çalışarak dikkatlice konuştum. "Lütfen, lütfen, Javier, Camden, biraz... biraz sakinleşelim."

"Kes sesini," dedi Javier önce bana, sonra tekrar Camden'a bakarak. "Bunlar hep senin suçun."

"Neden benim suçummuş?" dedim ve sonra öyle olduğunu fark ettim. Çenemi kapalı tutmam gerekiyordu. Hepimizin öyle. İkisine de bakıp, "Pekâlâ, özür dilerim. Hepsi benim suçum. Öyle görünüyor ki anlaşılamazsak hiçbir yere varamayacağız," dedim.

Javier tabancayı daha sıkı kavradı. "Bu, *anlaşma* meselesi değil, meleğim." Dudaklarını yalayıp başıyla Camden'ı işaret etti. "Söyle bakalım, Camden, eski karınla güçlü kuvvetli Vincent Madano'nun elinden kurtulmayı nasıl başardın?"

Camden kaşlarını çatı, çenesi kasılmıştı. "Sen bunu nereden biliyorsun?"

Javier sırtıttı. "Herkes gibi ben de gazetede gördüm."

"Palavra."

"Söylemem lazım, etkilendim doğrusu," diye devam etti Javier. "Vincent Madano elinden öyle kolay kolay kurtulunacak bir adam değildir."

"Onları ne kadar iyi tanıyorsun?" diye sordum Javier'e, Camden'ın kendisine tuzak kurulduğuna ve Sophia'nın, ağabeylerinin ve muhtemelen de Javier'in işin içinde olduğunu

söylediklerini hatırlamıştım. Takas, kaçırma, hepsi göstermelikti. Hepsini beni Camden'dan uzaklaştırmak ve belki de Camden'ı tehlikeye atmak içindi.

Camden'ın burada bizimle olması Javier'i çılgına çeviriyor olmalıydı. Camden kolay lokma olmamıştı.

"Yeterince tanıyorum," dedi Javier. Tabancayı tutan elini gevşetti, yağmur damlalarını silkeledi ve silahı tekrar beline soktu. Rahatlayarak soluğumu boşalttım. "Ama bu noktada sanırım bunun konumuzla bir alakası yok."

Camden'ın meselenin peşini o kadar kolay bırakmayacağından emindim. Javier'in, eski karısı ve ağabeyleriyle arası ne kadar iyiydi? Ve neden? Fakat Camden, Javier'e son bir kez ters ters baktıktan sonra dikkatini kenarında durduğumuz karanlıklar içindeki çiftliğe çevirdi.

"Gus'ı geri alalım hadi," dedi ve kendini başka bir şey söylemekten alıkoymak istermişçesine dudaklarını birbirine bastırdı.

Javier onu birkaç saniye izledikten sonra cipi yeniden hareket ettirerek bizi otoyola soktu.

Veracruz'a doğru yol alırken dayanılmaz bir sessizlikle oturduk, ama böylesi konuşmaktan daha güvenliydi. Tek kelime daha etsek birbirimizi yakacakmışız gibi hissediyordum. Camden sadece Jose'yi bıraktığı yeri tarif etmek için konuştu.

Ne yazık ki Travis'in malikânesine fazla yakındı. Sadece birkaç blok ötedeki sakin bir sokağa girdik, yapraklı ağaçlar rüzgârda vahşice savruluyordu, yağmur neyse ki dinmişti. Uzaktan helikopterlerin patırtısı duyuluyordu.

Javier de gökyüzüne bakınca, “Bunlar onun mu yoksa haber kanallarının mı?” diye sordum.

Belli belirsiz başını salladı. “Onun. Haberler bunu yayınlamaya cüret edemezler.”

“Buradan sağa dön,” dedi Camden. Başka bir sokağa saptık, burası daha dardı. Ağaçlar az sayıda ve araları açık olan sokak ışıklarını engelliyordu. Duvarlar ardındaki yüksek kapılı evler daha küçük ve aralarındaki mesafe daha fazla olsa da burası hâlâ varlıklı bir bölgeydi. Sokağın çıkmaz olduğunu fark ettim, yani başımıza bir şey gelmesi durumunda sadece bir çıkış vardı. Uzakta helikopterler daireler çizer, ışıkları gökyüzünü aydınlatırken tedbiri bir an için olsun elden bırakamazdık.

Camden, “Kızım işte orada,” dedi, bunu söylerken ormanın başladığı ve sokak lambasının olmadığı sokağın sonunu gösteriyordu. Karanlıkta arabanın şeklini zar zor seçebiliyordum.

“Kızım mı?” diye sordu Javier kaşını kaldırarak. “Adı Jose onun.”

Camden omuz silkti. “Karşı cinsin kıyafetlerini giymekten hoşlanıyor sanırım.”

İç geçiren Javier başını tiksintiyle iki yana sallayıp cipi Jose’ye doğru sürdü. “Hemen bitirelim şu işi.”

Cipten indik ve Camden’in “hırpalanmak” sözcüğüyle ne demek istediğini ancak iyice yaklaştıktan sonra anlayabildim.

“Aman Tanrım, Camden!” diye haykırdım zavallı aracı görünce.

“Arabama ne yaptın ulan böyle?” diye bağırdı Javier ellerini havada savurarak.

Arabanın bir tarafının boyası tamamen kazınmış, sü-rücü tarafındaki camların hepsi parçalanmış, sol yan aynası düşmüş ve büsbütün ezilen ön kısımda sadece ön sağ far sağlam kalmıştı.

“*Senin* araban mı?” diye sordum Javier’e, gözlerimi zavallı Jose’den koparmayı başardıktan sonra. “Geçmiş geçmiştire ne oldu?”

“Şimdi kelimelere takılmanın zamanı değil,” diye araya girdi Camden. “Sarsıldı ama yıkılmadı.” Ceketinin cebinden anahtarları çıkarıp bana attı. “Tıpkı *senin* gibi.”

Anahtarları yakaladım ve onunla bir an göz göze geldik, sonra da cipe doğru yürüdü.

Javier güldü, fakat arabanın durumuna mı yoksa Camden’in sözlerine mi bilmiyordum, ardından bagaja gitti. Yumruğuyla vurdu. “Hadi, açalım şunu.”

Tam yanına gitmek üzereydim ki Camden birden, “Kahretsin,” dedi.

Dönüp ona baktım. Ceketini çıkarırken donup kalmıştı, sağlam kolu boşa, başı yukarı dönük, gözleri gökyüzüne bakıyordu. Helikopterlerin gürültüsü artmıştı ve dalgalanan ağaçların üzerinden gökyüzündeki ışıkları, dönen pervaneleri görebiliyordum.

“Evet, kahretsin,” dedim. Dönüp hemen Javier’e doğru koştum ve bagajı açmaya çalıştım. Anahtarları kilide sokmaya uğraşırken yaklaşan helikopterin rüzgârı saçlarımı geriye

savurdu ve ışıkları bizi aydınlattı. Görüş alanlarına girmiştik, buna kuşku yoktu. Yerimizi tespit etmişlerdi.

Javier anahtarları elimden çekip almadan önce, “Acele et!” diye bağırdı.

Camden cipin yanına yumruğuyla vurdu. “Vakit yok!” diye bağırdı. “Gitmemiz gerek!”

“Hayır!” diye bağırdım Javier bagajı açarken. “Eşyalarım olmadan olmaz!”

Yaklaşan helikopterden başlayan kurşun yağmuruyla birlikte aniden Camden’in önünde mermiler patlamaya başladı. Çığlıklarımız arasında her tarafta topraklar uçtu.

Javier çabucak bagajı kapattı. “O zaman Jose’yi alıyoruz. Binin!”

Javier sürücü koltuğuna yönelirken Camden koşarak yanıma gelip, elimden tutarak beni yolcu tarafına çekti. Arka koltuğa itip eğilmemi söyledi ve Javier motoru çalıştırıp geri geri gitmeye başlamadan evvel kendini arabaya zor attı. Altımda tekerleklerin hızla döndüğünü hissedebiliyordum ve kurşun sesleri havayı doldururken olduğum yerde doğrulmaya çalıştım. Javier gazı kökleyip direksiyonu çevirince geri fırladım, yüz seksen derece dönüp arabanın burunu doğru yöne bakana kadar arka tekerlekler bağırdı. Helikopter şimdi tam tepemizdeydi ve ışıkları beni kör ederken pervanelerinin yarattığı rüzgârın parçalanmış pencerelerden akışını hissedebiliyordum.

“Tutunun,” dedi Javier, “biraz sarsıntılı bir yolculuk olacak.”

Gazı yine kökledi ve araba kükreyerek ileri atıldı, hepimiz koltuklarımıza mihlandık. Bu arabayı işte tam da bu yüzden seviyordum. Tek dileğim, şu anda görüldüğünden daha sağlam olmasıydı.

Helikopter peşimize düşüp üzerimize mermi yağdırırken, sokakta hızla ilerledik. Ön koltukların arasına eğilerek torpido gözüne uzandım, yetişemeyince elimi salladım. “Tabancam, bana tabancamı ver!”

Camden bana tuhaf tuhaf baktı fakat torpido gözünü açtı ve neyse ki hâlâ orada olan tabancayı bana verdi. Kırk beşlik Colt’um değildi —o hâlâ bagajdaydı— ama bu da işimi görürdü.

“Ne yapıyorsun?” diye bağırdı Camden ben şarjörü çıkarıp geri takarken.

“Cici kız gibi davranıyor,” dedi Javier bagaj kurşun yağmuruna tutulur, metal havai fişek ateşleniyormuş gibi ses çıkarırken. “Kahretsin!” diye bağırdı helikopterden kurtulma umuduyla direksiyonu kırarak. Bu sırada ben de camdan dışarı sarkmaya çalıştım. Kendimi onun koltuğunun arkasına yaslayarak yüzümü arkaya döndüm. Rüzgâr saçlarımı savuruyor, helikopterin ışıkları gözlerimi alıyordu ama tabancayı helikoptere doğru tutmayı başardım. Bunun filmlerdeki gibi işe yarayıp yaramayacağından emin değildim, fakat böyle sinin arka koltukta elim kolum bağlı oturmaktan daha iyi olacağına kanaat getirmiştım.

Tek sorun, Javier’in sürekli dönerek dengemi bozması ve helikopterin hedefimden çıkmasıydı. Bu durumda onla-

rın da mermilerinin bizden uzak olduğunu düşünebilirsiniz ama gerçek hiç de öyle değildi. Tam Javier virajı alıp başka bir yola saptığı sırada mermilerden biri bagaja isabet etti ki oldukça ucuz yırtık diyebiliriz.

“Nereye ateş edeyim?” diye haykırdım gürültüyü bastırarak. “Yakıt tankına mı?”

“Bize ateş edeni vur!”

“Doğru,” diye mırıldandım. Yüzüme vuran ışıktaki tek görebildiğim, helikopterin ana hatlarıydı, içindekileri göremiyordum. Yine de silah her ateşlendiğinde sönük bir kırmızı parıltı belirliyordu, o nedenle ben de oraya nişan aldım ve hedefi vurması ümidiyle birkaç el ateş ettim.

Birden arabanın arka camı isabet alıp paramparça olunca bir çığlık kopardım. Anlaşılan ateş edeni henüz vuramamıştım.

“Ateş etmeye devam et!” diye bağırdı Javier başka bir sokağa girerken. Zenginlerin yaşadığı tepelerden ayrılıyor ve Veracruz’un daha açık ve yoğun varoşlarına doğru gidiyorduk. İyi aydınlatılmış bu bölgede bir de trafikle boğuşmak zorundaydık.

Biz yoldaki arabaların arasından geçmek için yavaşlarken helikopter alçalıp hızlandı. Korna sesleri, öfkeli sürücülerin bağırışları ve lastik sesleri havayı doldurdu. Bir kez daha nişan alıp en azından helikopterin ön camına isabet ettiririm umuduyla tekrar tekrar tetiğe bastım. Fakat yaklaşan helikopterin pervanelerinin rüzgârı kollarımı jöle gibi sallarken iniş kızağı neredeyse tepemize iniyordu ki Javier

aracı sola kaydırıldı ve helikopter yüksek bir kamyondan kurtulmak için hemen yükselmek zorunda kaldı. Bu fırsattan istifade, belimdeki krampı ve kapının omzuma yaptığı baskıyı göz ardı ederek diğer elimle koluma destek olup dengemi sağlamaya çalıştım.

Helikopter bu kez daha hızlı ve daha alçaktan, artık hiçbir şey umurunda değilmiş gibi tekrar yaklaşırken, *Hadi Ellie*, dedim kendi kendime.

“Daha hızlı sür!” diye bağırdım ama Javier’in bu gürültüde beni duyabildiğine emin değildim. Derin bir nefes alıp önümde uçuşan saçlarıma rağmen önümü görmeye çalışarak ateş etmeye başladım.

Ben ateş etmeyi sürdürdüm ama helikopter de yaklaştıkça yaklaştı.

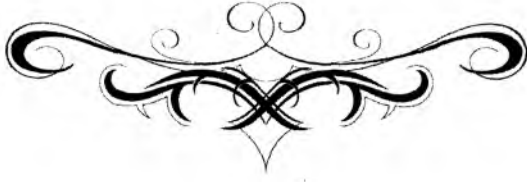
Sonra tekdüze bir tık sesi çıktı.

Tabancamda mermi kalmamıştı.

Diğer şarjörüm de torpido gözünde idi.

Ayvayı yemiştik. Hem de sapına kadar.

İKİ

“Kahretsin, kahretsin, kahretsin!” Silaha, yedek şarjörü almak için aracın içine girecek kadar vaktim olup olmadığını çözmeye çalışarak bağırıyordum. Helikopter şimdi o kadar yaklaşmıştı ki kapısından sarkan yarı otomatik silahlı adamı görebiliyordum, bir ayağı iniş kızığında, tabancasını bana doğrultmuştu.

Havada kulak zarımı patlatan bir silah sesi yankılandı.

Silahlı adam yerinde sendeledi, tabanca elinden kayarken peşinden de o aşağıdaki yola düştü, arkamızdaki araçlar onu ezmek için etrafından dolaşmaya çalıştılar.

Neler oluyordu yahu?

Başımı çevirip diğer tarafa baktım. Camden pencereden sarkmış, elindeki tabancayı helikoptere doğrultmuştu.

“Güzel atış!” diye bağırdım. Başım döndü ve damarlarıma adrenalin pompalandığını hissettim. Sanırım sırtıyordum.

Hızla seyreden bir arabanın camından sarkarken helikopterdeki bir adamı vurduğunda atılabilecek en bezgin ba-

kışlardan birini attı bana. Sonra katı bir kararlılıkla tekrar nişan alarak helikopterin camını indirdi. Saniyeler içinde helikopter yana yatarak dönmeye başladı ve sonra da yolun kenarına düştü.

Devasa bir alev topuna dönen helikopter caddeyi aydınlatıp etrafındaki arabaları tehdit ederken gözlerim fal taşı gibi, ağzımsa bir karış açıldı. Hâlâ son sürat oradan uzaklaşmamıza rağmen alevlerin sıcaklığını hissedebiliyordum.

İnanmaz gözlerle tekrar Camden'a baktım. Bu adam böyle ateş etmeyi nerede öğrenmişti?

Bana bitkin bir tebessümle karşılık verdi. "Ellerim titremiyor." Sonra arabanın içinde gözden yitti.

Ben de içeri girdim, arka koltuğun emniyetine kavuştuğumda kalbim küt küt atıyordu. Bu, binlerce dümendenden bile daha büyük bir heyecandı. Javier'in cesaretlendirici bir iki kelam etmesini neden beklediğimi bilmiyordum ama aynadan bana ters ters bakarak, "Uzun sürdü," dedi sadece.

"Dua et iyi nişancı," dedi Camden hemen. Sanırım bulunduğu yerden Javier helikopteri kimin tabancasından çıkan merminin vurduğunu anlayamamıştı ve Camden da bunu ben başarmışım gibi göstermeye çalışıyordu. Hem duygulandım hem utandım. Beni olduğumdan daha iyi göstermeye çalışıyordu.

Javier homurdanırken Jose arabaların arasında zikzaklar çizdi.

"Şimdi ne olacak?" diye sordum.

"O helikopterin geldiği yerden başkaları da gelecek,"

diye yanıtladı Javier. “Artık otoyollardan uzak durmamız gerekecek.”

“Araba değiştirsek olmaz mı?” diye sordu Camden.

“Vakit yok,” dedi Javier ona bakmadan. Direksiyonu tutuşunu, parmak boğumlarının belirgin çıkıntısını izledim. Direksiyonu son derece sıkı kavramıştı, az önce olanlardan iliklerine kadar sarsılmıştı. Bu bana kendimi daha mı iyi hissettirmeliydi emin değildim. “Mecbur kalana kadar durmuyoruz.”

Sonunda durmak *zorunda* kaldığımızda saat gecenin üçüydü. Mexico City’den fazla uzak olmayan Apizaco’nun kent sınırının hemen dışında Jose’nin benzini bitti. Neyse ki en yakındaki benzinlik sabah açılana kadar barınabileceğimiz küçük ama köhne bir motele varabildik.

“Açık olduğundan emin misin?” diye sordum Javier’e hepimiz arabadan inerken, yorulan bacaklarımız tutulmuştu. Tali yolları kullanıp büyük otoyollardan uzak durduğumuz için yolumuz epey uzamıştı fakat varış noktamıza yaklaştığımız ve hâlâ tek parça olduğumuz için minnettardım.

Başıyla moteli gösterdi. “Parayı görünce açarlar.”

Motel, toprak bir otoparka bakan bir dizi odadan oluşuyordu. Bana Camden’la benim Jim dayıyla buluştuğumuz ve Javier’in onu kafasından vurduğu motel olan Shady Acres’i hatırlatıyordu. İçimde kabaran öfke ve keder dalgasını kontrol etmeye çalıştım. Geçmişi, izin verdiğim takdirde beni boğacak şeyleri düşünmeye devam edemezdim. Şu anda öfkeme yenik düşemezdim, bu durumda, yanı başımda bu ka-

til varken olmazdı. Sanki seks, geçmişteki bütün günahları, ilişkimizin üzerine kurulduğu bütün yalanları silermiş gibi, şuursuzca davranıp birlikte olduğum bu katil.

Javier büyük ihtimalle sahibini uyandırmak için motelin ardındaki küçük eve doğru giderken cırcırböceklerinin sesi geceyi doldurdu. Otoparkta başka araba yoktu ve bakımsız yapılara bakılırsa işleri pek yolunda da gitmiyordu. Saatin gece yarısı olması ve Camden’la benim Oscar ödül törenine katılacakmış gibi giyinmiş olmamız da onları ür-kütmecekti sanırım.

Javier köşeyi dönüp gözden kaybolunca Camden’a baktım. “Omzun nasıl? O haplardan yutacak mısın?”

Yüzünü ekşitti. “Bakacağız.”

Ona doğru bir adım attım, bu kadar yakınımda olması çok hoşuma gidiyordu. Bütün gece boyunca ilk defa yalnız kalmıştık ve Travis’in malikânesinden kaçışımızın ve devamındaki kovalamacanın ardından bu bana gerçeküstü görünüyordu. Smokininin papyonu çözülmüş, beyaz gömleğinin düğmeleri loş ışıktaki karanlık görünen dövmelelerini gösterecek kadar açılmıştı.

“Bakabilir miyim?” diye sordum ceketine uzanarak. Hemşire falan değildim ama yine de yardım etmek istiyordum. Bana ulaşmaya çalışırken vurulmuştu.

Biraz geri çekildi, canımı fena yaksa da bunu belli etmemeye çalıştım, ama sonunda inadı bıraktı ve ceketini çıkarmasına yardım etmeme müsaade etti. Omzu tamamen kana bulanmıştı.

“Tanrım, Camden,” demekten kendimi alamadım.
“Sargılarını değiştirmemiz lazım.”

Ceketin geri kalan kısmını da kolundan dikkatle çektim.

“Merak etme,” dedi.

“Ne demek *merak etme*?”

Duygusuz gözlerle baktı. “Bu senin sorunun değil. Benim sorunun. Kendi başımın çaresine bakabilirim.”

“Bakabileceğini biliyorum ama...”

“Ellie, bence bu gece Javier’le birlikte kalman gerek.”

Ciğerlerime aniden kırık cam parçaları boşaltılmış gibi hissettim.

“Ne?” diyebildim güçlükle.

Elinin tersiyle dudaklarını silip motele doğru baktı.
“Seni bilmem ama o adi herife zerre kadar güvenmiyorum.”

“Ve ben güveniyorum öyle mi?” dedim inanmaz bir ifadeyle.

Sırıttı, sadece bir anlığına. “Eh, söylemesi zor.”

“Camden, kolyemdeki izleme cihazını keşfettiği an...”

“Ah, demek olan buydu? Onca zamandan sonra seni nihayet buluyor, sana neyle karşı karşıya olduğunu söylüyor, seni izleme cihazıyla kurtarmaya çalışıyorum ve bir şekilde Gus’la ben senin yerine Javier’in peşinden gidiyoruz.”

Çabucak burnumdan nefes vererek paniklememeye çalıştım. “Sana tuzak kurmadım. O kendi öğrendi! Bana inanmak zorundasın.”

İç geçirip bana baktı ama tek görebildiğim, gözlüğünden yansıyan motelin ışıklarıydı. “Sana inanıyorum, Ellie. Sana inanıyorum.”

“Ama onunla kalmam gerektiğini düşünüyorsun?”

“Eğer sen de ona inanmıyorsan onu tek başına bırakamayız. Uyandığımızda araba bütün eşyalarıyla birlikte gitmiş olacak. Bizi terk edecek. Ne dediği umurumda değil. Bizden istediklerini yapmamıza ihtiyacı olmasının imkânı yok. Bağlantıları var, karteli var... Sadece peşine takılmamıza izin veriyor ve nedenini de bilmiyorum.”

Az kalsın ayağımı yere vuruyordum. “Ama onunla kalamam!”

“Öyle görünüyor ki eğer ben kalırsam ikimizden biri sabaha çıkamayacak. En azından bu senin için nefes almak kadar doğal bir şey.”

Ona ters ters baktım. “Bunu neden yapıyorsun?”

Başını iki yana sallayıp bir taşı tekmeledi, taş sekerek otoparkın öbür tarafına gitti. “Ben yapmam gerekeni yapıyorum. Onunla sevişmek zorunda değilsin, Ellie. Sadece göz kulak ol, yeter. Ben zaten kapının önünde olacağım.”

Ona doğru yürüdüm ve ellerimi taş gibi göğsüne koydum. “Ben seninle kalmak istiyorum.” Dişimi sıktım. Umu-
rumda değildi.

Bana baktı, yutkununca âdemelması inip kalktı. Güzel ağzını açtı, bir şeyler söyleyecek gibiydi, ama sonra aniden kapattı. “Geliyor.”

Geri adım atarak ellerimi göğsünden çektim.

Köşede beliren Javier yüzünde bir tebessümle bize doğru yürüdü. “Oda buldum. *Uno, dos ve tres.*” Solumuzdaki ilk üç odayı işaret etti.

Iyy. Javier’le aynı odayı paylaşmak bu noktada bir kâbus

olurdu, fakat Camden'in dedikleri de mantıklıydı. Javier'e güvenmiyordum ve ilk fırsatta bize yamuk yapabileceğini biliyordum. Oyunun bu kadar başında ayrı odalarda kalmak onun bizi terk etmesi için eline bulunmaz bir koz verirdi. Javier yalnızca kız kardeşine bağlıydı, Gus'la hiçbir bağı yoktu ve bize yardım etmeyi kabul etmesi bile aslında çok şey söylüyordu. Ne yazık ki tam olarak *ne* söylediğini bilemiyordum.

“Seninle kalıyorum,” dedim çabucak Javier'e. Gülümsemeye, rol ya da işve yapmaya tenezzül etmedim. Nasıl olsa ciğerimi bilirdi. Her zaman olduğu gibi.

Kaşını kaldırdı. “Bu doğru mu, meleğim? Peki senin bu eşsiz lütfunu neye borçluyum?”

“Çünkü ikiniz de aynısınız,” diye lafa girdi Camden. Öne çıkıp anahtarı çabucak Javier'in elinden kaptı. “Birbiriniz için yaratılmışsınız.” Sırtı baston yutmuş gibi dik ve gururlu, odasına gitti. Sözleri, beni başından savışı, benim hakkımdaki kötü düşünceleri karşısında kalbimde bir burukluk ve acı hissettim.

Şaşıran Javier durumdan memnundu. Ağzı hafif aralık, bana döndü. “Vay canına. İçimden bir ses, hakaret etmeye çalıştığını söylüyor.”

Gülümsemedim bile. “Hangisi bizim odamız?” diye sordum, kelimeler ağzımdan çıkarken midem bulanıyordu.

Jarvier tamamen kurnazca, tamamen vicdansızca bana sırtıttı. “Hangisini seçersem, meleğim. Bütün eşyalarını aldın mı?”

Normalde bagajdaki her şeyi alırdım fakat orada pek çok hayat, pek çok eşya vardı. Javier bütün gece gözümün önünde olacağından muhtemelen güvendeydiler.

Başımı iki yana salladım. “Sorun değil.”

Tekrar gülümsedi, özellikle de Camden bir numaralı odanın kapısını kapatırken.

“*Numero tres*’te kalalım, *si*?” diye sordu Javier. “Daha mahrem.” Elimden tutup beni oraya doğru götürdü, fakat dokunuşunda ne nezaket ne de sıcaklık vardı. İşte böyle, o günler geride kalmıştı. Avcı ve sadist olan Javier’le uğraşmaya geri dönmüştüm.

Kapıyı açıp odanın ışıklarını yaktı. Birkaç hamamböceği yatağın altına kaçışırken güveler de tavanda asılı duran kırık dökük lambaya doğru uçtu. Oda bakımsızlıktan dökülüyordu ve bir an için orada yalnız uyumayacağıma sevindim. Fakat biraz sonra bu düşünceden sıyrılarak böceklerle kalmayı onunla kalmaya tercih edeceğimi fark ettim.

Jarvier kapıyı kapatıp elini enseme koydu, beni orada tuttu ve kulağıma eğildi. “Üstte mi olmak istersin altta mı?”

Bir an kaskatı kesildim, ardından dirseğimi karnına indirdim. “Git başımdan.”

Beni bırakıp öksürdü, hâlâ gülmeye çalışıyordu. “Sana bu seçeneği sunduğum için bana teşekkür etmelisin, meleğim.”

“Hasta herifin tekisin.”

Vücudunu dikleştirip omuz silkti. “Yaklaşık, ah, on iki saat öncesine kadar bundan hoşlanıyordun ama. Söylesene, meleğim, o çocukta sana gerçekte kim olduğunu unutturan ne var? Dövmeleri mi? Çünkü biliyorsun ki onlardan bende de var.” Anında keten gömleğini çıkarıp çıplak göğsünü açtı, kolunun iç tarafında annesinin dövmesi vardı. Yavaşça arka-

sını dönerek sırtından aşağı inen büyük haçı gördüğümünden emin oldu. “Yoksa seni çeken o korkunç gözlüğü mü? Biliyorsun, istesem ben de bir geri zekâlı gibi görünebilirim.”

Gözlerimi kısıp temkinli bir av hayvanı gibi ondan uzak durdum. “O, benim içimdeki iyi tarafı görüyor.”

Kahkaha attı. “İyi tarafını. Tabii ya. İyi tarafını. O yüzden mi geceyi benimle geçiriyorsun? Çünkü bu gece o çocuğun gözlerine baktığımda orada senin iyi tarafına dair hiçbir şey görmedim.”

Bakışlarımız kenetlendi, sözsüz bir savaş kopuyordu. Işıktaki gözleri sarı - yeşil parlıyor, her geçen saniye biraz daha insanlık dışı görünüyordu. Aslında çılgınlığının derinliklerinde mantıklı konuşuyordu ve Javier’in en nefret ettiğim yönü buydu, sözlerinde daima bir doğruluk payı olurdu, yalanlarına kanmanıza neden olan bir doğruluk.

Derin bir soluk alarak başımla ortası çökmüş yatağı gösterdim. “İyi bir gece uykusu çeksen iyi edersin.” Sonra yastıklardan birini ve üstteki çarşafı alıp yatağın ayakucunun dibinde uzanan Meksika kiliminin üzerine serdim.

“Sen ciddi misin?” diye sordu ben yerdeki yatağımı hazırlamaya başlarken.

Çarşafın üzerine uzanıp, “İyi geceler,” dedim. Yerin temiz olduğuna inanmıyordum ve hava da üzerime bir şey örtemeyeceğim kadar sıcaktı. Sırtımı ona verecek şekilde döndüm. Hâlâ yatağın yanında dikiliyordu.

“Gel hadi,” dedi Javier. “Benimle aynı yatağı paylaşmak o kadar da kötü olmasa gerek. Bir haftadır paylaşıyorsun zaten. Cazibeme kapılmaktan mı korkuyorsun yoksa?”

Dişlerimi gıcırdattım ama sesimi çıkarmadım.

Birden yere çöküp üzerime çullandı, beni sırtüstü çevirdi ve kollarımı yere mıhladı, yüzüyle yüzüm arasında sadece birkaç santim vardı. Saçının dağınık tutamları ateşli gözlerini kısmen gizliyordu.

Damarlarımdan korku akarken boğuk bir sesle, “Çığlık atarım bak,” dedim.

Sırıttı. “Buna bayıldığımı biliyorsun.”

Sonra dudaklarıma doğru eğildi, sıcak ve tuzlu tadı tüm benliğimi sardı. Dudaklarımı kapalı tutmak, ağzımı kaçırmak için elimden geleni yaptım.

“Ah, meleğim,” diye mırıldandı dudaklarımın dibinde. “Rol yapmayı bırak. Bunu istediğini ikimiz de biliyoruz.”

“Sakin ha,” diye homurdandım, “yoksa fena ödetirim.”

Kıkırdayıp başını kaldırdı, kollarımı hâlâ sımsıkı tutarak bana ilgiyle baktı. “Aklın başında değil senin. Kafan karışmış, biliyor musun?”

“Aklım gayet başımda benim.” Doğrudan gözlerinin içine bakarak sindirme çabalarına pabuç bırakmadım, gerçi otel odamızın zemininde ata biner gibi üzerimde duruyordu. “Asıl senin kafan karışmış.”

Başını belli belirsiz iki yana salladı. “Tavırlarını ne kadar da çabuk değiştiriyor, ne kadar kolay etkileniyorsun. Sırf Camden senin için geldi, diye senin için en iyi olanı bildiğini mi sanıyorsun?”

Sesimin titremesine engel olmaya çalışarak, “Neyin en iyi olduğunu ben biliyorum,” dedim.

“Bilmiyorsun,” dedi, “hiçbir zaman da bilemedin. Sürekli iyi olmaya, olmadığın kişi olmaya çalışıyorsun ve birisi seni ikna etmeye çalıştığı, sana duymak istediğin bir şey söylediği zaman doğruyu söylediğini düşünüyorsun.” Parmaklarını yüzümde yukarıdan aşağıya gezdirdi, başta nazikti, sonradan ağzımın kenarına gelince sertleşti. “O kadar güzel, o kadar safsın ki. Biliyorsun, o burada diye onunla olmaya mecbur değilsin. Ona bir şey borçlu olduğun anlamına gelmez bu. Peşinden gelmesini sen istemedin.” İşaretparmağını katı dudaklarımda gezdirdi. “Hâlâ çok geç değil, biliyorsun. Yalanlarını... sadakatsizliğini affedebilirim. Onunla işbirliği yaptığını unutabilirim. Bunu yapabiliriz, sadece ikimiz.”

“Neyi yapabiliriz?” diye sordum parmağını çekince.

Tebessümü çarpıktı. Bir başkasında olsa sevimli durabilirdi, fakat gözlerindeki ahlaksızlık bunu lekeliyordu. “Dünyaya hükmedebiliriz. Unuttun mu yoksa? Ben kral, sen de kraliçe olacaktın.” Biraz daha yaklaşarak gözlerini yumdu ve fısıldadı. “Travis elimizin altında. Çok yaklaştık. İntikamını almaya çok yaklaştın.”

“Hayır,” dedim. “Ben sadece Gus’ı geri istiyorum. Travis senin olsun.”

Kapalı olmasına rağmen gözleri titredi, sanki söylediklerimi anlamakta zorlanıyordu. “Elbette, senin şu Gus’ın. Ve sanırım annen.”

Güçlkle yutkundum, onu partide gördüğümü hatırlayınca boğulur gibi oldum. “Evet, annem. Sadece onlar için buradayım. Travis’in peşinden gitmemin tek sebebi bu.”

Gözlerini açıp hafifçe kıstı. “O kadarını tahmin ediyordum. Bence Travis’i tekrar gördüğünde fikrini değiştireceksin. Ve işini bitirmen için sana silahı veren de ben olacağım. Sonrasında annenle Gus’ı geri alacaksın. Ardından, elini kana buladıktan sonra huzur bulacaksın. Daha önce kendini yapmaya hazırladığın şeyi unutma. O zehri yemeğine atmayacaktıysın gibi davranma. Hayatlarımızı mahveden adamı öldürmeye kendini hazırlamamışsın gibi davranma.”

“Hayatlarımızı mı?”

Birkaç kez gözlerini kırıştırdı. “Senin acıların benim acılarım.”

“Saçmalığın daniskası.”

“Bence senin dediklerin saçma. Benim için ne ifade ettiğini biliyorsun, meleğim. Senin intikam almanı sağlamak için neleri göze alabileceğimi gayet iyi biliyorsun.”

Yüzünün yüzüme ne kadar yakın olduğunun tamamen bilincinde ve dudaklarıma saldırmaya hazır görünen dudaklarının son derece farkında olarak derin bir nefes aldım. Söylemem gerekenleri söylemeli ve bunu doğru şekilde yapmalıydım. Dürüstlük tek çıkış yoluydu.

“Javier. Beni kurtardığın için minnettarım. Ve kız kardeşini güvenli bir yere götürmek istiyorum. Ayrıca Gus’ı geri almama gerçekten yardım edebilirsen sana sonsuza dek borçlu kalırım. Fakat bizim paylaştıklarımız, bizim yaşadıklarımız geçmişte kaldı.” Yutkundum ama sesim titremedi. “Gerçek niyetini anladığım an bitmişti. İpin ucundaki bir kukla misali benimle oynadığını fark ettiğim an bitmişti. Ve

ikimizin, kolyeme koyduğün zehir kadar zehirleyici olduğumuzu fark ettiğim an bitmişti. Bu bir gerçek ve *asla* değişmeyecek. Geçmişteki biz artık yok. Bu, yeni biziz. Birbirimize yardım edebiliriz, ama eğer edemezsek de birbirimizin hayatlarında işimiz yok. Gus'ı geri almama yardım etmek dışında bir amacın ve kendine ait bir planın varsa hemen şimdi, bu gece yollarımızı ayırmalı ve bir daha ardımıza bakmamalıyız. Birbirimizi asla aramamalıyız. Hayatlarımıza devam edip unutmalıyız. Anlıyor musun?"

Kalbim o kadar hızlı atıyordu ki dudaklarımda, parmaklarımda hissedebiliyordum. Ne tepki vereceğine dair hiçbir fikrim yoktu.

Donuk bir ifadeyle, söylediklerimi duymamış gibi baktı. Dilini şaklattı, bakışlarını tavana çevirdi. "Sanırım anlıyorum. Evet, sanırım seni anlıyorum." Boğazını temizleyerek sırtını dikleştirdi, hâlâ ata biner gibi üzerimdeydi fakat en azından yüzüm dudaklarından uzaklaşmış, kollarım ellerinden kurtulmuştu. Gözleri hâlâ tavana odaklanmış vaziyette, "Meleğim, meleğim, meleğim," dedi başını iki yana sallayarak. "Seni tanıdığımı sanmıştım. Oysa hakkında bildiklerim deveye kulakmış." Bana sertçe baktı. "Beni feci hayal kırıklığına uğrattın."

Sonra çabuk hareketlerle ayağa kalkıp banyoya gitti ve kapıyı sertçe arkasından kapadı. Oturduğum yerde doğrulup yüzümü ovuşturdum. Beni incitmemişti fakat dokunuşunun etkisi hâlâ devam ediyordu. Mesele şuydu ki bir yanım hâlâ Travis'ten intikam almak istiyordu. Fakat bu fikir artık ona

ait olduğundan eline bu kozu vermek istemiyordum. Dalavere, adam, plan söz konusu olduğunda Javier üstün taraftı. Ama duygusal avantajın bende olduğunu hissediyordum. Bu durumun ne kadar süreceğini ve onu nasıl bir adama dönüştüreceğini bilmiyordum, ne de olsa bu onu ikinci reddedişim olacaktı. Javier bir serseri mayındı, ne yapacağını kestirmek gücü ve onu hafife aldığım an ayağımızı kaydırırdı.

Camden'ı düşünmeye başladım, odasında mı yoksa dediği gibi kapının önünde miydi merak ettim. Benden Javier'le kalmamı istemesinin canımı yakmaması gerektiğini biliyordum, ama yakıyordu işte. Camden'ın koruyuculuğunu, özellikle de en çok ihtiyacım olduğunda benim kalkmam olmasını istiyordum. O ise mesafeliydi ve her geçen saniye daha da mesafeli oluyordu. Bana bir şey olmasına asla izin vermeyeceğini, hayatta kalmam için elinden geleni yapacağını, Gus'ı geri almama yardım edeceğini, beni Kaliforniya'ya tek parça halinde geri götüreceğini biliyordum. Bilmediğimse yaralarının ne kadar derin olduğuydu. Onun yokluğunda Javier'e güvenmişim, bunun akıllıca bir karar olup olmadığı tartışılır. Fakat Camden geri döndüğüne göre doğal olarak ona doğru çekildiğimi hissediyordum.

Javier'in de, mizacıma dair fikirlerinin de canı cehen-neme. Benim gerçek mizacım, gerçek benliğim o kişinin bana inanmasını, iyi yanlarımı görmesini, kötü yanlarımı görmezden gelmesini ve bir geleceğim olduğunu hissettirmesini istiyordu. Camden benim geleceğimdi; gerçi şimdi her zamankinden daha yakın olduğu için o geleceğin elim-

den alındığını hissediyordum. Ve bunun bütün sebebi de aptalca bir hata yapmış olmamdı. Ona güvenmemiş olmamdı.

İşin aslı şuydu ki gerçekten baktığımda, derinlerde gerçekten aradığımda Camden'a hâlâ âşık olduğumu biliyordum. Son birkaç haftadır içime gömmek zorunda kaldığım, asla sahip olamayacağımı, asla hak etmeyeceğimi sandığım bir âştı bu. Ama hissediyordum işte, güneşin merkezi gibi, katmanların altında gizlenmişti. Baktığında gözlerini kör ederdi fakat orada olduğunu, ışığını üzerine yansıttığını bilmek yeterliydi. Elimden gelse yanmaya bile razıyım.

Fakat artık aramızdaki her şey değiştiğinden, Javier'le birlikte olduğumu, onunla yattığımı bildiğinden bunu nasıl atlatacağımızdan emin değildim. Dilim damağım kuruyana kadar kendimi savunabilir, yaşadıklarımın hiçbir şey ifade etmediğini söyleyebilirdim. Fakat buna inanmazdı ve bunda yalan payı olduğunu ben bile biliyordum, çünkü Javier bir anlam ifade etmişti. Sadece, kendimi daha fazlasını ifade ettiğine inandırmaya ikna edebildiğim anlarda bile *bir şey* ifade etmişti. Anlamakta en çok zorlandığım nokta da buydu. O sırada bedenimin ihtiyacı olanı aldığını fakat kalbimin kandırıldığını nasıl açıklayabilirdim? Benim için sadece asla gelmeyeceğini sandığım bir adamın hatırası olsa da, kalbimin Camden'a ait olduğunu? Bunu hangi erkek anlardı ki? Camden soylu bir adamdı fakat onun da herkes gibi güvensizlikleri vardı. İyi olduğumdan emin olmak için her türlü zahmete katlanırdı, fakat bunu asla içinden gelerek yapmayacağından korkuyordum. Gönlüne beni tekrar sevmeye ruhsatı vermeyeceğinden korkuyordum.

İçim parçalanmış gibi hissediyordum ve kendi kalbim kendini onarmaya korkuyordu.

İç çekip elbiseme baktım. Kirliydi, çamurdan kahverengiye dönmüştü, Javier banyodan çıkmadan, elbisemi hemen çıkarıp bagajdan aldığım yedek poşetlerden birinden çıkardığım bir kot pantolon tişört giydim. Camden'in yanına gitmek için içim içimi yiyordu fakat gitsem bile ne diyeceğimi bilmiyordum. Hem o haklıydı. Birisi Javier'in bize yamuk yapmadığından emin olmalıydı, özellikle de onu küçük düşürmemin ardından. Fazlasıyla dengesizleşecekti.

Kendi yaptığım yer yatağında bağdaş kurup oturduğum sırada Javier ıslak saçlarını havluyla kurulayarak banyodan çıktı. Kollarımda kurumuş çamur lekeleri olduğu düşünülürse bir duş iyi gelebilirdi fakat yapmasam da olurdu. Şu anda Javier'i yalnız bırakmayı göze alamazdım.

"Sen hâlâ burada mısın?" diye sordu havluyu odanın öbür tarafına atarak. Sadece beline doladığı havluyla, yalın ayak yatağa doğru yürüdü. "Bana söylediklerinden sonra çoktan gitmişsindir diyordum."

"Üzgünüm, senin başına kaldım," dedim havlusunu indirmesinden evvel başımı çevirerek.

"Ya da belki de ben senin başına kaldım," dedi. Yatağın üstünde bıraktığım şal kılıklı battaniyenin altına girdi ve yan döndü.

"Işığı söndürmeyecek misin?" diye sordum.

Duvara dönük, sessizce güldü. "İnan bana, meleğim, karanlıkta ortaya çıkanları görmek istemezsin."

Kollarımı göğsüme yakın tutarak yavaşça tekrar yattım.

Javier saniyeler içinde horlamaya başlarken ben de uyanık kalmak için elimden geleni yaptım. Işıklar yanarken bile uykuya dalmam uzun sürmedi.

Ertesi sabah Camden'in sıcak ve kuvvetli ellerini yüzümde hissederek uyandım. Hâlâ yarı uykulu ve rüyaların etkisiyle sayıklarken, içgüdüsel olarak onun olduğunu bildiğim dokunuşuyla gülümsedim.

"Gördün mü, hâlâ yaşıyor," dedi Javier'in sesi bulutların arasından. Birkaç kez gözlerimi kırptırdım ve Camden'in keskin hatlı yüzünün arkasına baktım. Çömelmiş vaziyetteki Camden'in arkasında duran Javier giyinmişti ve onu bekleyen güne hazırdı.

"O halde neden yerde?" diye sordu Camden öfkeyle arkasına bakarak.

Javier arkasına dönerek görüş açımdan çıktı. "Çünkü orada uyumak istedi."

Camden tekrar bana baktı, Javier odadan çıkarken başını iki yana salladı. "Pislik. Kendi yerde yatsa ölürdü sanki." Fakat Javier'le aynı yatağı paylaşmadığım için rahatladığımı görebiliyordum. Ben de rahatlamıştım. Dalmış ve bütün gece uyumuştum. Yine de hâlâ bitkin ve sersemdim, fakat güne ve Kuzey Amerika'nın en büyük metropolü olan Mexico City'yle yüzleşmeye hazırdım.

"Saat kaç?" diye homurdandım Camden'in ellerini üzerimde daha uzun süre tutmasını dileyerek. Bakışlarım kurumuş kanla kaplı omzuna kayınca yüzümü ekşittim.

“Sekiz,” dedi Camden. “Biraz fazla uyumuşuz.”

“Omzun.”

Omzuna baktı. “Evet. Dün gece haplarımı yuttum, tamam mı Hemşire Ellie? Sargıları da yeniledim, Jose’nin ilkyardım çantası sağ olsun. Ben iyiyim. Kıyafetlerimi değiştirmem gerek yalnız.”

Kendimi tutamayarak gülümsedim, gücümün yerine geldiğini hissediyordum, yattığım yerden usulca doğruldum. Koltuk altlarımdan tutarak beni ayağa kaldırdı. Kaldırmaya çalışırken bir iki saniyeliğine göğsüm göğsüne değdi. Yıpranmış kolyesine, parlak dövmelelerine –yılan başları– baktım. Derin nefes alıp tanıdık kokusunu içime çekerek damarlarımda dolaştırdım.

Sakin bir daha yanımdan ayrılma, diye düşündüm. *Seni çok özledim. Seni hâlâ seviyorum,* demek istedim.

Gerçek duygularımı görebilmesi umuduyla gözlerine baktım.

Seni seviyorum.

Bu his bana bir matkap gibi acımasızca ve hızla vuruyordu. Ama onun bundan haberi yoktu. O kusursuz, o mavi gözleriyle bana baktı. Sonra boğazını temizleyip başını çevirdi. “Gitmeye hazır mısın?”

Kendimi hemen toparlayıp yüzüme zayıf bir tebessümle ona baktım. “Tuvalete gireceğim sadece. Hemen çıkarım.”

Birkaç dakika içinde tişörtümün altına sutyenimi giyip Jose’ye yollandım. Zavallı araba, gün ışığında daha da berbat görünüyordu. Bizi buraya kadar getirdiğine bile şaşıtm.

Sürücü tarafında duran Javier ifademi fark etti. “Araba en azından şehir içinde sırtımayacak. Bütün arabalar bunun gibi. Çok yazık.”

Bagaja yöneldim. “Hiç değilse yeni plakalar takalım.” Bagajı açıp valizimi içine attım ve bütün yedek plakaları sakladığım büyük çantayı karıştırmaya başladım. Aşağı yukarı on tane vardı, ikisi yabancı yerlere aitti, Britanya Kolumbiyası’na ve Meksika’daki Baja eyaletine. Meksika plakasını çıkarıp onlara salladım.

“Bunun biraz faydası olur belki,” diyerek yedek alet çantamdan tornavidamı çıkardım. Eşyalarım kavuştuğum için çok sevinçliydim. Eski Kaliforniya plakalarını söktüm ve yenilerini taktım, yakıcı sabah güneşi etkisini göstermeye başlamıştı bile. Şansımız yaver giderse Jose, eski Meksika arabalarının arasında artık sırtımayacaktı.

Üst kısımları geniş ve etrafında benim eklediğim deri bir kemer bulunan siyah postallarımı çıkardım. İçine tabanca sokmak ve bıçak bağlamak için idealdiler. Bagajdaki kuttan Colt’umu çıkarıp sağ çizmeme soktum ve adamakıllı yerleştirdim. Kavalkemiğindeki kiraz çiçeklerinin yanında son derece güzel bir manzara oluşturunuyordu.

Doğrulup bagajın üstünden Camden’a baktım. “Hey, dün akşam kullandığın tabancayı nereden buldun?”

“Gus’tan aldım,” dedi. Gus’ı düşününce kalbim anında ezildi. Camden’la onca yolu benim için tepmişti ve şimdiye çoktan ölmüş, ölmemişse de işkence görüyor olabilirdi. Javier’in kız kardeşine ulaşmak için harcadığımız her sani-

ye Gus ellerimizin arasından biraz daha kayıyordu. Fakat Javier'in yardımına, Travis, karteller ve Meksika hakkında bildiklerine ihtiyacımız vardı. İçimden bir ses artık hepimizin eşit oranda arandığını söylese de, onun bize yardım edebilmesi için önce bizim ona yardım etmemiz gerekiyordu.

Camden'la Javier'e baktım, beynimin çarkları dönüyordu.

"Javier," dedim, "kılık değiştirmeli miyiz sence?" Bağajımda sarı bir peruk vardı ve yorum yapmasına kalmadan onu çıkarıverdim. Kafama geçirip onlara baktım.

Arabanın bir yanında Javier, öbür yanında Camden, yüzlerinde tarifsiz bir ifadeyle bana baktılar. Sarı saçlarımla Camden'a lisedeki halimi ve Javier'e de birlikte olduğumuz zamanki halimi hatırlatıyordum sanırım.

"Çıkar şunu," dedi ikisi de bir ağızdan, sonra çaktırmadan birbirlerine baktılar.

Pekâlâ, kılık değiştirmek yoktu. Peruğu çıkardım, kafamı terletmişti bile, sonra da bagaja geri fırlattım. Mevcut halimden memnundum.

Camden koltuğunu öne çekerek arkaya sıkışmama izin verdi. Orada oturmaktan nefret ediyordum. Önde olmayı, direksiyon başında olmayı özlüyordum, ama yer değiştirmek istersem Camden'ın hakarete uğramış hissedeceğini biliyordum ve bu istediğim en son şeydi. Zavallı zaten yeterince hor görülmişti.

Javier motelin toz toprak içindeki otoparkından çıkarak ilk benzinliğe kadar mola vermeden sürdü. Depoyu doldurmamızdan yaklaşık iki saat sonra şehre vardık.

Çarpık kentleşme beni hayretler içinde bıraktı. Yani Mexico City'nin ne kadar büyük olduğunu biliyordum, dün-

yanın en büyük kentlerinden biriydi zaten. Ne kadar geniş bir alana yayıldığını, sınırları içinde ne kadar çok insanı barındırdığını biliyordum. Fakat yine de göz alabildiğine uzanan, birbiri ardına sokaklarda yan yana sıralanmış gecekondularla katedralleri, seyyar satıcıları ve görkemli malikâneleri görmeye hazır değildim. Arazi yoktu, sadece ev vardı. Sadece araba. Sadece insan. Javier'in kılık değiştirmeye sıcak bakmamasına şaşmamalıydı, eğer Mexico City'de kaybolamazsanız hiçbir yerde kaybolmazdınız.

“Kız kardeşini nerede bulacağını biliyor musun bari?” diye sordum o, arabayı otoyoldan çıkarıp işlek bir ana caddede boyunca sürerken. Trafik sıkışık olmasına karşın herkes çılgın gibi hızla araba sürüyordu. İnsanlık, kentin gözeneklerinden akıyor, adım başı yol kenarında oturan dilencilere rastlanıyor ve bir deri bir kemik çocuklar siyah egzozla oynuyordu. Her şey canlıydı. Her şey pisti.

“Herhalde onu nerede bulacağımı biliyorum,” diye çıkıştı. “Kardeşim o benim.”

Dudağımı ısırdım, biraz çekinerek, “Buraya en son ne zaman geldin?” dedim.

Birkaç saniye cevap vermedi, sadece aniden önüne çıkıp özür bile dilemeyen tozlu BMW'ye korna çaldı. “Violetta varoşlarda yaşamıyor. Yaşaması gerektiği gibi yaşıyor. Yakında onu bulacağım.”

Camden bana bakınca kaşlarımı kaldırdım. Kız kardeşi konusunda Javier'le tartışmaya niyetim yoktu. İşimiz özelliklerle de GPS olmadan biraz imkânsız görünüyordu, hepsi bu.

“Camden GPS'ini kullanabilir,” dememle birlikte dikiz

aynasından bana bakan buz gibi iki gözle karşılaştım.

“Camden gidip kendini becerebilir,” dedi Javier hâlâ gözleri üstümdeyken. Karşılık vermeye tenezzül etmeyen Camden penceresinden sonu gelmeyen binalara baktı. Kentin göbeğinde birkaç gökdelen vardı fakat onların ötesi evlerden ibaretti. Daha doğrusu gecekondu-lardan. Panik atak nöbeti geçirmemek için hayli çaba sarf ettim, işte o kadar *boğucuydu* bu şehir. Ucu bucağı yoktu ama bir kutunun içinde kalmışsınız hissi veriyordu.

Epey yol alıp hiçbir yere varamayınca Javier gönülsüzce Camden’a GPS’ine “301-1250 Calle Burnaby” adresini girmesini söyledi. Hakkını yemeyeyim, Camden tek kelime etmeden denileni yaptı, fakat gideceğimiz yere varana kadar bir kırk beş dakika daha geçti.

Javier kız kardeşinin varoşlarda yaşamadığını söylemiş olabilirdi ama en azından etrafı varoşlarla çevriliydi. Ya da belki de Mexico City’de her yer için geçerliydi bu. Violetta’nın ikamet ettiği apartmanın dışı kireç badanalı ve oldukça temiz görünüm-lüydü, yeraltı otoparkı ve lobinin parmaklıklı pencerelerinden görebildiğim kadarıyla kapıcıyı andıran bir adam vardı. Fakat binanın iki tarafında da yabancı otları gibi yükselen çoğu tek, kimileri iki katlı gecekondu evleri yer alıyordu.

Sokağın karşısında bir park yeri bulmayı başardık. Javier arabadan inip bize baktı.

“Burada bekleyin.”

Camden kendi tarafından çıkararak, “Hayatta olmaz,”

dedi. Peşinden kırık dökük kaldırımda ona katıldım. “Seninle geliyoruz.”

Elini bize umursamazca sallayan Javier yolun karşısına doğru yürümeye devam etti. Camden ve ben peşinden gitmeden önce güvenli olana kadar –buradaki sürücüler tam bir çılgındı– bekledik. .

Binaya yaklaşırken Javier kendi kendine, “Çok şüphesiniz,” diye homurdandı.

“Kız kardeşinin senin planının bir parçası olmadığından nasıl emin olabiliriz?” diye sordu Camden.

Javier ona öfkeli bir bakış fırlattı. “Plan zaten o. Onu güvenli bir yere, Travis’ten uzağa götürmek.”

“Ve sonrasında içinden geldiği için bize yardım edeceksin.”

Binayı tepeden tırnağa süzerek ve ellerini ovuşturdu. “Travis’in ölmesini isteyen bir tek siz değilsiniz. Bunu ben uzun zamandır istiyorum.”

“İntikam için mi, yoksa kartelinin başına geçebilmek için mi?” diye sordu Camden.

Javier ona bakıp gülümsedi, bronz teniyle zıtlık oluşturan beyaz dişleri ortaya çıktı. “İkisini birden elde edemeyeceğimi kim söyledi?”

“Annenle babanı öldüren kartel olsa da mı?” diye sorma cüretini gösterdim.

“Her şeyin kusurları vardır,” dedi.

Binanın girişine gitti, diyafon olduğunu görünce etkilendim. Düğmelerin üzerinde gezdirdiği parmağı #301 BER-NAL’ın üzerinde durdu. Düğmeye basmadan önce kendini

toplarmış gibi omuzları yükselip alçaldı. Javier'in –en azından geçmişte– kız kardeşlerine düşkün olduğunu ve annesiyle babasının rakip bir kartel, Travis'in de üyesi olduğu ve Javier'in aniden gözünü diktiği kartel, tarafından öldürülmesinin ardından kardeşlerine bakmayı kendine vazife edindiğini biliyordum. Ama karteğe gözünü dikmesi o kadar da ani değildi belki de.

Tedirginlik içinde birkaç saniye bekledik, diyaftonda zayıf ama kararlı bir “*Hola?*” duyana kadar zili çaldık.

Javier başını iki yana sallayıp bize baktı. “Şu anda buna cevap bile vermiyor olması lazım aslında, benim yerimde başkası da olabilirdi.” Sonra diyaftona dönerek, “*Violetta, es Javier.*” Uzun bir aranın ardından ekledi: “*Tu hermano.*”

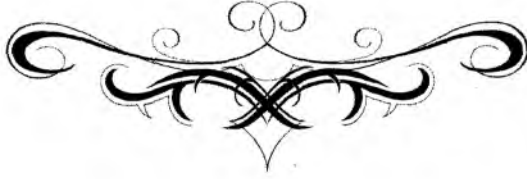
“*Javier?*” diye sordu? “*Qué...?*”

Ona çabucak kapıyı açmasını söyledi ve ufak bir duraklamanın ardından kapı açıldı. Kapıyı tutup bizim için açarak serin binanın içine girdi, tozlu ama zarif ayakkabılarının sesi seramik zeminde yankılanırken gazetesinden kafasını kaldıran, ama Camden'in kana bulanmış gömleğine dikkat bile etmeyen kapıcıyı başıyla selamladı. Asansörün yanından geçerek merdivenlere yöneldik ve üçüncü kata çıkana kadar koşarak tırmandık.

Koridorda hızlı ve sessiz adımlarla yürüyüp #301'in önünde durduk.

Javier çabucak kapıyı çalıp bir adım geri çekilirken kapı hemen açıldı.

Bizi Javier'in kafasına doğrultulmuş kocaman bir tabanca karşıladı.

ÜÇ

Ben istemdişı ellerimi havaya kaldırsam da Javier neredeyse kılını bile kıpırdatmadı. Kapının öbür tarafında duran ince, genç bir kadın ona büyük bir Beretta tabancayı doğrultmuştu. Gözlerini bana ya da Camden’a bakmak için Javier’in suratından ayırmamıştı, fakat o altın sarısı yeşil gözlerine bir bakınca Javier’le arasında bir bağ olduğunu görmek zor değildi.

“Violetta,” dedi Javier sakince. O yumuşak sesiyle kız kardeşine İspanyolca bir soru sordu. Violetta’nın tabancası bir an olsun titremedi, hatta gözleri daha da kısıldı. Sonunda Javier’in omzunun üzerinden bakıp Camden’la beni fark etti. Kaşlarını çatıp silahını indirdi ve başıyla peşinden içeri girmemizi işaret etti.

Camden’la gergin bir şekilde bakiştık. Ne beklediğimi bilmiyordum ama bunu beklemediğim kesindi, özellikle de yirmili yaşlarının başında olması gereken birinden. Öte yandan sanırım ben de küçük yaşta elime silah almıştım.

Daireye girdik ve Camden kapıyı kapadı. Bu kentte yer sıkıntısı yaşandığı düşünöldüğünde içerişi oldukça genişti, terakota fayans zemini mutfakta mavi ve beyaz seramik ayrıntılar ve bir çatı deryasına bakan büyük pencereleri vardı. Yan taraftaki odada dağınık bir yatak ve ötesinde de geniş bir balkon dikkatimi çekti. Etrafa saçılan saç gereçleri, makyaj malzemeleri ve kıyafetler, elinde bir tabanca olsa da Violetta'nın hâlâ genç bir kadın olduğu gerçeğini vurguluyordu.

Odanın ortasında döndü ve aniden Javier'in suratına bir tokat indirdi. Derin bir nefes almaktan kendimi alamadım, Javier'in ne yapacağını merak ediyordum. Fakat Violetta ona İspanyolca atıp tutmaya, ellerini kollarını sallamaya ve muhtemelen küfürler savurmaya başlayınca Javier bir şey yapmadı.

Gerçekten çok güzel bir kadın olan Violetta'nın ince bir vücudu vardı, benim boylarımda, yaklaşık bir altmış yedi boyundaydı, gür ve uzun saçları altın sarısı röfleliydi, yanık bir teni, dolgun dudakları ve hafif çekik, sarı yeşil gözleri vardı. Kısa sayılabilecek yazlık bir elbise giymiş, beceriksizce bir makyaj yapmıştı.

Nihayet sözlerini bitirdiğinde Javier kendince kısa ve özlü bir iki cümleyle ona cevap verdi, *Eden White* adını yakalamamdan sonra Violetta bana doğru baktı.

Kaşlarını çatı, kuşkuyla Javier'e bakarak benim olduğum tarafı gösterdi. "Eden mı?"

"Ellie," diye düzeltti kararlı bir tebessümle Javier. "Gerçek adı Ellie. Ayrıca pek İspanyolca bilmiyor."

Parmak arası terlikleri fayansları döven Violetta ağır

adımlarla bana doğru yürüdü, elindeki tabancanın son derece farkında olmama rağmen yerimden kıpırdamayıp gözlerinin içine baktım.

Gülümsedi, hem yaramaz hem aldattıcıydı. “Demek meşhur Eden sensin. Yıllar önce ağabeyimin kalbini kıran sensin.”

Gözlerimi devirmemek için kendimi zor tuttum. Elbette kötü kadın olarak anlatılmıştım. Elbette Javier beni daha sonra boğazını keserek öldürdüğü bir kadınla aldattığımı kız kardeşine anlatma zahmetine girmemişti.

“Hangi tarafı dinlediğine göre değişir sanırım,” diye karşılık verdim.

Sırıttı ve öne doğru bir adım daha attı. Parfümünün kokusunu aldım, keten ve süsen karışımıydı. Tazeydi. Bu dumana boğulmuş şehirde yeri yoktu.

“Biliyor musun, vaktiyle, seni gördüğümde öldüreceğime yemin etmiştim,” dedi ağır ağır, neredeyse aksansız. “Ağabeyime çektirdiğin acıların cezasını vermek istiyordum. Ama artık büyüdüm. Ve Javi’nin durumunu görünce içimden sadece elini sıkmak geliyor.”

Elini uzattı, ben de uzattım ve tokalaştık. Çok güçlüydü, şaşırdım. Gülümseyip elimi aşağı yukarı salladı. “Violetta Bernal.”

“Ellie Watt,” dedim gülümsemesine karşılık vererek. Omzumun üzerinden başımla hâlâ kapının yanında duran Camden’ı gösterdim. “O da Camden McQueen.”

Violetta ona baktı, gözleri beğeniyle irileşti. “Merhaba, Camden McQueen.” Ardından bakışları omzuna kaydı. “Koluna ne oldu?”

Camden, “*Policia* tarafından vuruldum,” dedi sırtarak, içimde tuhaf bir karıncalanma hissettim. Sesi neredeyse Violetta’yla flört ediyor gibiydi. Bu durum karşısında ne hissettiğini görmek için Javier’e bakmadan duramadım. Üçümüzü dikkatle izliyordu, kaşlarını çatmış, elinin tersini yavaşça çenesinin altında gezdiriyor, bir şeyler düşünüyordu.

Violetta neşeyle, “Sana bir şeyler getireyim,” diyerek odasına gitti. Kapıdan odanın karşı tarafına fırlatılan giysileri görebiliyordum ve saniyeler sonra büyük, sade siyah bir tişörtle geri dönmüştü. Tişörtü Camden’in ellerine tutuşturdu.

“Al,” dedi. “Adamın biri bırakmıştı. Onu bir daha aramayacağım nasılsa, o yüzden senin olsun.”

Camden samimiyetle, ona o muhteşem gamzelerini göstererek, “Teşekkür ederim,” dedi. Kahretsin, onların sadece bana özel olduğunu sanıyordum. “Üzerimi değiştirebileceğim bir banyo var mı? *Baños*?”

Violetta gülümsedi ve koridorun ilerisindeki bir kapıyı gösterdi. Camden gözden yitince tabancasını şöminenin üstüne koyup ellerini beline yerleştirdi. “Erkek arkadaşın mı? Yoksa hâlâ bu adamla birlikte misin?” Başıyla Javier’i gösterdi.

Yutkunup, “İkisi de değil,” dedim.

“İyi, sanırım,” dedi. “Bu pislik ne yaptı biliyor musun? Hiçbir şey. Hem de hiçbir şey! Bana her ay para göndereceğine söz vermişti ama en son çekimi tam iki yıl önce aldım!”

Hayretler içinde Javier’e baktım. Yüzü kıpkırmızı keşilmiş, şakaklarında ter damlaları oluşmuştu ama onunla tartışmaya girmedim.

Violetta da ona baktı. “Ee, bahanen neydi, ağabeyciğim?”

Dudaklarını birbirine sürterek ikimize de baktıktan sonra, “Meşguldüm. Uğraştım,” dedi.

Violetta küçümser gibi homurdandıp, kırıtarak mutfağa doğru gitti. “*Putu, cabron,*” diye bir küfür savurdu. Buzdolabını açtı. “Su ya da bira ister misiniz?”

Daha öğle vaktiydi ve düşünce yetimi kesinlikle kaybetmek istemiyordum ama yine de, “*Cerveza, por favor,*” dedim.

“İki tane olsun,” dedi Camden banyodan çıkarak. Çok daha iyi görünüyordu, ıslak saçlarını geriye yatırmıştı ve tam üstüne göre olan tişörtün altından kasları belli oluyordu. Ayrıca siyah ayakkabıları ve smokin pantolonuyla da son derece şıktı. Eh, dövmeleleri ve Clark Kent gözlüğünü de unutmamak gerek tabii.

“Bira içecek vakit yok,” dedi Javier öfkeyle, kız kardeşinin bana ve Camden’a birer bira getirişini izlerken. Gözlerini bana dikti. “Gus’ı unutmadın, değil mi?”

Canımı yakan bu sözler üzerine ona ters ters bakarken Violetta, “Gus da kim?” diye sordu.

“Bir aile dostum,” diye yanıtladım, gözlerim hâlâ Javier’in üzerindeydi. “Aslına bakarsan kendi ailemden daha yakındı. Travis’in elinde. Javier’in gözleri önünde kaçırılmış.”

Javier’e baktı. “Doğru mu bu?”

Javier elini saçlarının arasından geçirerek pencereden dışarı bakmak için döndü. “Birileri kaçırdı onu, evet. Travis olduğunu varsayıyorum, çünkü hemen öncesinde kendi adamlarım bana ihanet ettiler.”

“Buraya onun için mi geldin?” diye sordu Violetta başını yana eğerek. “Beni bu Travis denen adam konusunda uyarmak için mi?”

Pencereden dışarıya, sıra sıra evlere, mavi gökyüzünü görmemizi engelleyen dumanlı sis katmanına bakmayı sürdürdü Javier. “Travis denen adam diye bir şey yok, Violetta. O uydurma bir karakter değil. Gerçek. Ve peşine düşecek.”

Violetta onu gözlemlediğini fark etmeden önce bir anlığına gülümsemesi kayboldu, sonra tamamen sahte bir cesaret takındı. “Travis hakkında her şeyi biliyorum. Haberleri izliyorum.”

Camden öne doğru çıkarak, “Bu olay, haberlere çıktı mı?” diye sordu. Kolu benimkine değdi ve zihnimi temasımızın sıcaklığından korumaya çalıştım. “Veracruz’un yarısı ona ait sanıyordum.”

“Elbette çıktı,” dedi Violetta parlak dişleriyle ona gülümseyerek. “Veracruz’da olsanız hiçbir şeyden haberiniz olmazdı, ama burası farklı bir eyalet. Buradaki halk, Zetalar ve onların yeni liderine pek sıcak bakmıyor. Televizyonlar sabahtan beri yayın yapıyor, meçhul bir kartel ona kendi partisinde suikast girişiminde bulunmuş. Çoğu kişi kutlamalar yapıyor.”

“Helikopterlerinden birinin vurulduğundan da bahsettiler mi?” diye sordu Camden hevesle.

“Çoğu kişi mi?” diye sordum aynı anda.

İkimize de yatıştırıcı bir şekilde gülümsedi. “Helikopterle ilgili hiçbir şey duymadım. Ama evet, Ellie, çoğu kişi. Burası büyük bir şehir, ülkenin tam göbeğinde. Burada bü-

tün kartellerin bağlantıları vardır. Zetaların da bağlantıları olduğuna şüphe yok, sadece... en popüler olanı değiller. Benim de Zetalarda birkaç arkadaşım var.”

Javier o kadar hızlı hareket etti ki tek görebildiğim, tehdit dolu bir karaltıydı. Violetta’yı ağzından yakalayıp kapağıya kadar geri itti. Camden anında ona doğru hamle yaptı ama onu çabucak tutarak geri çektim. Ağabey kardeş arasına girmek ona düşmezdi.

Javier, Violetta’ya İspanyolca küfürler etmeye başladı. Sadece birkaç kelimeyi yakalayabildim ama benim yerimde kim olsa neden bu kadar öfkelenildiğini anlayabilirdi: Violetta, ebeveynlerini ve kız kardeşini öldüren kartelin üyeleriyle arkadaşlık ediyordu. Violetta’nın gözlerinde ilk defa korku, utanç ve keder gördüm. Öne doğru uzanıp Javier’in omzuna hafifçe dokundum.

“Hey,” dedim usulca, her an bana saldırılabileceğini bildiğimden kalbim küt küt atıyordu. “Onun için buraya geldin.”

Suratını biraz daha sıkı, Violetta bana baktı. Bu korku anında, nihayet kendi yaşını gösterdi.

“Javier,” diye uyardım.

Elini gevşetip kafasını indirdi, yüzünün etrafında saçları sallandı. Homurdanıp kendine hâkim olmaya çalıştı. Sonunda Violetta’yı tamamen bıraktı ve doğrudan banyoya dalıp arkasından kapıyı çarptı.

Violetta çenesini ovuşturdu, gözleri banyo kapısında, korkudan göğsü inip kalkıyordu. “Onun nesi var?”

Ağabeyini ne kadar iyi tanıyorsun gerçekten? diye dü-

şünmekten kendimi alamadım. Ona cana yakın bir şekilde gülümsedim. “Senin tehlikede olduğunu düşünüyor. Endişeleniyor.”

“Travis’in peşime düşeceğini gerçekten düşünüyor mu?”

Bunun söylemenin kibar bir yolu yoktu. “Kız kardeşinin peşine düşmüştü.”

Dilini dişlerinin üzerinde gezdirdi. “Beatriz yanlış insanlara bulaşmıştı. Benim durumum farklı.”

“Onu ve annenle babanı öldüren kartelin adamlarıyla arkadaşlık ediyorsun,” dedi Camden şeytanın avukatlığını yaparak.

Camden’a ince kaşını kaldırdı. “Ah, neler de biliyor-muşsun, seni Amerikalı çocuk.”

Elimi koluna koydum. “Bence Javier endişelenmekte haklı. Senin şehirden ayrılmanı istiyoruz.”

Bana ters ters baktı ve silkinerek elimden kurtuldu. “Burası benim evim. Öyle bir şey yapmayacağım.”

Banyodan çıkan Javier biraz daha sakinleşmiş görünüyordu. Kontrolünü bu kadar çabuk kaybettiğini nadiren görmüştüm, bunu kendi kız kardeşine karşı yapmasını asla beklemezdim. Ama Violetta’yı hep en küçük ve en şımarıkları olarak anlatmıştı ve küçük kardeşle büyük kardeş çatışmasının su yüzüne çıktığını kesinlikle görebiliyordum. Aslına bakarsanız Javier gibi ölümcül birinin kendinden küçük, onu üzecek ve sinirini bozacak güce sahip biriyle etkileşime girdiğini görmek biraz tuhaftı. Violetta’yı çok seviyordu, bu kadarını görebiliyordum.

“Ellie haklı,” dedi, sesi ölçülüydü. “Bu yüzden geldim zaten. Buradan gitmelisin, hem de bugün.”

Gözlerini devirip başını iki yana salladı ve kendi başına kurduğu yaşamını bırakması istendiğinde onun yaşındaki bir kızdan beklenebilecek her şeyi yaptı. “Hiç sanmıyorum. Hayır.”

Javier ona yaklaşarak, usulca, “Violetta,” dedi. Gözlerini ona kilitlemişti. “Lütfen. Seçme şansın yok. Marguerite ya da Alana’yla kalmalısın.”

Violetta yüksek ve kuru bir sesle güldü. “Sen ciddi misin? *Dios mio!!* Hiçbir şeyden haberin yok, değil mi Javier? O cadılarla konuşmayalı tam sekiz ay oldu.”

“Onlar senin ablaların.”

“Sen de ağabeyimsin!” diye haykırdı birdenbire. Yüzü değişti, bütün kontrol, bütün sakinlik bir anda yok oldu. “Sen benim ağabeyimsin ve yıllarca senden haber alamadım! Yıllarca! Bizi, hepimizi bırakıp gittin! Beatriz’in ölümünden sonra, biz de ölmüşüz diye düşünüyordun adeta.”

Violetta bir eliyle Javier’i iterken diğer eliyle biramı alıp bir hışımla odasına girdi ve kapıyı çarparak kapattı. Daha şimdiden kapılar çarpılmaya başlamıştı.

Javier’in beti benzi atmıştı. Kardeşlerine para gönderme konusunda bana yalan söylediğini fark edene kadar neredeyse ona acımıştım. Zirveye yükselişinin bedeli neydi? Doğru insanları satın almak için ne kadar parayı kendine ayırmıştı? Ailesine değil, ihtiyacı olanlara değil, kafasındaki hedefe gitmesini sağlayacak insanlara yatırım yapmıştı.

Kül gibi dudaklarını birbirine sürttü ve bir şişe su almak için buzdolabına gitti. Suyu tek seferde içtikten sonra şeyi lavaboya attı. Havada yoğun bir gerilim ve nem vardı, tuhaf hissediyor, ne diyeceğini yahut ne yapacağını bilmiyordum. Camden'a bakınca bu konuda yalnız olmadığını anladım. Aile içi kavgaya dahil olmaya hazır değildim. Düşününce ikimiz de hiçbir şeye hazır değildik aslında. Camden hariç. Zira o, helikopteri indirmeyi başarmıştı. Ve bunu o denli kolay yapmıştı ki bunu her düşündüğümde beni afalattıyor, tahrik ediyor ve rahatsız ediyordu, durum ne kadar uygunsuz olursa olsun.

Ve evet, eski sevgilimin kız kardeşinin dairesinde bulunmak oldukça uygunsuz bir durumdu. Dudağımı ısırıp bakışlarımı Camden'dan kaçırdım. Şu anda tahrik olmanın bana hiçbir faydası olmayacaktı ve dar tişörtü de işimi daha da zorlaştırıyordu.

Yavaş adımlarla Violetta'nın kapısına doğru yürüdüm ve usulca tıklattım.

"Violetta?" dedim. Bekledim, içeride hareket ettiğini duyabiliyordum. Benimle konuşmak isteyeceğini sanmıyordum ve onun güvenliğini sağlamayı neden bu kadar önemseydiğimi de bilmiyordum. Hatta Los Zeta'yla olan bağları nedeniyle doğrusu biraz güvenilmez bile görünüyordu. Eh, bunda Javier'in kardeşi olmasının da payı vardı elbette.

Aniden kapısı açıldı ve o, yanımdan geçip ön kapıya giderken ben de önünden çekildim.

"Açlıktan ölüyorum," dedi tabancasını alıp çantasına koyarak. "Hanginiz bana öğle yemeği ısmarlayacak?"

Hepimiz Javier’e baktık.

Homurdanıp kapıya doğru gitti ve bizim için açık tuttu. “Pekâlâ, ama uzağa gitmiyoruz ve bu meseleyi konuşacağız, Violetta.”

Gözlerini deviren Violetta’nın peşi sıra yürüdük.

Neyse ki aklındaki kafe sadece üç blok ötedeydi. Biz içerideyken her nasılsa hava çok daha boğucu bir hal almıştı veya belki de Violetta’yla tanıştıktan sonra bana öyle geliyordu. Bunun Javier için kolay olmayacağını görebiliyordum. Maalesef kolay olmazsa işimiz çabuk bitmezdi, işimiz çabuk bitmeyince de Gus’a kavuşmam gecikirdi.

Onu düşünmemeye çalışsam da Travis’in şu anda ona neler yaptığını merak ediyordum. Baja’da insanları asit teknesinde boğmasıyla ünlenen bir kartel lideri vardı. Travis’in bu denli çılgınca bir şey yapıp yapmayacağını merak ettim, belki de bacağım onun bu alandaki ilk deneyimiydi. O adama baktığımda zerre kadar insanlık görememiştim. Bir kabuk, bir maske, *El Hombre Blanco* kılığına girmiş bir şeytandı. Şimdi Gus’la annem elindeydi ve onları kurtarma fikri her geçen saniye daha da imkânsız görünüyordu.

Camden, “Hey” dedi bana alçak sesle. Javier ve Violetta önümüzde, çatlak kaldırımında ilerlerken. Sıcacık elini belime koydu ve bu bana kendimi hem güçlü hem zayıf hissettirdi. “Nasılsın?”

Kirli havaya cesurca meydan okuyan güneşe karşı gözlerimi kısarak ona baktım. “İdare ediyorum.”

Gülümsedi. “Onu kurtaracağız, merak etme.”

İçimi dışımı biliyordu.

“Sorun şu ki burada oyalandığımız her saniye...” diye başladım.

“İçin rahat olsun,” dedi daha kararlı bir şekilde, sonra elini çekti. Bunu söylerken kimi –Gus’ı mı, Javier’i mi, yoksa Travis’i mi– kastettiğini anlayamadım. Bence söz konusu Camden ise hepsi olabilirdi.

Gürültülü, karanlık ve sigara dumanıyla kaplı kafe hareketliydi. Mekânı tararken Javier paranoyak gibi görünüyordu, onu suçlayamazdım. Ama kafedeki herkes biralarını ve kahvelerini yudumluyor, Mexico City’nin sıradan yurttaşları olarak kendi işlerine bakıyor ve kafalarını kaldırıp bize bakmıyorlardı bile.

Arka tarafta küçük bir masaya oturduk, masanın bir tarafında Bernallar, diğer tarafında Camden’la ben. Violetta hemen bir paket sigara çıkarıp bir tane yaktı.

“Sigara mı içiyorsun?” diye sordu Javier iğrenmiş görünerek.

Violetta güldü. “Ne zaman bu kadar sıkıcı oldun? An itibariyle küçük bir kartelin başında değil misin yoksa?”

Javier irileşen gözlerini kafede gezdirdi, sonra Violetta eline hafifçe vurup, “Bu mekân epey havalı, bayağı havalı,” dedi. Sonra Javier’in suratına dumanını üfleyerek gülümse-di. “Havalı.”

Bize dönerek, “Ee, biriniz bana burada neler olduğunu anlatabilir mi?” dedi.

“Dediği gibi, sadece senin güvenliğini istiyor,” dedim,

Javier'in gözlerine bakmaktan kaçınmıştım. Ona kefil olduğumu düşünmesi, en son istediğim şeydi.

"Sı," dedi bir nefes daha çekerek. Gözlerini ona, sonra Camden'a ve sonra da tekrar bana çevirdi. "İyi ama senin burada ne işin var?" Başıyla Camden'ı işaret etti. "Onun burada ne işi var?"

Olamaz. Javier'in gözleri hafif kısılarak gerçeği söylemem için bana meydan okudu.

Ben de söyledim. Derin bir nefes alıp anlatmaya başladım. "Uzun bir hikâye, sana anlatacaklarımdan daha uzun. Temelde Camden'ı liseden tanıyordum ve yakın zamanda Kaliforniya'da Palm Valley'deki evime geri döndüm. Orada bir dövme stüdyosu işletiyor ve eski karısının silah, uyuşturucu ya da bilmem ne kaçakçılığı yapan bir çeteye mensup ağabeyleri için kara para aklıyordu. Parayla birlikte onlardan kurtulmak için yardımımı istedi. Yardım ettim. Bu arada başıma elli bin dolar ödül koyan ağabeyin ortaya çıktı. Camden'a gitti. Camden bana anlattı. Kaçmaya başladık. Javier neredeyse bizi buluyordu. Sonra Jim dayıma rüşvet verdi. Dayım az kalsın beni ona teslim edecekken son anda vazgeçti. Javier onu başından vurdu."

Bu kez Violetta beni ağzı hafif açık bir şekilde izliyordu, unuttuğu sigarasının ucundaki kül uzamıştı. Yüzü ifade-siz görünen Javier, kardeşine anlattıklarımı umursamıyordu bile, ki gerçeği söylüyordum.

Anlatmaya devam ettim, anıların etkisiyle sesim boğuk çıkıyordu, "Jim'i öldürdükten sonra bizimle temasa geçerek onunla gitmemi yoksa Camden'ın oğlu Ben'e ve eski karısı-

na zarar vereceğini söyledi bana. Camden ve ben Palm Valley'ye gittik ve takas yapıldı. Ben, Javier'le gittim, Camden da oğlunu, eski karısını ve ağabeyinin diğer insanlara teklif ettiği paraları geri aldı. Bunun bir tezgâh olduğunu sadece Camden anladı. Eski karısı kendi rızasıyla Javier'e gitmişti. O ve ağabeyleri takastan sonra elli bin doları ondan almayı planlıyorlarmış. Şimdi düşünüyorum da Javier, boğazına kadar bu işin içindeymişsin. Ve sonunda Camden da çok yaşamayacaktı.”

Kılı kıpırdamadan bana bakıyordu. Diğer taraftan Camden yanımda giderek geriliyordu. Javier'e ters ters baktığını, kuvvetli ellerinin masanın kenarını kavradığını bilmek için ona bakmama gerek yoktu.

“Neyse,” dedim ve ensemdeki teri sildim. Kahretsin, içerisi amma da sıcaktı. “Javier'in başlangıçtaki planı bana Travis'i öldürtmekti ki buna istekliydim... Şey, en azından onu öldürmesine yardım etmek istiyordum. Soluğu burada aldık. Sonra işin içinde Travis dışında annemle babamın olduğunu da öğrendim. Travis'le çalışıyorlarmış ve Javier de bunu biliyormuş. Onun tetikçiliğini yapacaktım yani bir nevi.”

Violetta sigarasının dumanını tedirgince üfleyip Javier'e baktı. “Doğru mu bu? Ondan annesiyle babasını öldürmesini mi istedin?”

Javier yutkundu ama bir şey söylemedi.

“Korkarım ağabeyin kafadan çatlak,” dedim Violetta'ya yarı özür yollu.

Violetta homurdandı. “O kadarını biliyorum.”

Javier gırtlakını temizledi. “Ellie,” usulca konuştu ve ellerini masanın üstünde birleştirdi, “Travis’in partisinden hem seni hem Camden’ı kaçırarak ikinizin de hayatını kurtardığım kısmı anlatmadın ama.”

Evet. O kısım.

Belli belirsiz gülümsedim. “Az kalsın unutuyordum. O, Gus’ı kaçırmalarına izin vermenden sonra olmuştu.”

“Gus benim sorunum değil. Ondan ve Camden’dan buraya gelmelerini ben istemedim.”

Violetta, Camden’a döndü. “Peki buraya niye geldin?”

“Sence niye?” diye sordu Camden sesi kesik kesikti.

“Kızı almaya mı?” İkimize gülümsedi. “Ki burada oturan ağabeyim olmasaydı bu çok da romantik olurdu, doğru mu?”

Romantik. Camden’a baktım, yüzümün kızardığını hissettim. Aslına bakarsanız *bunu gerçekten de romantik buldum.* Ateşli buldum. Cesur, dürüst, soylu ve çılgınca buldum. Camden’ın bana olan bağlılığının ruhumu daha önce hiç ama hiç hissetmediğim bir sıcaklıkla doldurduğunu hissettim. Tıpkı lisedeyken zorbalık gördüğümüzde yaptığı gibi beni başka hiç kimsenin anlamadığı bir şekilde anlıyordu.

Fakat gözlerindeki o acı ve öfke, bana ve yaptığım şeye karşı duyduğu hayal kırıklığı varken romantizmden söz edilebilir miydi? Bana olan güvenini ne kadar da kolay harcamıştım! Bu artık romantik falan değildi, bu trajikti ve hepsi benim suçumdu.

Gelgelelim bunu Violetta’ya söylemem gerekmiyordu. Sigarasını kül tablasına bastırarak, “A, ama unuttum ben onu, sen onunla *birlikte* değilsin,” dedi.

Camden bana ters bir bakış attı.

Violetta sözlerini sürdürdü, “Ağabeyimle de birlikte değilsin. Öte yandan hepiniz buradasınız. Hep beraber.”

“Gus’ı geri almamıza yardım edecek,” dedim.

Violetta, Javier’e baktı. “Aynı şeyi söyleyip duruyorsun. Ve beni... Javi’nin beni almaya kendi başına gelmeye korktuğunu varsayıyorum.”

İç geçiren Javier arkasına yaslandı. Violetta sigarasını söndürmüş olmasına karşın tepemizde hâlâ bir duman bulutu vardı ve tavandaki vantilatörler de bunu dağıtmak için hiçbir şey yapmıyorlardı. “Bana kızgın olacağını biliyorum, Violetta. Tehlikeyi, neden buradan gitmen gerektiğini bir de başkalarının ağzından duyarsan belki beni dinlersin diye düşündüm. Hatta bizimle bile gelebilirsin. Seni istediğin yere götürürüz.”

Tamam, bak bu yeniydi işte. Violetta’ya yardım etmek istesem de onu sağda solda gezdirecek vaktimiz yoktu, Gus’ın hayatı tehlikedeysen olmazdı.

İncecik ellerine baktı Violetta. “Tehlikede olduğuma gerçekten inanıyor musun?”

Javier cevap olarak, “Bize Zetalardaki arkadaşlarından bahset,” diye sordu. “Beni biliyorlar mı?”

Violetta ağabeyine alaycı bir tebessümle karşılık verdi. “Javi. Buralarda pek önemsenmiyorsun. Üzgünüm. Zetalar, Sinaloa, Baja, Körfez. Büyük oyuncular. Ağır toplar. Sonra bir de kimsenin umursamadığı küçük oyuncular var. İşte sen kimsenin önemsemediği o küçük oyunculardan birisin.”

“Travis hariç,” dedim, Javier onun bu itirafı karşısında biraz hakarete uğramış gibiydi.

Başını salladı. “*Sî*. O hariç. Ki o da şu an Zetalarla birlikte. Fakat Travis bile besin zincirinin tepesinde değil. Belki Veracruz’da öyledir. Ama işi asıl çevirenler Nuevo Laredo’daki Morales’le ailesi. Zirveye ulaşmak için istediği kadar işkence yapıp adam öldürsün, bir Amerikalıyı fazla kişi ciddiye almaz.” Başıyla Javier’i işaret etti. “Travis’in yerinde olmadığına şaşırıyorum. Kartelin beyaz bir adamdansa seni orada görmek isteyeceğinden eminim.”

“Ben ailemize ihanet etmedim,” dedi Javier. “Tıpkı senin de yapman gerektiği gibi, o adamlarla takılman doğru değil. Bu mesele o kadar basit değil.”

Başını iki yana salladı. “Tamam, sakın ol. Teslimat yapan, parayı taşıyan iki adamla arkadaşım sadece.” Omuz silkti. “Onlar için iyi bir iş. Ve hayır, tabii ki kim olduğunu yahut bir ağabeyim olduğunu bilmiyorlar. Yokmuşsun gibi davranmayı epey kolaylaştırıyorsun.”

Javier kararlı görünüyordu. “Bu daha önce işine gelmiş olabilir fakat artık o riske girmeyi göze alamazsın. Zeta zincirinde benimle ilgili söylentiler dolaştığına kuşkum yok. Kartelim küçük olabilir ama söz konusu Travis olunca birden devleşirim.”

Violetta elini kaldırıp şu ana kadar masamızı ihmal eden garsonu çağırdı. “Bu konudan daha fazla konuşmaya çağım. Yemek yemem lazım.”

Garson gelince kahve, bira ve yemek söyledik. Karnı-

mın gurultusuna rağmen hiç iştahım yoktu, o yüzden içeceklerimizle gelen taze sosla patates kızartmalarından yedim. Javier zamanını Violetta için plan yapmaya çalışarak geçirdi. Violetta ise karnını doyurmakla meşgul olduğundan cevap veremiyordu, fakat bu fikre elinden geldiğince karşı çıkmaya çalışacağını görebiliyordum. Yaklaşan tehlike karşısında, tıpkı ağabeyi gibi inatçıydı.

Ve maalesef her geçen saniye bu tehlikenin daha da yaklaştığını hepimiz biliyorduk.

DÖRT

Javier, Violetta'yı ancak yemeğimizi yedikten sonra – Violetta hesabı ağabeyinin ödemesinden son derece memnundu– dairesine giderken ikna edebildi.

“Pekâlâ,” dedi alnındaki teri silip ona öfkeyle bakarak. “Gidip valizimi hazırlayacağım. Ama sadece birkaç günlüğüne gidiyorum. Burada bir işim, bir hayatım var ve bütün bunları senin yüzünden bırakmaya hiç niyetim yok, Javi.”

Ona nereye gitmeyi planladığını ve yanında kalabileceği arkadaşı olup olmadığını soracaktım ama sonra vazgeçtim. Apartmana girmemize sadece birkaç adım kalmış olmasına rağmen hâlâ dışarıdaydık ve içimde ufak bir huzursuzluk hissetmeye başladım. O, çantasında anahtarlarını ararken kaldırımında durup elimi gözlerime siper ederek etrafı hızlıca kolaçan ettim.

Yolun karşısında duran Jose tam bir enkazı andırıyordu ama iki araba gerisinde bir başka enkaz daha olduğundan hiç değilse burada dikkat çekmiyordu. Güneş yakıcı, havay-

sa önceye kıyasla daha da boğucu ve sıcak çorba gibi kahverengiydi. Yolun karşı tarafında birkaç bakımsız görümlü apartman vardı, Violetta'nınki gibi beyaz sıvalıydı ama üzeri yeşil yeşil lekelenmişti. Onların yanında parlak yeşil ve sarılı rengârenk ufak evler yükseliyordu. Sarı evin balkonunda yaşlıca bir kadın güneşte oturuyor, çamaşır sepetini karıştırıyordu. Başka bir evin avlusunda sıska bir köpek kovadan su içiyordu.

Javier, Violetta'yı dağınıklığından ötürü azarlarken, "Sorun mu var?" diye sordu Camden sessizce.

Ona bakıp belli belirsiz başımı iki yana salladım. "Sanmıyorum. İçime tuhaf bir his doğdu sadece."

Dudaklarını büzüp benim az önce incelediğim her şeyi gözden geçirdi. Sonunda, anahtarlarını neşeyle çıkaran Violetta'ya başını salladı. Violetta Camden'a, "Onun için endişeleniyor musun yoksa?" diye fısıldadı.

Violetta'dan şüphelenmekte haklı olmama karşın her nedense şüphelenmiyordum. Ağabeyi gibi değildi. Ondan belki de bu yüzden hoşlanmıştım. Ya da belki de gerçekten ağabeyi gibiydi ve ondan da bu yüzden hoşlanmıştım. Bir aşinalık vardı yani. Tanıdığın düşman tanımadığın dosttan iyidir.

"Bir an evvel harekete geçmek istiyorum sadece," dedim ve Violetta'nın gururla açık tuttuğu kapıya doğru yürüdük.

İçime doğan tuhaf his, sıcak olduğu gerekçesiyle merdivenleri kullanmak istemeyen Violetta'nın itirazları üzerine asansöre binip dairesine çıktığımız sırada da gitmedi. Kapısının önünde diz çöktüm ve botlarımın içindeki bıça-

ğım la tabancamı kontrol ettim. Doğrulduğumda Javier bana onaylayan gözlerle bakıyordu.

Violetta anahtarı kilide sokacağı sırada Javier hızla bileğini tutup uyarı mahiyetindeki delici bakışlarını ona dikti. Başıyla kapıyı işaret ettikten sonra onu kenara itti, belinden tabancasını çıkarıp yanında tuttu. Camden ve ben birer adım geri çekildik.

Javier kapıyı tekmeyle açarak odaya daldı. Çizmemedeki tabancamı kapıp peşine düştüm, odaları hızlıca ararken yüreğim ağzıma geldi.

Dairenin temiz olduğuna kanaat getirince Javier, Violetta'ya eliyle içeri gelmesini işaret etti.

Violetta kollarını kavuşturup oflaya puflaya dairesine girdi.

“Ev sahibim beni öldürecek,” dedi kaşlarını çatıp kapının kırık kilidini göstererek.

Javier gülümsemedi. “O kapının bu kadar kolay kırılmaması gerekirdi. Daha dikkatli olmalısın.”

“Birkaç günlüğüne buradan gidiyorum ya, bu yetmez mi?”

Javier homurdanıp kardeşine valizini hazırlamasını söyledi. İç geçiren Violetta kendi kendine küfürler savurarak odasında gözden yitti.

“Bir şey duyduğunu mu sandın?” diye sordu Javier.

“Neden, tabancamla bıçağımı kontrol ettim diye mi soruyorsun?”

Başını salladı.

“Eşeğimi sağlam kazığa bağlamak istedim sadece, Javier,” dedim tabancamı çizmeme geri koyarken. “Mesleğimde benim de birkaç bir şey öğrenmişliğim var elbette.”

İnanmaz bir ifadeyle kaşlarını kaldırdı, beni yakalamasına neden olan aptalca hatalarımı her an gündeme getirebileceğini biliyordum. Sandığım kadar iyi bir dolandırıcı olmadığımı hatırlatmasına ihtiyacım yoktu.

Gözlerimdeki ikazı görmüş olacak ki ağzının kenarında şüpheli bir tebessüm belirdi, sonra da arkasını döndü.

Camden boğazını temizleyince ona baktım. Kapının yanındaki duvara omzunu yaslamış, bizi süzüyordu. Güçlkle yutkunmasına ve çenesinin gerilmesine rağmen gözlerini okuyamadım. Bir eli yaralı omzunda, hafifçe bastırıyordu. Acı mı çekiyor yoksa benden gizli ilaçlarını mı yutuyordu merak ettim.

Tam ona soracağım sırada korkunç bir vızıltı odada yankılanınca yerimde sıçradım.

Javier aniden döndü. “O da neydi?”

Ses yine yankılandı, diyaftndan geliyordu. Violetta odasından ellerini silerek çıktı. İfadelerimize bakıp, “Merak etmeyin, muhtemelen arkadaşımıdır,” diyerek diyaftna yöneldi. Düğmeye basarak sordu, “*Hola?*”

Yanıt gelmedi.

O tuhaf his yine içimi kapladı ve tüylerimi diken diken etti. Bu hiç iyi değildi.

Violetta zile basanla konuşmaya çalışırken ben pencereye koşup dışarı baktım. Güneş ve camın kirli olması, görmemi engelledi, o yüzden hemen Violetta’nın odasına geçerek balkona çıktım.

Sadece bir kat aşağıda, önümüzde bir çatı deryası uza-

myordu. Aşağıya bakmak için boynumu uzattım. Ne aradığımı bile bilmiyordum, orada olmaması gereken biri olabilirdi.

“Ne oldu?” diye sordu Camden kapı eşiğinde durarak.

“İçime doğan o his vardı ya?” dedim. “Sanırım buradan gitmeliyiz. Hemen.”

Birdenbire dairenin içinde silah sesleri patladı ve Violetta’nın çığlıklarını duydum. İçgüdüsel olarak eğildim ve beraberimde Camden’ı da aşağı çekerek tabancamı çıkardım. Bir salvo daha başladığı sırada Violetta odasına daldı, hemen balkona gelmesini işaret ettim.

“Ne oldu?” diye sordum telaş içinde.

Başımı iki yana sallayan Violetta tekrar bir çığlık koparırken yine ateş edildi. Oturma odasındaki camlardan biri yere inerken birkaç saniye sonra uzun boylu bir adam pencereden aşağı uçtu. Aşağıdaki çatıya düştü, sonra sendeleyerek ayağa kalktı. Bulunduğumuz balkona baktığı gibi bize bağırıp silahım çekti.

Ben daha hızlı davrandım. Nişan aldım, dua ettim ve tetiğe bastım. Tabanca elimde gürlerken göğsüne isabet eden mermiyle adam geriye uçtu. İlk düşüncem şu oldu: *Şükürler olsun ki hedefi vurdum.*

Sonra Violetta hıçkırınca jetonum düştü.

Hedefi vurmuştum.

Gerçekten bir adamı vurmuştum.

Ben.

Silah sesleri arasında birden Javier’in dairede yankılanan sesini duydum.

“Kaçın!” diye bağırdı Javier.

Doğru. Hemen başımı iki yana sallayıp odaklanmaya çalıştım. Gidebileceğimiz tek bir yer vardı.

Camden çoktan korkuluğa tırmanmaya başlamıştı ve Violetta'ya yardım ediyordu.

Sadece üç buçuk metreden bir atlayıştı. Öldürmezdi ama sarsardı.

“Ellie,” diye bağırdı Camden, “Hadi!”

Hâlâ sersem, dalgın bir şekilde başımı sallayıp korkuluğa tırmandığım sırada Camden ve Violetta aşağıdaki çatının üstüne atladılar. Camden geniş cüssesiyle çatıdaki terakota fayansların üzerine rahatlıkla inerken parmak arası terlikleri kayan Violetta dizlerinin üstüne düştü. Biraz sonra Camden onu ayağa kaldırdı.

Neredeyse dümdüz çatıda sadece belli yerlerde çıkıntılar vardı, ama yine de atladığım yere dikkat etmeliydim.

“Atla!” diye bağırdı Camden omzumun yanından bir kurşun geçerken. Arkama dönüp baktığımda Violetta'nın odasına giren Javier'in bana doğru koştuğunu ve peşindeki, silahını bana çevirmiş saldırgana ateş ettiğini gördüm. Javier onu omzundan vurdu ve anında yanımda biterek bağırdı, “Ne bekliyorsun hâlâ, otobüs mü?”

Ona bir an baktım, onu görünce içimi neden bir rahatlatma kapladığını merak ettim.

Sonra elini sırtıma koyup beni balkondan aşağı itti.

Hayretle çılgılık attım ama doğru yere konmayı başardım, kaval kemiklerim acısa da ayakta kalabildim. Silah sesleri tekrar başladı, saniyeler sonra Javier de yanıma atladı.

“Seni pislik!” diye bağırdım.

“Durma, koş hadi!” diye bağırarak koşmaya başladı.

Kulağımın yanından bir mermi daha geçti. Bu kadar kısa sürede bu kadar çok tehlike fazlaydı. Hatta bunu düşünmek bile korkunçtu.

Javier’in peşi sıra koşmaya başladım, botlarım fayansların üzerinde kayıyordu. Camden ve Violetta birkaç adım önümüzdeydiler, çatının kenarına yaklaştıkça yavaşladılar. Neyse ki bitişikteki bina eşit yükseklikteydi ve aralarında boşluk yoktu. Hatta bloktaki çatı deryası bir bütün gibi, devasa, çarpık bir ev gibi görünüyordu.

Bir silah sesi daha yankılandı, ardından hızla atan kalbimin gümbürtüsünün arasında arkamızda saldırganların çatıya atladıklarını duydum. Kahretsin, her kimseler, oldukça inatçıydılar.

Koşmaya devam ettik, seramiklerin, kiremitlerin, çakılların üzerinden çatıdan çatıya geçerken bacaklarımı daha hızlı gitmeye zorladım. Kaçışımız esnasında Camden ve Javier önümüze geçtiler ve parmak arası terlikleri nedeniyle sık sık tökezleyen Violetta sendelemeye başladı. Onu kolundan tutup destek olarak yanı başında koştum.

Fakat arkamızdaki adamların arayı kapattığını ve şansımızın tükeneceğini biliyordum.

Violetta’nın kolunu sıkarak devam etmesini söyledim, sonra durdum ve döndüm.

Birkaç adım arkamızda ince, esmer tenli, göz bandı takmış bir adam bize ateş etmeye hazırlanıyordu. Ondan önce

davranarak tetiği çektim ve tesadüf eseri adamı karnından vurdum.

Adam çığlık atarak yere düşünce boşluğa ateş etti. Lanet olası Meksikalı korsan.

Daha geride olsalar da ne yazık ki arkasından üç adam daha geliyordu. Şans deneyecek vaktim yoktu. Kirli hava ve yorgunluktan ciğerlerim yanıyordu, derin nefes almaya çalıştım ve onlara nişan aldım. Üç el ateş ettim ama sadece birini vurabildim. Geri kalan ikisi gelmeye devam etti.

Gitme zamanı.

Dönüp yeniden koşmaya başladım. Camden ve Javier'in uzaklaşmış olmasının yanı sıra Violetta'nın da durmuş, bir şeye baktığını görünce şaşırdım. Yanına gittiğimde onu neyin duraklattığını gördüm. Bulunduğumuz çatıyla bir sonraki arasında geniş bir mesafe vardı, gerçi yarım kat kadar daha alçaktı neyse ki. Koşarak atlarsak başarabilirdik, ama ikimiz de hızımızı kaybetmiştik.

“Kahretsin!” diye bağırdım, sonra peşimizdekilerin bize yetişmesine ne kadar süre kaldığını görmek için arkama döndüm. Çok kalmamıştı. Violetta'nın kolunu kavrayıp onunla birkaç adım geriye koştum.

“Hazır mısınız?” diye sordum.

Başıyla onayladı, gözleri korkuyla dolmuştu.

İkimiz de olabildiğince hızlı koşmaya başladık, çatıdan atlayıp havada süzülene kadar elini tuttum.

Aşağıdaki çatıya indim, darbenin etkisiyle ayak bileklerim sızladı. Yara izlerimden dolayı, ne zaman zorlasam

güçten düşerlerdi, o nedenle anında dizlerimin üstüne düştüm, asfalt kiremitler bacaklarımı çizdi.

Bir saniye sonra Violetta'nın çılgılığı duyuldu.

Çatıya çarpmış, tutunmaya çalışmış, ama sonrasında aşağıya düşerek gözden kaybolmuştu.

Kenardan bakınca toprak zeminli ara sokakta yerde yattığını gördüm, acıyla kolunu tutuyor, feryat ediyordu.

Tehlikeli derecede yakınımından bir kurşun daha geçti. Adamlar yaklaşıyordu. Düşünecek vakit yoktu.

Çatı boyunca birkaç adım koşup demir bir balkona atladım, balkon ağırlığımla sallandı, sonra da aşağıya, ara sokağa indim.

Zonklayan ayak bileklerime aldırış etmedim ve çatıda adamlardan biri belirlediği sırada aceleyle Violetta'nın yanına gittim. Tamamen içgüdüsel olarak nişan alıp ateş ettim ve birini tam kafasından vurdum. Yalpalayarak yanımıza güm diye bir sesle düştükten sonra, Violetta'yı sürükleyerek ayağa kaldırdım. Nezaket gösterecek zaman yoktu. Kolu muhtemelen kırılmıştı ve canı feci yanacaktı fakat ölmektense acı çekmek daha iyiydi.

“Koşmak zorundayız, tamam mı?” dedim ona, karşılık olarak ağladı. Camden ya da Javier'in arkalarında olmadığımızı fark edip etmediklerine dair hiçbir fikrim yoktu lakin şimdi bunu düşünemezdim. Önce kendi güvenliğimizi sağlamalıydık, sonra onlara ulaşırdık.

Ve sonrasında, öldürdüğüm insanları düşünecek birkaç saniyem olurdu belki.

Birlikte ayaklarımızla toz kaldırarak dar ara sokakta ilerledığımız esnada duvardan bir kurşun sekti. Çığlık attık ama geriye kalan son adamın bize çatıdan ateş ettiğinin bilincinde, zikzaklar çizerek caddeye doğru ilerlemeye devam ettik.

Apartman bloğu boyunca uzanan caddeye ulaştığımız anda biraz daha güvendeydik. En azından ben öyle düşünüyordum, zira yollarda hafif trafikle birlikte sağa sola giden insanlar vardı. Ne var ki ikimiz de yara bere içinde, üstümüz başımız perişan, elimde tabanca, yanımda Violetta'yla arabaların arasından slalom yaparak yolun karşısına geçerken kimse dönüp de bize bakmadı. Mexico City'nin suç oranını merak ettim, sonra bunun önemli olmadığına kanaat getirdim.

Başka bir ara sokak görene dek kaldırımda koştuk, ardından Violetta'yla bir köşeyi dönüp bir kafeteryanın arkasında duran çöp tenekesinin yanında durduk, birkaç sokak kedisi gölgede pinekliyordu.

"Violetta," dedim elimi sağlam koluna koyup bana baktırmaya çalışarak. Gözyaşları rimelini akıtmıştı, yanakları ıslak ve kirliydi. Titriyor, usul usul hıçkırıyordu. "Violetta, beni dinle. O adamların kim olduğunu biliyor musun?"

Başını iki yana salladı. "Hayır," diye haykırdı. "Onları tanımıyorum. Javier bana odama gitmemi söyledi ama ben neler olduğunu görmek istedim. Koridorda bir şey duymuş gibiydi. Kapının yanına gizlendi ve ansızın bir grup adam içeri girip ateş etmeye başladı."

"Ve sen onları tanımıyordun?"

Hıçkırdı ve alnı acıdan kırışırken kafasını daha şiddetli

salladı. “Hayır, bilmiyorum. Çete üyelerine benziyorlardı. Kötü adamlardı.”

Orası kesin canım.

“Kolum, sanırım kırıldı,” diye inledi.

Başımı salladım. “Biliyorum. Onu halledeceğiz ama öncesinde Camden’la ağabeyine ulaşmak zorundayız.”

“Javier’in canı cehenneme!” diye ciyakladı. “Bu işe onun yüzünden bulaştık zaten.”

Karamsarca gülümsedim. “Biliyorum. Ama bu söylediğinde ciddi değilsin. Onu geride bırakamazsın.”

“O beni geride bıraktı ama! Benim var olduğumu bile unuttu.”

“Biz onun seviyesine düşmeyeceğiz.” Gözlerine kararlılıkla, yalvaran gözlerle baktım. “Tamam mı? Dairene geri döneceğiz...”

“Olmaz!” diye haykırdı.

“Dairene döneceğiz,” dedim, sesim daha kararlı, “ve arabamı alacağız. Sonra onları bulacağız. Sonra da buradan gideceğiz. Bunu yapabilirsin.”

İnadı bırakıp başını sallayana kadar ona birkaç saniye baktım. Ardından anayola paralel uzanan ara sokakta caddeye varana kadar ilerledik. Jose hâlâ yolun kenarında duruyordu.

İşte tam o sırada anahtarların Javier’de kaldığını anımsadım.

“Kahretsin,” diye homurdandım.

“Ne oldu?”

“Düz kontak yapmam lazım.”

“Yap o zaman.”

Ona alaycı bir şekilde baktım.

Ansızın havayı bağırışlar ve İspanyolca sözler doldurdu. Violetta’nın apartmanına bakınca dairelerden birinin balkonunda bize nişan alan, çıldırmış birkaç adam gördüm.

“Yapacağım,” dedim. Kapıyı açtım –camların yarısı olmadığından kilitlemenin anlamı yoktu– ve Violetta’yı uzanması için arka koltuğa yatırıp öne geçtim. Son altı yılın büyük bölümünde Jose’ye binmiş olsam da araba çalma becerilerimi hâlâ yitirmemiştim. Kablolarla birkaç saniye uğraşmamın ardından Jose çalıştı, motoru gürültülü ve gururluydu, apartmandan bir grup adam koşarak çıkarken gazı kökledim.

“Amma da inatçılar,” diye homurdandım ve köşeyi döndüm. Koşullara rağmen arabamı tekrar sürdüğüm için harika hissediyordum.

Jose’yi tek yönlü caddede arabaların arasından zikzak çizerek sürerken gözüm bir taraftan da önünden geçtiğimiz binaların çatılarının üstündeydi. Arkamızdan kalkan toz, araçtan içeri giriyordu ve az kalsın bir motosiklete çarpıyordum. Usul usul ağlayan Violetta’nın arkada olmasından memnundum, duyduğunuz tek çığlık kafanızın içinde olunca konsantre olmak daha kolaydı.

Javier ve Camden’in nerede olduğuna dair hiçbir fikrim olmadığını fark ettiğimde midem kasılmaya başladı, eğer hâlâ hayatta, hâlâ koşuyorsa. Bu semtteki evler bitmek bilmiyordu, bu derme çatma evlere aileler balık istifi gibi dolmuşlardı.

Çatıda koşan, tenteler ve otobüs yüzünden kafası bir kaybolup beliren bir siluet gördüğümde az kalsın önümdeki bir otobüse çarpıyordum. Kartelin adamlarından biriydi ve birisini kovalıyordu ki bu da Camden ve Javier ileride demekti.

Umutla soluğumu verip gazı kökledim ve otobüsün önüne geçmeye çalışarak kaldırıma çıktım. İleride birkaç bisiklet vardı, ya onlara ya otobüse ya da toprak kaldırımındaki insanlara çarpacaktım.

Tercihimi bisikletlerden yana kullandım. Gaza biraz daha yüklendim, arka tekerlekler çılgınca dönerken çarpışmaya hazırlandım.

“Sıkı tutun!” diye bağırdım Violetta’ya ve sonrasında Jose bisikletlere çarpınca çığlığı kopardım. Bisikletler kaportanın üstüne uçarken ön camın köşesini çatlatıp sonra da tavanda tangırdadılar. “Affedersin!”

Sonra arabayı şoförün öfkeyle bastığı korna eşliğinde otobüsün önüne kırdım ve sonunda Camden’la Javier’i çatılarda canlarını kurtarmak için koşarken gördüm. Durumun vahametine karşın kendi kendime sııttım ve rahatlayarak bir kahkaha koyuverdim. Mazoşist kafamın bir köşesinde Camden’ın öldüğüne emindim. Bunu düşünmek istememiştim, ama Javier’in onu başından savdığını düşünüyordum. Ya da öldürdüğünü.

“Onları gördüm,” dedim Violetta’ya.

“Camden hâlâ hayatta mı?” diye sordu güçlkle.

O fikri taşıyan bir tek ben değildim.

“Şu ana kadar,” dedim.

“Ağabeyimin onu öldürmek istediğini görebiliyorum,” dedi.

Dudaklarımı bastırıp direksiyonu daha sıkı kavradım. “Henüz öldürmedi.” Omzumun üzerinden ona baktım. “Sen sıkı tutun, tamam mı? Dikkatlerini çekmeye çalışıp ileride duracağım.”

Trafik giderek yoğunlaşıyordu fakat biraz daha hızlandım ve tam çılgınlar gibi kornaya basacaktım ki akla hayale gelmez bir şey oldu.

Javier ve Camden bir çatıdan diğerine atladılar, aradaki mesafe fazla değildi, ama Camden çatıya ayak bastığında ağırlığını kaldıramayan çatı çöktü ve omuzlarına kadar içine gömüldü.

Nefesimi tuttum ve olacakları izleyebilmek için yavaşladım, arkamdaki otobüs şoförü tekrar kornaya bastı.

Peşlerindeki adam ateş ederek geliyordu, daha da yaklaşmıştı.

Camden hapı yutmuştu.

Açık hedefti.

Javier ise... Javier durdu.

Durdu, silahını kaldırıp adama birkaç el ateş etmeye çalıştı, fakat yüzündeki öfkeli ifadeden anladığımı kadarıyla cephanesi bitmişti. Hızla tabancasını beline sokup Camden’a yardım etmek için çömeldi.

“Neler oluyor?” diye sordu Violetta uzandığı yerde doğrulmaya çalışarak. “Neden yavaşlıyoruz?”

“Javier, Camden’a yardım ediyor,” dedim dalgın dalgın. Bundan nasıl bir anlam çıkaracağımı bilmiyordum, sadece minnettardım. Temkinli şekilde minnettar.

“Ne kadar asilce bir davranış,” dedi Violetta, alaycı sesle.

Önemi yoktu. Çok geçmeden Camden tekrar ayağa kalkmış, koşmaya başlamıştı. Bir üç tekerlekli motorun etrafından dolanarak kornaya çılgınca bastım. Etraftaki herkes bana bakıyordu ama umurumda bile değildi. Tek istediğim Camden’la Javier’in beni görmesiydi.

Ama görmediler. Gördüğüm kadarıyla da çatıların son bulunduğu bir kavşağa geliyorduk ve aşağı inmek zorunda kalacaklardı. Kavşakta kırmızı ışık yandığından önümdeki araçlar yavaşlamaya başlamıştı.

Elimi çabuk tutmalıydım. Trafiği aşmak için arabayı toprak kaldırıma çıkarıp kornaya basmayı sürdürdüm, ama bu sefer Camden’la Javier’in dikkatini çekmek kadar ezmek üzere olduğum insanları da uyarmak istiyordum. Neyse ki herkes yolumdan kaçıştı ve çarpacak bisiklet de yoktu. Ne yazık ki binaların tam dibinden gittiğimizden Camden ve Javier arabayı göremeyeceklerdi.

Kafamı pencereden çıkarıp Camden diye bağırmaya başladım, adını tekrar tekrar haykırdım. Şehrin gürültüsüne rağmen beni duyabilmesini ümit ediyordum. Fazla vaktimiz yoktu. Kavşağa gelmek üzereydim ve çatılardan inip koşmaya başlarsalarsa onları bu şehirde bir daha asla bulamayabilirdim.

Trafik ışıklarına geldiğimizde hâlâ kırmızı yanıyordu, hiç vakit kaybetmedim.

Arabanın burnunu çevirip karşı yönden gelen trafiğe döndüm ve yanmakta olan ciğerlerimin içinde bir başka çığlığı tuttum. Bana doğru gelen vasıtalar korna çalıyordu.

Camlarından yumruklarını sallayan insanlar bağırp küfürler savuruyordu.

Jose'yi durdurup pencereden arabanın üstüne çıktım. Her yönden gelen, kimileri bana son derece yakın bir noktada frene basan arabaların ortasında tehlikeli bir şekilde durduğumun farkında olarak, dengesiz bir şekilde doğrulup çatıya baktım.

Saniyeler içinde Javier'le Camden belirdiler, kenardan aşağı bakıp inmenin bir yolunu bulmaya çalıştılar, sonra yol açtığım kargaşa dikkatlerini çekti. Beni fark etmelerine dek kafamın üstünde kollarımı salladım.

“Çabuk buraya gelin!” diye bağırdım.

Camden gözlerini kısıktan sonra başını salladı ve artık gözlüğünü takmadığını fark ettim, Javier ise marketin üstünde açık duran bir tenteyi işaret ediyordu. Tentenin üstüne gelene kadar koştular, Javier tedirgince omzunun üzerinden baktı, ardından tenteye atladılar.

Ağırlıklarına dayanamayan tente çöktü ve meyve kasalarının üzerine düştüler, ama çabucak ayağa kalkıp yolun karşısına koştular. Bu esnada market sahibi enkazın arasından çıkarak aklına gelen bütün küfürleri sıraladı.

Arabanın üstünden inerek, Javier'in geçebilmesi için koltuğu öne ittim. Kardeşiyle oturup onu avutabilirdi.

Camden yanımda oturacaktı.

Gözleri kısa süreliğine benimkilere kilitlenen Javier arabaya binmeden önce, “Sağ ol,” dedi.

Camden yolcu tarafına binerken koltuğu yerine oturtup ben de bindim. Yakınımıza iki mermi düştü, biri yola gelirken

diğeri arabanın bagajına isabet etti. Adam bize çatıdan ateş ediyordu. Tabancamı çıkarıp işini bitiresim geldi ama kaçmak için bir fırsatımız vardı ve bunu harcamaya niyetim yoktu.

Jose'yi vitese takıp gazladım, etrafımdan dolanan arabalardan sakınarak, zikzaklar çizerek yolun sağ tarafına geçtim ve şehrin içinde son sürat ilerledim. Trafik her geçen saniye yoğunlaşıyordu, fakat yine de yola dikkat ettiğim sürece hızımı koruyabilecek kadar hızlı gidiyordum.

“Neler oldu?” diye bağırdım Camden’la aynı anda. Gözlüğü yoktu –iri mavi gözleri şaşkın bakıyordu– ve kanter içindeydi, ama bunun dışında iyi görünüyordu.

Javier Violetta’ya, “Koluna ne oldu?” diye sordu. Violetta yanıt olarak ağladı.

Dikiz aynasından Javier’e baktım. “Koşarken ilk arada düştü. Sanırım kolu kırıldı. Aşağıya yanına atladım ve arabaya koştuk.”

Javier gözlerimin içine bakarak, “Diğer adamları öldürdün mü?” diye sordu. Gözleri dans ediyor, çok canlı görünüyorlardı. Javier bir aslan olsaydı kuyruğu seğirirdi herhalde.

Yutkunup göğsümdeki yumruya aldırış etmedim. “Evet. Mecbur kaldım.”

Dudakları memnuniyetle büküldü. “Etkilendim doğrusu.”

Başımı yola çevirdiğimde az kalsın yeşil kırmızı bir taksiye çarpıyordum.

“O adamları tanıyor musun, Javier?” diye sordum.

“Hayır. Ama kardeşimin tanıdığına bahse girerim.”

Violetta arkada inleyince Camden hemen cebinden birkaç hap çıkardı.

“Violetta onları tanımıyor,” dedim Javier’e, Camden koltuğunda arkaya doğru dönüp hapları Violetta’ya uzatırken.

“O öyle diyor,” dedi Javier.

“Onu hastaneye götürmeliyiz,” dedi Camden.

“Henüz değil,” dedi Javier sakince.

Ona baktım. “Henüz değil mi?”

Dudaklarını sıkıca birbirine bastırarak gülümsedi. “Doğrudan Aguascalientes’e gitmek zorundayız. Buraya beş saat mesafede, acele edersen dört. Dostum Dom bize yardım edebilir.”

“Dom doktor mu?”

Başını iki yana salladı. “Kartelimin bir üyesi ve boğa güreşine çok meraklıdır. Ama önce onunla konuşup durumu izah etmeliyim. Sonra Violetta’yla ilgilenebiliriz.”

“Ama acı çekiyor,” dedim.

Omuz silkip arkasına yaslandı, başını benden ve kız kardeşinden şehrin sisli semalarına çevirdi. “Zetalar için bacaklarını ayırmaya başladığında bu pisliğe bulaştı. Biraz acıya katlanabilir.”

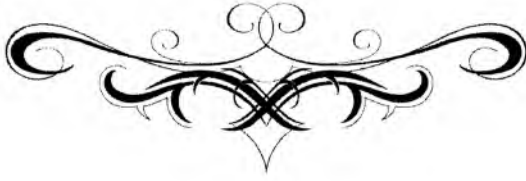
Acıdan kıvranan Violetta homurdandı.

“Hasta herifin tekisin,” dedi Camden ateş püskürerek.

“Daha orijinal hakaretler bulman gerekecek. Bunu daha önce söylemiştin sanırım.” Javier ona kısa bir bakış attı, Camden’ı bu kadar sinirli ve rahatsız görünce yüzü aydınlandı. “O çatıda seni ölüme terk etmediğime pişman etme beni.”

Arabanın içini sessizlik kapladı.

Aguascalientes’e uzun bir yolculuk olacaktı.

BEŞ

Aguascalientes’e beş saatten az bir sürede ulaştık. Ot-yoldaki trafik yoğunluğunda ve benzin almak için durmak zorunda kaldık. Neyse ki Camden’in hapları Violetta’da işe yaradı ve başı Javier’in omzunda, yolun büyük bölümünde mışıl mışıl uyudu, ama uyandığında başının o omuzda kalmayacağından emindim.

Camden’la sadece, ödeme yapmak için markete girdi-ğimde yalnız konuşabildim ki o da kısa süreliğineydi.

Sırada kasiyeri beklerken Meksika’nın dört bir tarafın-da bulabileceğiniz domuz gevreklerinden bir paket alıp bana fırlattı. Paketi tek elimle yakaladım ve çekingen çekingen gülümsediğimi fark ettim.

“Gözlüğüne ne oldu?” diye sordum.

Dudağını ısırды, bakışları arabaya kaydı. “Kaçarken düştü. Muhtemelen düştüğümde. Hatırlamıyorum. Kaçış es-nasındaki her şey... bulanık.”

“Görebiliyor musun peki?”

Gülümsedi, beyaz güzel dişler, dolgun dudaklar, gamzeler. “Miyobum. Yani yeni bir gözlük ya da lens alana kadar kötü bir nişancı olacağım. Ama en azından seni net görebiliyorum. Yakınımdaki şeyleri. Önemli olan şeyleri.”

İşte. Eriyip bittiğim an.

Meksika’da bir marketin ortasında.

Aniden içimden ona yanaşıp göğsüne yaslanmak ve beni orada ne kadar iyi görebildiğini öğrenmek geldi. Fakat o sırada kasiyer bizi öne doğru çağırınca Camden beni hafif dürttü. Sıcak ve sert parmakları tenimi uyandırdı.

Kasiyere gülümsedim ve çat pat İspanyolcamla depoyu dolduracağımızı söylemeye çalıştım ama kasiyer söylediklerimin bir kısmını kendi çözmek zorunda kaldı. Ben ödemeyi yaparken Camden kulağıma fısıldadı.

“Javier’in bana yardım ettiğini biliyorum,” dedi derinden, tüylerimi diken diken ederek, “ama sakın bizim tarafımızda olduğunu düşünmeye başlama. Çünkü değil. Kardeşinin tarafında bile değil o.”

“Öyleyse kim benim tarafımda?” diye fısıldadım kasiyer paraları sayarken. Tuhaftı, eskiden olsa benzin parasını ödemedi oradan sıvışmanın yollarını aramakla meşgul olurum ama bu artık bir seçenek değildi.

Dudakları kulağıma değdi, arkamdaki varlığı o kadar haşmetli ve o kadar baskındı ki bütün dükkânı dolduruyor gibiydi. “Ben senin yanındayım. Ve senin yanında olacağım. Sonuna kadar, eve dönene kadar.”

Sonra dönüp dükkândan çıktı ve arabaya doğru yürüdü.

Eve dönene kadar.

Ev şu anda oldukça yabancı bir mefhumdu.

Peki bize ne olacaktı o zaman?

Kasadaki işim bitince arabaya yöneldim, Camden çoktan depoyu doldurmaya başlamıştı. Göz göze geldik, o mesafeden onun için bir leke olup olmadığını ya da ayrıntıları onun tamamlayıp tamamlayamadığını merak ettim. Ona minnetle gülümseyerek arabaya bindim.

Javier gergin bir şekilde arkada oturuyor, Violetta uzak pencereye yaslanmış uyuyordu. Otoyoldan esen sıcak ve tozlu rüzgâr kırık arka camdan girerek saçlarını dağıtıyordu. Javier benim kardeşini gözlemlememi izliyor, düşünüyordu. Hep düşünürdü zaten.

“Onu sevdin değil mi?” diye sordu Javier.

Omzumu kaldırdım. “Neden olmasın? İyi bir çocuğa benziyor.”

Tiksintiyle homurdanıp tırnaklarını incelemeye başladı. “İyi çocuk. Doğru. Zetalarla içli dışlı olmanın iyi olduğunu mu düşünüyorsun artık?”

Ona ters ters baktım. “O adamların Violetta’yla bir alakası olup olmadığını bilmiyorsun. Neticede peşimizdeler, önemli olan da bu değil mi?”

“Benim peşimdeler, meleğim,” diye düzeltti.

“O zaman Gus’ı niye kaçırdılar?”

“Gus’ın senin için önemli olduğunu düşünüyorlar. Senin benim için önemli olduğunu düşünüyorlar. Böyle gidiyor işte.”

Benim onun için önemli olduğumu düşünüyorlarmış, öyle miydin gerçekten? Bunu neden umursamam gerektiğini anlayamayarak başımı iki yana sallayıp Violetta'ya baktım. "Neyse, senin geleceğini bilmiyordu, Javier. O hiçbir şey yapmadı. Travis'in peşinde olan sensin."

"Biziz."

"Ben..."

"Gus'tan sonra, evet, bunu söyledin," diye tamamladı sertçe.

Camden kapısını açıp araca bindi. Bana baktı, çenem ve omuzlarım gergindi, sonra gözlerini Javier'e çevirdi. "Her şey yolunda mı?"

Camden'in, Javier'i pataklamak için bir mazerete ihtiyaç duymayacağına dair bir his vardı içimde. Bunu görmek için neler vermezdim.

"Evet," dedi Javier. "Sadece önceliklerimizi belirliyoruz." Koltuğumun arkasına hafifçe vurdu. "Bu lanet arabayı çalıştırsan iyi edersin. Dom'u aradım, yakında orada olacağımızı söyledim."

"Bu güvenli mi?" diye sordum Jose'yi çalıştırıp kuzeye giden otoyola çıkarırken. "İnsanları arayıp onlara yerimizi söylemek yani?"

Javier güldü. "Yine söylüyorum, meleğim, ben Jason Bourne değilim, hükümet de peşimde değil. Kimse telefonumu dinlemiyor, çünkü kimse bu numarayı bilmiyor. Dom hariç. Eğer Dom'a da güvenemezsem kimseye güvenemem."

Dom'a kesinlikle güvenmiyordum. Ve Javier'e de güven-

miyordum, Camden bunu bilse mutluluktan havalara uçardı.

Kayalık dağların eteğindeki güzel görünümlü bir kent olan Aguascalientes'in şehir sınırına vardığımızda Javier bana Aguascalientes Monumental Boğa Güreşi arenasını gösteren tabelaları aramamı söyledi.

"Cidden boğa güreşi arenasına mı gidiyoruz?" diye sordum. Violetta uyanmıştı, konuşmuyordu ama belli ki acı çekiyordu. Camden nazıkçe son ağrı kesicisini de ona vermişti ama anlaşılan acısını dindirmeye yetmemişti. Dayanmaya çalışıyor fakat ara sıra dudaklarından ufak inleme sesleri kaçırıyordu.

"Sen dediklerimi yap," Javier'in yanıtıydı. Ona güvenmemi söyleyeceğini az çok tahmin ediyordum.

Terli ellerim direksiyonda, araba kullanmaktan sırtım ağrırken homurdandım ama dediğini yaptım. Her şey Gus içindi, Gus için, Gus için.

Birden annemin yüzü, kim olduğumu, nerede olduğumu anladığında yüzünde beliren dehşet aklıma geldi.

Evet. Aynısını onun benim için yapmayacağından emin olsam da her şey aynı zamanda onun içindi de.

İç geçirip yeni çevreme odaklandım. Aslına bakılırsa kent oldukça temiz ve uygar görünüşlüydü, pek çok yeşil alanı ve geniş caddeleri vardı. Çok geçmeden pembe, turuncu ve mavilerle süslenmiş son derece yüksek ve son derece yuvarlak bir binaya ulaştık.

"Onur Yürüyüşü günündeki kolezyum gibi," dedi Camden.

“Seninkiler ne de olsa,” dedi Javier.

Ona ters ters baktım. “Pekâlâ, geldik. Şimdi ne olacak?”

Javier arabaların çıktığı, yolun karşısındaki devasa otoparkı işaret etti. “Oraya park et.”

“Dövüş bitmiş gibi,” diye fikir yürüttü Camden arendan ayrılıp civardaki meydana akan kalabalığa bakarak.

“Buraya güreşi izlemeye gelmedik,” diye açıkladı Javier. *Tanrı’ya şükür.* Boğa güreşi izleme fikri midemi bulandırıyor. Ama on beş yaşındayken okulda boğa güreşi ve diğer yasa dışı hayvan dövüşü organizasyonları düzenleyen bir hayır derneğine para bağışında bulunduğumu da hatırlıyorum. Kesinlikle aşağılık bir şeydi. Boğa güreşi Meksika’da oldukça revaçta gibi görünüyordu.

Arabayı boş bir park yerine bıraktım ve Javier dışarı çıkmak için koltuğumun arkasına vurdu. İç geçirip dışarı çıktım. Burada Aguascalientes’te hava daha serin, güneş batmaya başlarken gökyüzü maviydi.

Yanımdan uzaklaşmaya başladığında uzanıp elini yakaladım.

“Nereye gidiyorsun?”

Duraklayıp bileğine doladığım parmaklarıma, sonra da bir kaşını havaya kaldırarak bana baktı.

Elime sıcak bir patates almışım gibi elini derhal bırakıp tedirgince dudaklarımı yaladım. Ona her dokunduğumda bunu abartmasından nefret ediyordum.

“Dom’u görmeye,” dedi gülümsemesini gizlemeye çalışarak.

Kollarımı kavuşturdum. “Ben de geliyorum.”

“Ellie, seni tanımıyor.”

“Tanıyacak. Beni, Camden’ı ve zavallı kardeşini arabada kolay birer hedef olarak bırakıp gitmene izin veremem.”

Kaşlarını çatıp ellerini pantolonunun cebine soktu.

“Bana güvenmiyorsun, üstelik yaptığım onca şeyden sonra.”

“Yaptığın onca şey yüzünden.”

“Amma balık hafızalısın.”

“Hafızam gayet iyi benim. Son zamanlarda bizim için yaptığın iyilikleri, ruhunu bulduğun için yaptığını düşünmekte inan zorlanıyorum.”

Kıkırdadı. “Ah, meleğim, unutuyorsun. Bana ruh veren tek kişi sensin. Artık bir ruhum yoksa bunun kabahatlisi ben değilim.”

Tırnaklarını o anki kızgınlığımla koluma batırdım. “Seninle geliyorum,” dedim tekrar, her kelimeyi vurgulayarak.

İç geçirdi ve saçlarını kulaklarının arkasına attı. “Pekâlâ. Gelebilirsin. Lakin o şebeğin kız kardeşime bir şey yapmaya çalışmayacağından emin olsan iyi olur.” Yürümeye başladı.

Dönüp Camden’a baktım, benim koltuğuma yaslanmış, bütün konuştuklarımızı duymuştu. Yüzünde ciddi bir ifadeyle başını salladı, arabada kalıp Violetta’ya göz kulak olacağını söylemeye çalışıyordu, ardından da bana, “Dikkatli ol,” dedi. Huzursuzca gülümseyip Javier’in peşinden gittim. İşimizin çabuk biteceğini ümit ediyordum.

Ayrıca Dom’un bizi elinde dolu bir tabancayla beklemediğini de ümit ediyordum.

Binaya girerken Javier bana pek bir şey söylemedi, hem Mexico City'dekinin aksine burada rahat ve kendinden emindi. Kardeşinin durumu, o evlerin çatılarında ölümün pençesinden kurtulmak için verdiğimiz mücadele düşünüldüğünde onların hiçbirisi olmamış gibi davranıyordu. Neden bu kadar şaşırdığımı bilmiyorum, Javier önceleri kız kardeşlerini anlatırken onların onun için önemli olduğunu hissettirmişti sanırım. Bu son olaylardan sonra bundan o kadar emin değildim. Onun içinde olduğu hiçbir şeyden emin değildim.

Serin, linolyum karosu döşeli, serin koridorda yürürken omzunun üzerinden bana baktı. Bir konserde ya da hokey maçında sahne arkasına gidiyor gibiydik.

“Ne kadar gergin olduğunu hissedebiliyorum, melegim,” dedi. “Gerginliğin etrafa ter gibi yayılıyor.”

“Bunu da hissedebiliyor musun?” Ona ortaparmağımı gösterdim.

Eğlenmiş gibiydi. *Harika.*

Köşeyi döndük ve üzerinde İspanyolca levha olan bir kapının önünde durduk, Javier hafifçe kapıyı tıklattı. Oldukça farklı bir tıklatma. Bir şifre. Kartellerin ben ortaokuldayken “Kızlar Giremez” kulüplerinde kullanılan aynı tıklatmayı kullanmaları ne kadar garipti.

Birkaç saniye bekledik, Javier her zamanki gibi soğukkanlı ve sakin görünüyordu. Sanki hiçbir şeyden korkmuyormuş gibi. Tekrar onun bölgesindeymişiz gibi.

Bu hem iyi hem kötü bir şey olabilirdi. Çizmemdeki tabancamı hissedebiliyordum.

Sonunda kapı açıldı, karşımda yakışıklı bir adamın yüzünü görünce biraz şaşırdım.

“Javi,” dedi rahat bir tebessümle. “*Entra, por favor.*”

Adam gözlerini bana çevirdiğinde ışıldadıklarına yemin edebilirdim. Siyah saçları kısa kesilmiş, ince bir kirli sakal köşeli yüzünü süslüyordu. Büyük olasılıkla otuzlarının sonlarındaıydı ve sol elinde ışıldayan alyansını görebiliyordum. Bir aile babasına benziyordu, tek fark Javier’in kartelinde çalışmasıydı. Bir koşucu gibi uzun ve ince yapıldı, fakat Javier gibi hareketlerinde akıcılık ve zarafet vardı. Javier’in içeri girmesi için kapıyı ardına kadar açtıktan sonra elini bana uzattı.

“Sen de Javi’nin arkadaşı Ellie olmalısın,” dedi sesi yumuşaktı, ama belirgin bir aksanı da vardı. Ona elimi uzattım, içtenlikle sıktı. Bana bakarkenki ifadesinde muzip bir hava vardı ve vaktiyle Javier’in kalbini kıran meşhur Eden olduğumu biliyor gibiydi.

“Arkadaşı sayılmam pek,” dedim, sözcükler ağzımdan istediğimden daha sert çıktı.

Gülümsedi. “Elbette. Javi’nin arkadaşı yoktur.” Elimini bırakıp beni odasına davet etti.

İçeri girip duvarın dibine geçtim, odayı süzdüm. Sıra-
dan bir ofise benziyordu; dosya dolapları, dağınık bir masa,
faks makinesi. Duvarlarda boğa güreşçilerinin rengârenk resimleri asılıydı.

Dom deri koltuğuna yerleşip karşıdaki iki koltuğu göstererek, “Otursanıza,” dedi.

Javier başını iki yana salladı. “Acelemiz var. Yardımın gerek.”

Gülümseyen Dom masasından aldığı gümüş saklama kabından bir puro çıkardı. Acele etmeye hiç niyeti yoktu.

“Puro ister misin?” diye sordu Javier’e. Javier reddettiğinde bana baktı.

Omuz silktim. “Olur.”

Javier bana ters ters baktı ama görmezden geldim. Puro, günümün gerginliğini bir nebze de olsa alırdı. Hatta *şu anın* gerginliğini bile alabilirdi.

“Seni sevdim,” dedi Dom. Antika görünümlü bir kibrit kutusundan aldığı kalın bir kibritle kendi purosunu yaktı. Keyifle birkaç firt çektikten sonra bir puro daha çıkarıp bana uzattı. Yanına gidip aldım. Ben puroyu yakarken o da Javier de beni dikkatle izlediler, aptal olmadığımı ve puro yakmayı bildiğimi kanıtlamam üzerine de Dom, beni onaylayan bir şeyler mırıldandı.

“Tanışma faslı bittiğine göre,” dedi Javier bana yok yere ters bir bakış atarak. Ona aynen karşılık verdim, gözlerim dudaklarımdan yükselen puro dumanlarını delip geçti. “Konuşmamız gereken acil bir mesele var.”

Dom başını salladı. “Sı. Demiştin. Mesele nedir?”

“Kız kardeşime bir doktor lazım. Ağzı sıkı biri.”

“Hangi kardeşin?”

“Önemi var mı?”

Dom omuz silkti. “Hayır, sanırım yok. Başka neye ihtiyacın var?”

“Bizi Travis Raines’e ulaştırmanı istiyorum.”

Kaşlarını çatarak bana baktı. “Bizi mi? Onun Travis’le ilgisi ne?”

“Orası mühim değil,” dedi Javier. “Mühim olan, senin bunu yapman ve elini çabuk tutman. Dominique, onun nerede olduğunu bildiğini biliyorum. İşinin parçası bu.”

Dom alay eder gibi gülümsedi. Sakin ve şaşkın görünüyordu fakat alttan alta hissettiği korkuyu görebiliyordum. Bu korkunun Travis’ten mi yoksa Javier’dan mi kaynaklandığınıysa bilmiyordum.

“Benim işim, Javi, adamlarımla ilgilenmek.” Duvardaki tabloları baktı.

“Matador’larınla mı yani?” diye sordum.

Başını iki yana salladı. “Hayır. Şey, evet. Ama sadece Amerikalılar onlara böyle diyor. Biz *torero* diyoruz. Görüyorsun ya, Javier karteli yeniden yapılandırmaya karar verdikten sonra ben Meksika’ya gönderildim. Boğa güreşinde para var, değil mi? Javi’nin işinde çok para yok. Artık yok.”

Javier’in bozulduğunu hissedebiliyordum. Ruh hali, odadaki, hatta belki de bütün binadaki basıncı değiştirebilecek gibiydi.

Dom’un gözleri, sakin kalmakta zorlanan Javier’in yüzüne kaydı. “*Disculpa*, Javi. Doğru olduğunu biliyorsun. Travis bizden çok şey aldı. Şey, gerçi ben çok darılmadım. Burada boğalarla uğraşmayı, Amerika’daki saçmalıklarla uğraşmaya hayli hayli tercih ederim.”

Javier sesli yutkundu. “Hâlâ benim adıma çalışıyorsun, Dom. Bana borçlusun.”

Dom soluğunu burnundan vererek purosunu gümüş küllüğe koydu. Ellerini önünde birleştirdi. “Ve ölene kadar da senin için çalışmaya devam edeceğim, öyle değil mi?”

“Güzel bir karın ve iki de güzel kızın var. Neydi adları?”

Dom’un gözleri üzerlerinden gölge geçmiş gibi bir an karardı. O ve Javier birkaç saniye bakiştılar, duvardaki saatin tikiırtıları duyuluyordu. Sonra Dom usulca, “Estella ve Abril,” dedi.

“Doğru. Güzel isimler. Dört yaşlarında falan olmalılar, doğru mu? Çok güzel bir yaş. Aguascalientes’teler değil mi hâlâ? Güzeller güzeli karınla birlikte. Hâlâ bankada mı çalışıyor?”

Dom iyice gerilmeye başlamıştı. Gözlerindeki o kurnaz bakış haricinde bir taş kadar ifadesiz ve soğuk olan Javier’e baktım. Resmen Dom’u tehdit ediyordu.

“Javier,” diye uyardım, kendimce sonuçlar çıkarmadığımı, hâlâ normal bir iş konuşması yaptıklarını umarak.

“Ellie, kes sesini,” dedi bana bakmadan. “Bu senin için.”

“Zorbalık bu!” diye haykırdım.

Başını iki yana salladı. “Hayır, bunun adı sadakat. Dom ne kadar sadık olduğunu kanıtlayacak. Travis’e ulaşmamıza yardım edebileceğini kendi de biliyor. Çocuklarını işe karıştırmaya gerek bile yok. İstedığımı yapacak çünkü bana sadık. Ara ara sahip olduklarının, ona verdiklerimin ne kadar kolay elinden alınabileceğini hatırlatmak istiyorum sadece.”

Javier sonra masaya doğru eğilerek suratını şakaklarından aşağı ter damlaları süzülen Dom’un yüzüne yaklaştırdı.

İspanyolca konuşmaya başladı, sert ve anlayamayacağım kadar hızlı konuştu. Javier'in ses tonu o kadar pürüzsüzdü ki tehdit mi ediyordu yoksa başka bir şey mi yapıyordu bilemedim.

Dom birkaç kez başını sallayıp gözlerini kaçırdı. “*Sì, comprendo.*”

Bu çok saçmaydı. Dom'un bir nevi ölüm fermanını imzalamayı kabul ettiğini düşününce Javier'in ne söylediğini merak ettim. Yani bu eceline susamak değilse neydi, öyle değil mi? Travis Raines peşimizdeyken benim, Camden'in ve Javier'in onu bulmaya çalışmamız tam bir intihardı. Bu işin ne kadar beyhude olduğu, ancak Dom'un bu işe karışmaya ne kadar gönülsüz olduğunu gördüğümde kafama dank etti.

Ve böylece puronun tavana doğru süzülen dumanı gibi cesaretim de yavaş yavaş kaybolup gitmeye başladı. Gus'ı bir daha göremeyeceğimi düşündüm. Camden ve benim muhtemelen sağ çıkamayacağımız bir işe girdiğimizi düşündüm.

Javier tereddüdümü sezmişçesine başını çevirip bana baktı. “Merak etme,” dedi. “Her şey yolunda.”

Yine yalanlar. Gülemedim. Dudaklarımı yalayıp puro-mu küllükte Dom'un kinin yanına koydum.

“Puro için teşekkürler,” dedim Dom'a içtenlikle. “Bana daha fazla faydası olacağını sanmıyorum.”

“Senin için gerçekten önemli olmalı,” dedi Dom. Kafam karışmıştı, Javier'e baktım ve Dom sözlerini sürdürdü, “Javi değil. Travis'in elindeki adam.”

Başım la tasdikledim. “Önemli. Buraya benim için geldi. Ona bu kadarını borçluyum.”

“Pekâlâ,” dedi Dom koltuğundan kalkarak. “Sana yardım edeceğim, Ellie. Bunu senin için yapacağım, çünkü seni sevdim. Bunu onun için yapmıyorum.” Kafasıyla Javier’i işaret etti.

Javier gözlerini devirdi. “Ne için yaptığın umurumda değil, Dom, sen yeter ki işi hallet.”

İç geçiren Dom çenesini ovdu. “*Sî*. Tek derdin, işi halletmek zaten. Tamam, kız kardeşini götürüreceğin yeri yazacağım şimdi. Sonra benimle burada buluşmanı istiyorum.” Bir defterden kopardığı bir kâğıt parçasına bir şeyler yazmaya başladı. “Bu gece burada konuşabiliriz. Bir bar. İşlek ama güvenlidir. Bitişğinde küçük bir otel var, kalmak için de güvenli bir yer.”

Javier nazıkçe kâğıdı Dom’un elinden alarak gözlerini bir kedi gibi hafifçe kıstı. “Bana oyun oynamaya kalkarsan...”

Dom belli belirsiz gülümsedi. “Ben aptal değilim, Javi.”

“Göreceğiz bakalım,” diye karşılık verdi Javier. Sonra doğrulup kolumu tuttu, parmaklarını dirseğimin üstüne doladı. “Hadi, gidelim.”

Dom kapıyı açtı ve Javier beni dışarı çıkardı, parmakları derime batıyordu.

Beni koridorda götürürken, “Sakın bana dokunma,” diye tısladım. Yanımızdan geçenler bize kuşkulu bakışlar atıyordu.

“Ah, bırak şu inadı, meleğim,” dedi öfkeyle. “Bir an incitiyor oluyorum, biraz sonra bu hoşuna gidiyor.”

“Uzun zamandır hoşlanmıyorum,” dedim dişlerimin arasından.

“Öyle mi?” Başını bana çevirdi. “Sana en son birkaç gün önce çılgılık attırdığıma yemin edebilirim.”

“Canın cehenneme.”

Sırıttı. “Çılgılık attın, meleğim. Hem de ne çılgılıklar.”

Binadan çıkmadan önce elinden kurtuldum. Dışarıda daha serindi, Mississippi kıyısı boyunca hediye dükkânlarında gördüğüm kum sanatı tablolar gibi gökyüzü pembe, mavi ve turuncu katmanlara ayrılmıştı. Solan ışıktaki her zamankinden daha harap olmuş görünen Jose’ye doğru yürürken ona sordum: “Dom’a güvenebileceğimizden emin misin?”

Kafasını iki yana salladı. “Emin olabilir miyim? Hayır. Ama bir terslik çıkarsa sonunda bedelini ödeyeceğini biliyor. Ya da ailesinin ödeyeceğini ve kendisinin de bunu izlemek zorunda kalacağını.”

“Her şeyde tehdit kullanmak zorunda mısın?” Aslında ona hasta herif demek istiyordum ama daha önce defalarca duymuştu bunu.

“Tehdit olmayınca insanlar ölür. Ben yakın zamanda ölmek istemiyorum. Ya sen? Ya Camden?”

Dudaklarımı birbirine sürttüm, keşke yanımda dudak kremi olsaydı. Aslına bakarsanız uzun, sıcak bir duştan sonra bir iki kadeh atmayı, onun ardından da birkaç saatliğine kendi başıma düşünmeyi diliyordum.

Hayır. Kendi başıma değil. Camden’la. Onun da benimle birlikte düşünmesini arzuluyordum.

Arabaya vardığımızda koltuğunda arkaya dönmüş, Violetta’yla konuşuyordu. Hatta arkada uzanan Violetta’nın

elini tutuyordu. Ne kadar gülünç de olsa, bu manzara karşısında yüreğim sıkıştı. Zavallı kız acı içindeydi, bense kıskançlık yapıyordum.

“Ne yapıyorsun?” diye sordu Javier arka tarafa geçer, Violetta yavaş yavaş doğrulurken.

Violetta alay ederek, “Elimi tutuyor, neye benziyor?” diye sordu. Berbat görünüyordu. Yüzü kireç gibi, alnı ter içinde, dudakları kuru ve çatlaktı. Camden’in bagajdan aldığı varsaydığım, omuzlarını örten deri ceketime rağmen arada bir titremeye sarsılıyordu.

Camden bana bakıp, “Çok acı çekiyor,” dedi.

Başımı salladım. “Onu şimdi bir doktora götüreceğiz.”

“İçeride epey uzun kaldınız,” dedi, sonra inledi. Camden’in elini biraz daha sıkıldığını fark ettim. Onları hakir gören gözlerle izleyen Javier’e baktım.

Uzulca, “Javier,” dedim, dikkatini dağıtmaya çalışıyordum. “Onu nereye götürüyoruz?”

Dom’un verdiği kâğıt parçasına baktı. “Şehrin dışına. Orayı biliyorum. Otoyol levhalarını görene kadar ilk sola dön. Batıya git.”

Dediğini yaptım, bir taraftan da tek farımız kırık olduğu için polislerin bizi durdurmayacağını umdum. Meksika’daydık ama Aguascalientes, Mexico City’yle Veracruz’dan çok daha uygar bir yerd.

Varoşların dışında birkaç kilometre gittikten sonra içerde sadece birkaç ışığı yanan, karanlığın ortasında bir eve ulaştık. Burası bir çiftliğe benziyordu, tam olarak hayal et-

tiğim gibi bir yer değildi. Ne bir muayenehaneye ne de bir hastaneye benziyordu.

“Bu da bir baytar değildir umarım,” diye mırıldandı Camden. “Gerçi köpek haplarına da hayır demem, çünkü hiç ağrı kesicim kalmadı.”

“Baytar değil,” dedi Javier sabırsızlıkla. “Şuradaki kamyonetin yanına park et. Burası Alonso’nun evi. O da... aileden sayılır.”

Javier’in karteli. Dom gibi onun da hâlâ Javier için çalışıp çalışmadığını, Travis taraf değiştirmesi onun da Meksika’ya sürülüp sürülmediğini merak ettim. Her geçen dakika, Javier’in eskiden sandığım kadar güçlü olmadığını keşfediyordum.

Arabadan indik, Camden, Violetta’yı usulca ayağa kaldırıp ona destek oldu. Camden’in kız kardeşine dokunmasını artık umursamıyor görünen Javier –ona kendi yardım elini de uzatmıyordu– yanlarından geçip ön kapıya doğru yürüdü. Hareket algılayıcı ışıklar yolu aydınlattı.

Zili çaldıktan sonra birkaç saniye bekledik.

Gür, kırçıl saçlı ve bıyıklı, kısa bir adam kare gözlüğünün arkasından bizi süzdü. “*Si?*”

“Alonso,” dedi Javier. “*Como está?*”

“Javier?”

“*Sí, soy yo.*”

İspanyolca bir şeyler söyleyen Alonso geri kalanımıza baktı.

Javier bizim bulunduğumuz tarafı göstererek kız kardeşi-

nin ameliyata ya da başka bir şeye ihtiyacı olduğunu ve muhtemelen bizim de iki önemsiz Amerikalı olduğumuzu söyledi.

Alonso keyifsizce iç geçirip kapıyı ardına kadar açtı ve içeri girmemizi işaret etti.

Alonso dövmelerine merak ve tiksintiyle bakarken Camden, Violetta'nın içeri geçmesine yardım etti. Sonra Alonso, Violetta'nın koluna bakıp karamsarca başını salladı.

“Pekâlâ,” dedi.

Javier, memnun olmasa da kardeşini Camden'ın elinden alıp ikimize de baktı. “Alonso, Violetta'yı iyileştirecek. Siz burada kalın. Hareket eder ya da kaçarsanız sizi öldürürüm. Hepsi bu kadar.”

Sonra o, Violetta ve Alonso koridorun sonunda parlak ışıklı bir odaya girene kadar karanlık bir koridorda gözden kayboldular. Bize bakmak için kafasını çevirdiği sırada Violetta'nın gözlerinin ışıldadığını görebildim. Koyu renk bir kapının ardında gözden yittiler, sessiz evin içinde kapının sesi yankılandı.

Camden kapıya birkaç saniye baktıktan sonra kollarını göğsünde kavuşturarak bana baktı.

“Orada neler oldu?”

“Dom'un yanında mı?”

“Evet. Dom'un. İyi adam mı kötü adam mı?”

Dudaklarım gönülsüz bir tebessümle seğirdi. “Artık iyi adam ya da kötü adam diye bir şey olduğunu sanmıyorum. Kendimin bile ne olduğunu bilmiyorum.”

“Ellie,” dedi sesini yumuşatarak. “O adamları öldürmeye mecburdun.”

Başımı salladım. “Biliyorum.”

“Ben de gurur duymadığım bazı şeyler yaptım.” Sesinde gerginlik vardı. “Senin ve benim önceki hallerimize dönebileceğimizi sanmıyorum.”

Sözleri ağır bir darbe gibiydi, içimi parçaladı. Sorun tekrar eski ben olamayacak olmam değildi –zaten hiçbir zaman çok iyi biri olmamıştım– sorun eğer ikimiz de değişmişsek birbirimizi tekrar bulup bulamayacağımızdı. Beni kurtarmaya çalışırken Camden kendi olmaktan çıkmış mıydı ve eğer çıktıysa bu beni bir zamanlar seven Camden’ı kaybettiğim anlamına mı geliyordu?

Violetta’nın feryatları, düşüncelerimi delip geçerek beni şimdiye döndürdü. Tam odaya doğru hareketleniyordum ki Javier odadan çıktı, rahat adımlarla bize doğru yürürken yüzü son ana kadar gölgeler içindeydi. “Ne oldu?” diye sordum telaşla.

“Kolunu düzeltti,” dedi. Bara doğru yürüdü, içinde koyu kehribar renkli sıvı bulunan kristal şişeyi alıp kapağını açtı.

“Ağrı kesici olmadan mı?” diye sordu Camden hayretle.

İçkiyi sakince viski bardağına doldurup elinde çevirdi. “Fazla vaktimiz yok. Isırması için ağzında bir şey vardı, merak etme.”

“Merak etme mi?” diye alayla güldü Camden, Javier’e yaklaşarak.

Javier içkisinden bir yudum alıp yüzünü ekşitti, bardağa baktı. “Alonso’nun bu işi küvetinde yaptığından oldukça

eminim.” Camden’a eğlenen gözlerle baktı. “Ve evet. Merak etme. O benim kız kardeşim. Onun için neyin en iyi olduğunu ben bilirim. Bazı ağrı kesiciler yutacak, iyi olanlardan, sana verdikleri o dandik haplardan değil.”

Camden yumruklarını sıktı, bunu Javier de gördü.

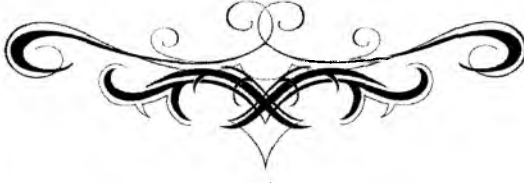
“Rahat ol, koca çocuk,” dedi sırtarak. İçkisini bitirip bardağı sertçe masaya koydu. Elinin tersiyle dudaklarını sil-di. “Kadınlara karşı aşırı korumacısın. Onlar senin sandığın-dan çok daha güçlüler, bunu bilmelisin.”

Javier bana göz kırıpı tekrar koridor gitti. Camden bara gidip masanın üstündeki içki şişesini kaptı ve sonra muhtemelen öfkelerini yatıştırmak için içmek umuduyla ön kapıdan gecenin karanlığına çıktı.

Hangi tarafa gideceğimi bilemedim. Camden yalnız kalmak istiyordu ve Javier’le olmak istemiyordum.

İç geçirip Alonso’nun kanepesine oturdum.

Ve bekledim.

ALTI

“Ellie, bu gece benimle uyumanın bir sakıncası var mı?”

Arkamdaki Violetta’ya baktım. Jose’yi Dom’un tavsiye ettiği motelin önüne park ediyordum. Temiz bir yere benziyordu, oldukça kalabalık ve odaların sonundaki bar nedeniyle de gürültülüydü. Dom bizimle orada buluşmak istemişti.

“Çok isterim,” dedim.

“Bernal’lardan kaçışın yok desene,” dedi Javier.

Ona ters ters baktım ama fark etmemiş gibiydi. Dışarı çıkmasına izin vermem için koltuğumun arkasına vurdu. Camden, başını cama dayamış, aldığı alkol yüzünden hâlâ uyuyordu.

Alonso’nun evinde yaklaşık bir saat kalmıştık. En sonunda ev sahibimiz, omzunda kolunu saran geçici alçıyı tutan askıyla Violetta’yı morfinle iyice kafayı bulmuş halde bize getirmişti. Camden gizemli içki şişesinin yarısını başarıyla devirmiş, çok daha sessiz ve içedönük bir duruma geçmişti. Alonso umursamıyor gibiydi, sadece evinden gitme-

mizi istiyordu. Hâlâ doktor olup olmadığını ve şayet öyleyse hâlâ mesleğini icra edip etmediğini merak ettim. Karteller ve onlara bağlı insanlar hakkında bilgi sahibi oldukça geçmişleri daha çok ilgimi çeker olmuştu. Javier gibi birini uyuşturucu baronu olmadan evvel başka bir iş yaparken hayal edemiyordum ve mecbur kalsa dahi başka bir meslek seçeceğini de sanmıyordum. Bu, Javier'in geçmişi ve geleceğiydi, bu onun alinyazısıydı ve yerine başka hiçbir şey düşünülemezdi.

Ben kesinlikle düşünmemiştim en azından.

Beni yanlış anlamayın, kendime acımıyordum. O zamanlar bilmediklerimi, bazı insanlar için sevginin asla yeterli olmadığını artık biliyorum. Tek üzücü yanı, bunu altı yıl arayla ikinci kez öğrenmek zorunda kalmamdı.

Pekâlâ, belki kendime biraz acıyorumdur. Camden'la yaşadıklarımızı ve davranışlarımın bana neye mal olduğunu düşününce acımamak elimde değildi.

Biz arabadan inerken Camden yavaşça gözlerini açtı ve etrafı kolaçan ettik. Şimdiye kadar her şey yolundaydı. Şüpheli hiçbir şey, bizi öldürmeye gelen kimse yoktu. En azından şimdilik.

“Odalarımızı ben alırım,” dedim, tam yürümeye başlayacağım sırada Javier beni geri çekti.

“Hangi parayla?” diye sordu.

Kot pantolonumun arka cebinden cüzdanımı çıkarıp ona salladım. “İçinde birkaç kimlik, birkaç taneden fazla da kredi kartı var. Biri işe yarayacaktır.”

Kaşını kaldırdı. “Belki de tahminde bulunmaya başla-

madan önce eşyalarını kontrol etmelisin. Tahminde bulunduğunda ne olduğunu biliyorsun, değil mi?”

Gözlerimi devirdim. “Evet, senin çenenden kurtulamıyorum.”

“Ölüyorsun,” dedi hemen. Beni hafif geriye itip motelin yazıhanesine doğru hareketlendi ve omzunun üzerinden, “Ben hallederim. Ayrıca evet, senin ve Violetta’nın aynı odada kalmasını sağlayacağım,” dedi.

Ah, tabii ya, illa onun izniyle olacak. Kontrol onda olmazsa olmaz zaten.

Arkama döndüğümde Violetta ve Camden’in yan yana arabaya benzer duruşlarda yaslandıklarını gördüm: Violetta’nın koyu teni gecenin sıcaklığında ışıldıyordu, Camden’in bedeni güçlü ama yorgundu. An itibarıyla ikisinin de kafası yerinde değildi, bakışları donuk, yarım tebessümleri çarpıktı. İtiraf etmeliydim ki onları kıskanıyordum. Her defasında başıma gelen belalara kayıtsız kalmak güzel olurdu.

Ne var ki Javier bir konuda haklıydı. Oda anahtarlarımızla geri döndüğünde –Violetta’yla ben aynı odada kalıyorduk ama şükürler olsun ki Camden’la Javier ayrı odalara yerleşeceklerdi– bagajdaki bütün eşyalarımı çıkarıp karıştırmaya karar verdim. Takma adlarımı düzenlemem gerekiyordu. Olur da Amerika’ya dönersek yeni bir hayat, yeni bir kimlik seçmek zorunda kalacaktım.

Bu konuya kafa yormaktan tükenmişim artık.

Belki bir hayat seçip uzun süre onu yaşayabilirdim.

Camden’a baktım, odama eşya taşımama yardım ediyordu: plaka dolu çantalar, sahte belgeler, kimlikler, çek

dolu kutular. Bu yeni hayat tamamen bir tek şeye bağlıydı.

Ona.

Odamız bir öncekinden çok daha güzeldi. Western tarzı, orta karar kalitede bir yerdi. Ne yerlerde hamam böceği ne de duvarlarda kertenkeleler geziniyordu. Yumruğumla yatağa vurduğumda anladım ki şilteleri kötüydü ama umurunda değildi.

Camden son kutuyu yatağıma koymuştu ve Violetta da aldığı morfinin etkisiyle kendinden geçmiş halde yatağında uzanıyordu ki kapı eşiğinde Javier'i gördüm.

“Yaklaşık yirmi dakika içinde Dom’la buluşacağım,” dedi Javier bana. “Bu süre hazırlanman için yeterli mi?”

Kaşlarımı çatinca hemen ekledi, “Senin de orada olmanı isteyeceğini biliyorsun, bu işten bir sonuç istiyorsundur herhalde. Duş alıp güzel görünmek istersin diye düşündüm.”

Parmaklarıyla kapı çerçevesinde trampet çaldı, bir şeyler daha söyleyecekmiş gibi ağzını açtı ama sonra dönüp uzaklaştı.

Camden bana baktı. “Seninle geliyorum.”

“Biraz sarhoş gibisin, Camden,” dedim sesindeki kararlılık içimi en kaliteli konyak gibi ısıtmasına karşın.

“Kendimi hiç bu kadar iyi hissetmemiştim,” dedi her kelimeyi vurgulayarak. Gözleri... Tanrım, motel odasının soluk ışığında bile o kadar berrak bir maviydi ki. O kadar şaşırtıcı bir netlikle ruhuma işlediler ki tüylerim diken diken oldu. O da benimle gelecekti.

Keşke içime de girseydi. Bu motel odasında ikimiz,

yalnız, yatak başlığı duvarı döverken onun beni becerdiğini hayal ettim.

“Senin için sakıncası var mı?” diye sordu.

Bacaklarımın arasında alevlenen ateşin düşüncesini bastırarak hemen gülümsedim. “Hayır, elbette yok.”

Bu esnada hâlâ kolu askıyla vücuduna sıkı sıkıya bağlanmış olan Violetta’nın kafası yana döndü ve hafifçe horlamaya başladı. Onu işaret ettim. “Sence onu burada bırakmak güvenli mi?”

Birkaç saniye onu izleyip birkaç defa gözlerini kırptırdıktan sonra, “Bence uyuması gerek,” dedi. Gidip yatağına oturdu. “Duştan çıktığında burada olacağım.”

Arabadan getirdiğim giysi çantamı alıp banyoya götürdüm. Otelin dandik sabunuyla bütün kirleri ovarak hızlı bir duş aldım ve kıyafetlerimi karıştırdım. Bagajımda olan her şey küf kokulu ve kırıksık, hatta bazıları kirliydi. Bir poşette kullanılmamış (ve kesinlikle seksi olmayan) bir külot, sutyen, kot pantolon, yeterince şık olduğunu düşündüğüm gladyatör sandaletleri, bir çift Timberland marka yürüyüş ayakkabısı, sade beyaz bir tişört, birkaç atlet, mercan renkli bir bluz, ekose gömlek ve yere kadar inen açık mavi, askılı bir elbise vardı. Zevkimin iyi olduğu pek söylenemezdi ve bacağımdaki yara izlerini gizleyen, bana daha önce sahip olmadığım bir güzellik bahşeden kiraz çiçeklerine rağmen bunun yakın zamanda değişeceğini de sanmıyordum. Javier için eski kıyafetlerimi giymenin de faydası olmamıştı.

İç çamaşırı giymemeyi tercih ederek üzerime askılı elbisemi geçirip ayağıma da sandaletleri giydim. Aynada ken-

dime baktım. Bir kez daha farklı birinin bana baktığını hissettim. Bu ben, bu Ellie yorgun ve katılaşmıştı. Gözlerimin altına akan rimeli silip yenisini sürdüm. Güneşte kalmaktan tenim bronzlaşmıştı ve başka bir şeye ihtiyacım yoktu.

Banyodan çıktığımda Camden yatağın üzerinde dikleşti. Onun önünde tuhaf şekilde utangaç hissediyordum, özellikle de gözleriyle beni tepeden tırnağa süzerken.

“İyi görünüyor muyum?” diye sordum bir şeyler söyleme ihtiyacı hissederek. “Yani beni görebiliyorsan tabii.”

Dudağını ısırıp bana baktı, gözlerinde bir dünya duygu belirdi, her birini tek tek yakalayamayacağım kadar hızlıydılar. Orada şehvet gördüğümü sandım, belki de görmek istediğim şey oydu.

Bir şey söylemeyince geçen akşam Travis’in partisinde kullandığım çantanın bulunduğu şifonyere doğru yürüdüm ve içinde rujumu aradım. Sessizliği, aramızdaki pek çok belirsizlikle yüklü büyük bir ağırlıktı. İçimi kemiriyor, ciğerimi dağlıyor, yüreğimi parçalıyordu. Odaklanacak, endişelenecek pek çok imkânsız şey vardı, öte yandan bana güzel göründüğümü söylemesini istiyordum. Onun için bir anlam ifade ettiğimi söylemesini istiyordum.

Yataktan kalkıp bana doğru yürüdüğünü duydum, vücuduyla getirdiği o ağırlık, o sıcaklık beni tahrik ediyordu. Bana dokunabilecek mesafede durdu ve tam dönüp muhtemelen aptalca bir şey yapacağım sırada çömeldi.

“Sanat eserim nasıl?”

Elleri bacağımı buldu, biri elbisemin kenarını kaldırırken diğeri yavaşça kiraz çiçeği dövmesinin üzerinde gezin-

di. Nefesimi tutup parmakları mürekkepli kabartıların üzerinde dolaşırken çılgınca ateşlenen sinirlerime hâkim olmaya çalışarak tamamen hareketsiz durdum. Ben dudaklarımın arasından kaçmaya çalışan titrek bir inlemeyi bastırmaya çalışırken kadar her dala, her yaprağa nazikçe dokundu.

“İyi,” dedim usulca, sesime kavuştuğumda.

“Güzel görünüyor,” dedi.

“Sanatkârım sağ olsun,” dedim. Başımı çevirip ona baktım, mavi elbisem esmer elinde ışıldıyordu, diğer eli baldırımı sıkıca kavramış, güçlü parmakları derime işleyen bir sıcaklık yayıyordu. Dudakları hafif aralanmış, bana bakıyordu.

Buna bir saniye daha dayanamayacaktım.

Dönüp yere çöktüm, dizlerim dizlerine değdi.

Yüzünü ellerimin arasına aldım, sert sakalları avuçlarıma battı, onu öptüm.

Şehvetle.

Bir an için şaşkınlık oldu, tereddüt, atmayı reddeden bir nabız. Sonra Camden da beni öptü, yumuşak dudakları benimkileri sardı, ağzı bana hayat vermek için açıldı. Elini kafamın arkasına koyarak orada tuttu, güçlü ve kontrollü.

Kalbim kablosu kopmuş asansör gibiydi ve dudakları, dili ve sıcak, ıslak ağzı beni benden alırken serbest düşüyor, düşüyor, düşüyordum. O beni öptükçe, birbirimizi daha derinde buldukça, ona olan açlığım arttı. Durursak ölecekmiş gibi hissettim, içim boş kalacak, o açlık hiç gitmeyecekti sanki.

“Ellie,” diye fısıldadı dudaklarıma. “Ben... Yapamam.”

İşte o an yıkıldım.

Geri çekilip ona baktım, gözkapaklarımın ardındaki

hüsran gözyaşlarıyla mücadele ettim. “Ne yapamazsın?”

Kapı kulak tırmalayıcı bir sesle çalınınca Camden cümlesini tamamlayamadı.

Kapı açıldı ve Javier içeri girdi. İkimizi gördü, yerde diz çökmüş, ellerimiz birbirimizin saçlarına dolanmıştı, göğüslerimiz inip kalkıyor, görünmeyen kalplerimiz acı çekiyor, kırılıyordu.

Neyi yapamazdı?

Bunu mu yapamazdı?

Beni mi sevemezdi?

Javier’in bizi izliyor, bir şey söylememizi, bir açıklamama yapmamızı bekliyor olması umurumda bile değildi artık. Sadece Camden’in ne söyleyeceği umurumdaydı.

“Vay canına, şu işe bak sen,” dedi Javier. Ses tonu yumuşak olsa da gözlerinde yanan ateşi görmemek imkânsızdı. Bana boğazımı kesip işimi bitirmeye hazırmış gibi bakıyordu. Camden’a bakmadı bile, onun tek derdi bendim.

Sonunda gözlerini bizden ayırıp yatakta mışıl mışıl uyan Violetta’ya baktı. Onaylamaz bir tavırla başını iki yana salladı. “Az kalsın kız kardeşimin yanında birbirinizi becerecektiniz, öyle mi?” Çenesi aşağıdaydı, dudakları hafif bükülmüştü, tekrar bana baktı. “Bu kadar aşağılık bir sürtük olduğunu hiç düşünmemiştim.” Kendi yaptıklarını unutmış gibi gülümseyerek ekledi: “Meleğim.”

İncinmedim. Canım yanmadı. Artık beni incitmesine izin vermeyecektim.

Fakat Camden bu anı beklermişçesine yerinden fırladı ve yumrukları havada, Javier’in üstüne atıldı. Javier atık

davranarak kaçmayı başardı, fakat yine de Camden kafasının yan tarafına güçlü bir darbe indirebildi.

İkili yere devrilerek komodinlerden birine çarptılar. Violetta'nın kılı bile kıpırdamadı, hatta onlara durmaları için bağırdığımda bile... Bu kavganın gerçekleşmesini istediğimi söylediğimi biliyorum ama şimdi değil, bu şekilde değil. Bu, Camden ve benim için hayra alamet olmayacaktı, özellikle de Camden tekrar kazanırsa. Javier bunu asla onun yanına bırakmazdı.

Hatta belki de onu yaşatmazdı bile.

Javier tabii ki kirli dövüşüyordu. Fiziksel kuvveti, Camden'inkiyle boy ölçüşmeyeceğinden sürekli olarak Camden'in yaralı omzuna saldırıyordu. Acımasız ve gaddardı. Bu şekilde eğitilmişti: hızlı ve kirli. Bir ara Javier başparmağını Camden'in kurşun yarasına soktu ve Camden dehşet içinde feryat ederek onu bıraktı.

Fırsat bu fırsattı.

Camden'in sırtına atlayıp kollarımı boynuna ve sağlıklı omzuna doladım.

"Kes şunu!" diye bağırdım kulağına. "Onun istediği bu zaten."

Bunun üzerine Violetta bir şeyler mırıldandı, sonra yataкта kıpırdanarak tekrar uykuya daldı.

Ayağa kalkmaya çalışan Javier'e baktım, dudağı yine kanıyordu ve üstü başı dağılmıştı. Sırıttı, eğlendiği belliydi, sonra kötü kötü güldü. "Ne istediğime dair hiçbir fikrin yok." Parmaklarıyla dudaklarını sildi ve üzerindeki kanı görünce koyu renk kaşlarını kaldırdı. "Şu işe bak. Bunu tekrar nasıl

yapmayı başardın emin bile değilim. Biliyorsun, gözünü dört açmazsan, Camden, elindeki her şeyi kaybedeceksin.”

“Öte yandan beni hâlâ öldürmedin,” dedi Camden güçlkle. Göğsünde hızla çarpan kalbini, suratını dağıtana kadar Javier’e vurmak için çırpınan öfkesini hissedebiliyordum.

“Seni öldürmekle ilgili bir şey ağzımdan çıkmadı,” dedi Javier. “Sadece elindeki her şeyi kaybedeceğini söyledim. Ve kaybedeceksin de. Ellie’nin istediği şeyleri elde etmesine yardım etmek istiyorsan kurallara uymaya başlamak zorundasın. Hem de bütün kurallara.” İç geçirip saçlarını kulaklarının arkasına attı. “Ellie, Gus’ı tekrar görmek istiyorsan benimle geliyorsun. Hemen şimdi.”

Javier kapıya yönelirken ben de Camden’in sırtından indim ve, “Onsuz olmaz. Bunu Camden’sız yapmayacağım,” dedim.

Javier tavana bakıp İspanyolca, Tanrı’yla tartışıyor-muşçasına bir şeyler mırıldandı. Soluğunu burnundan uzun ve yavaş yavaş bıraktı. “Tamam, şebeği de yanında getir, ama kendini kontrol etmesi şartıyla. Başkaları benim kadar bağışlayıcı olmayabilir.”

Camden parmaklarımın altında kaskatı kesildi, bir şeyler söylememek için dilimi ısırarak zorunda kalmama rağmen onu sakinleştirmeye çalıştım. Ağzımı kanın bakırımsı tadı doldurdu fakat başımı sallayıp, “Hadi, Camden. Büyük resmi düşünmek zorundayız,” demekle yetindim.

“Resim, sandığından daha büyük,” diye mırıldandı.

Tam ne demek istediğini soracaktım ki beni kenara itip omuzlarını geriye attı ve kararlı, heybetli adımlarla Javier’e doğru yürüdü. Tekrar açılan yarasından akan kan, tişörtüne

bulaşmıştı ve kolundan aşağı akıyordu ama o eliyle silip geçiştirdi.

Javier'in tam karşısında durup onu gözleriyle ezerek, "Biz hazırız," dedi yüksek sesle. Gerçek anlamda kavga etmelerinin ardından şimdi giriştikleri sessiz dalaşmada birbirlerine meydan okurken gözlerindeki karmaşıklığı bir müddet izledim. Yılan ve ayı, sinsî ve yalancı, duygusal ve güçlü.

İki adam da oyunun bir bölümünde kalbime bir kazık saplamıştı.

Bu sürekli değişen oyunun.

Javier nihayet geri çekildi, hareketini koluyla da tamamladı. "Önce sen," dedi sözcüklerinden zehir damlatarak. Bana baktı. "Hadi, meleğim."

Çantamı alıp kapıya yöneldim. Kapıdan çıkmak üzereyken Javier elini belime dolayıp, "Çok güzel görünüyorsun," diye fısıldadı.

Elinden kurtuldum ve Camden'in yanında yürüyebilmek için adımlarımı hızlandırdım. Bana bakmadı ama kendine hâkim olmaya çalışırken şakakları seğiriyordu. Sanki bir adım ileri, iki adım geri gidiyorduk ve Gus da elimizden kayıp gidiyordu.

Bar karanlıktı ama pis değildi, küçüktü ama sıkış tıkış değildi. Hem yerli halk hem de otelde kalan tatilci Meksikalılar vardı. Camden ve ben bütün mekândaki tek Amerikalılardık ama bunu kimse fark etmemiş gibiydi. Hepsi kafayı çekmek, gülüp eğlenmekle meşguldü.

Dom barın köşesinde, eski bir bilardo masasının yakınındaydı. Yanında biri oturuyordu ve Javier'in, "Hayvan

herif,” diye homurdandığını duyabildim. Tepkisini tartmak için dönüp ona baktım ama Javier beni kenara itip kollarını iki yana açarak masaya doğru yürüdü.

“Esteban, seni adi herif!” dedi Javier ağzı kulaklarında.

Esteban kalktı ve ikisi kucaklaştılar. Dom’a kıbarca gülümseyerek masaya vardığımda Esteban’a alıcı gözle bakabildim.

Bir seksen üç boylarında, orta yapılı ama kaslı, hafif yanık tenli, parlak ela gözlüydü ve omuzlarına kadar gelen, yer yer güneşte sararmış koyu kahverengi saçları vardı. Bizim yaşlarımızda, yirmilerinin sonlarında gösteriyordu ve suratının sol yanındaki kesikler haricinde Matthew McConaughey’nin kötü ikiz kardeşine benziyordu. Hem bu kadar yakışıklı hem de bu kadar çirkin birini görmek tuhaftı. Benim gibi yara izleri vardı, tek farkımız, onunkileri bütün dünya görebiliyordu.

Öte yandan buradaydı, gülümsüyor ve eski dostlar gibi Javier’i selamlıyor, kendisi için, başına gelenler için, taşımak zorunda olduğu yara izleri için üzülüyordu. Bunu kabullenmişti. Benim gibi.

İkili kucaklaştıktan sonra Esteban yerine oturup hemen bana baktı. Lakin bir şey söylemedi, sadece güzel dudaklarını birbirine bastırıp belli belirsiz gülümsedi. Konuşma işini gözleri yaptı. Kim olduğumu biliyordu. Dom’a baktı ve benzer bir bakışma gerçekleşti.

Javier, Dom’a baktı. Onun birini gördüğüne gerçekten sevindiğini görmek garipti. “Bana onun geleceğini neden söylemedin?”

Dom güldü. “Benim de birkaç sürprizim olduğunu gös-

termek istedim.” Başıyla Camden’ı ve beni selamladı. “Lütfen otur, Ellie. Sen de Camden olmalısın.”

Javier herhangi bir girişimde bulunmayınca tanıştirma işi bana kaldı.

“Dudağında bir şey var.” Esteban, Javier’e işaret etti.

Javier patlayan dudağına dokundu, hafif kan geldi. Çabucak gülümsedi. “Hayat zor.”

Camden yanımda sessizce güldü ama neyse ki çenesini kapalı tuttu. Esteban onun tişörtündeki taze kanı görünce ukalaca güldü.

Ellerim çenemin altında kenetli, masanın üzerine yaslandım ve Esteban’la Dom’a baktım. “Burada bulunmamızın gerçek sebebine geçmeden önce, Esteban, senin bu olayla ne alakan olduğunu neden anlatmıyorsun?”

Şaşıran Dom arkasına yaslandı. Javier’in vereceği tepkiyi bekledi, onun konuşmanın dizginlerini benim ele almama güceneceğini biliyordu. Ama boş ver. Bu her şeyden önce benim görevimdi. Ve Gus’ı kurtarmak için hayatlarımızı riske atacaksak kimin kim olduğunu ve plandaki görevlerini tam olarak bilmek zorundaydım.

Esteban kaşlarını kaldırıp kusursuza yakın İngilizcesiyle, “Pekâlâ, Bayan Watt. Kardeşim eskiden Javi için çalıştırdı...” dedi.

“Hâlâ çalışıyor,” diye lafa girdi Javier.

Esteban ona baktı. “Evet. Ama bir süredir ondan bir haber alamadım ve senin de alamadığından eminim. Her neyse, Travis’ten sonra bir çeteye katıldım. Yeni ve gelişmiş kartelin bir parçasıyım. Daha genç olanın. Daha güçlü olanın.” Sırt-

tı. “Elbette evdeki hesap her zaman çarşıya uymuyor. Burada başka bir kartelle kavga ettim. Yani daha doğrusu kartelin rüşvet verdiği polislerle. Zetaların değil, Körfez’in. Ama hangi kartel olduğunun ne önemi var ki, değil mi? Bugünlerde ittifaklar hiçbir anlam ifade etmiyor. Neyse, bu kavgada yüzüme bir sürü şarapnel isabet etti ve öldüğümü sandılar. Ama ölmedim. Bırak da öldüm sansınlar.”

“Ben öldün sandım,” dedi Javier. “Alex de öldüğünü sandı.”

“Böylesi daha iyiydi,” dedi Esteban.

“Alex senin kardeşin mi?” diye sordum Javier’in diğer uşağını hatırlayarak.

Başıyla onayladı. “Yeni arabaları ve takımlarıyla götürdüğü bütün o güzel kadınları görünce ben de katılmak istedim.” Bana göz kırpıp garsonu çağırdı.

Garson kız gelip siparişlerimizi –bira, doğal olarak– alırken hepimiz sustuk, sonra yanımızdan ayrılır ayrılmaz sorularıma devam ettim.

“Peki şimdi burada ne işin var?” diye sordum.

Amma da meraklı, dercesine Javier’e baktı. Sonra Esteban gözlerini kırpmadan, delici bakışlarla doğrudan gözlerimin içine baktı. Aniden epey ciddileşmişti. “Çünkü Javier’le Dom bu işi kendi başlarına yapamazlar. Bunu kendi başınıza yapamazsınız. Travis’in yeri, Honduras’ın doğu kesiminde. Ormanın tam göbeğinde. Oraya giden yol bile yok. Helikopterle girip çıkıyorlar. Biz bunu yapamayız. Yürüyerek gitmek zorundayız ve bu da birkaç gün sürüyor. Sonra kurtarmak istediğiniz kişiyi kurtardığınızda oradan ayrılmak da kolay

olmayacak.” Birasından bir yudum aldı. Bu havadis üzerine uzuvlarım kurşun gibi ağırlaştı. Travis’in Veracruz’dakine benzer bir evde kaldığını hayal etmişim, ormanın göbeğinde bir kalede değil, yürüyerek gitmemiz gereken bir yerde değil. “Hazır konusu açılmışken, Travis’in elinde olduğunu söylediğiniz şu adam, Gus? Onun dışında bir de kadın varmış.”

“Annem.”

“Evet, öyleymiş.”

“Ellie’yi bekliyor olacaklar mı?” diye sordu Javier.

Başını salladı. “Sanırım. Ama seni beklemiyor olabilirler.”

“Nasıl olur da Javier’i beklemezler?” diye sordu Camden ansızın. “Nereye gitsek peşimizdeler.”

Esteban omuz silkti. “Benimkisi sadece bir tahmin. Her neyse, kimi bekledikleri önemli değil, çünkü öyle ya da böyle oraya gideceğiz ve gittiğimizde hepimiz onlar için birer ölü olacağız.”

İç geçirip başımı ellerimin arasına aldım. Bu iş her geçen saniye daha da imkânsızlaşıyordu. Camden’ın elini dizimde hissettim, bacağımı sıktı ama bu bile para etmedi.

“Kolay olacağını kimse söylemedi,” dedi Dom nazikçe.

Kartelden beklenmedik bir ilgi. Aman ne güzel.

“Ne zaman gidiyoruz?” dedim dikleşip yüzümü sıvazlayarak. “Ne yapmamız gerek?”

Esteban Javier’e baktı, konuşup konuşmaması gerektiğini bilemiyor gibiydi.

Javier bunu değerlendirdi. Sandalyesini geri itip arkasına yaslandı, bacaklarını açtı, birası parmaklarında sallanıyordu.

“Şöyle yapacağız,” dedi sakince. “Beşimiz Honduras’a gideceğiz. Sabah Violetta’yı gönderiyorum. Dom, onu Puerto Vallarta’ya götürecek birine ihtiyacımız olacak. Kız kardeşleriyle kalabilir de kalmayabilir de, ama onu bu olayın dışında tutmak istiyorum. Esteban, toplayabildiğin kadar bilgi topla. Buradaki teknoloji uzmanı sensin. Operasyonun lojistiği sağlam olmalı. Hem de çok sağlam, anladın mı? Başka adama ihtiyaç duyarsak birkaç kişi daha getirirsin. Sakın unutma, bu operasyonu olabildiğince az kişi bilmeli. Ne kadar çok kişi bilirse o kadar büyük tehlikede oluruz.”

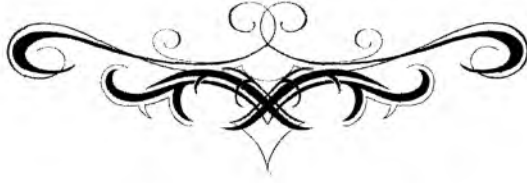
“Beşimiz Travis’in mekânına girip annemle Gus’ı kurtarabilir miyiz gerçekten?” diye sordum.

Javier hor görerek gülümsedi. “Tatlım, beni hafife alıyorsun bence. Kazanmak için onun adamları kadar çok kişi olmamıza gerek yok. Ayrıca oradaki herkesi öldürmek niyetinde değilim. Sadece onu ve önüme çıkanları öldürmeyi planlıyorum. Diğerleri, o ölünce zaten kendiliğinden teslim olacaktır. Küçük bir ekibe ihtiyacımız var, hani en fazla altı kişi. En iyi silahlara. En iyi teknolojiye. Ve de... biraz çılgınlığa.” Birasının geri kalanını da içip şeyi masaya sertçe koydu. “Biraz inançlı ol.”

Sözleri içimde ağır bir bas teli gibi titreşti.

İnanç.

Bu süreçte kaybettiğim bir başka şey.

YEDİ

Barda çok fazla kalmadık. Dom ve –kendisine Este dememde ısrar etmeye başlayan– Esteban’la vedalaştıktan sonra odalarımıza döndük. Peşinden Camden’ın odasına gitmek için içim içimi yiyordu fakat ikisine de aynı anda veda ettim ve Camden odasına girdi. Daha ileride duran Javier ise kapısında oyalanıyor, sessizce beni izliyordu. Yüzü karanlıkta kalıyordu lakin gözlerini, tereddüdünü hissedebiliyordum, sanki bana bir şey söylemek istiyordu.

Benim tereddütüm yoktu. Ona ters ters baktım ve odama girdim. Violetta banyodaydı, musluk açıktı.

“Ellie?” diye bağırdı kapalı kapının ardından.

“Buradayım,” dedim ve yatağıma uzandım. Askılı elbisenin bir gecelikten farkı yoktu ve çıplak uyuyacak kadar da onunla sıkı fıkı değildim.

Banyonun kapısı açıldı, Violetta sendeleyerek çıktı. Onu arkadan aydınlatan solgun ışıktaki oldukça perişan halde olduğunu görebiliyordum. Perişan ama yine de her zamanki gibi güzeldi.

“Nasıl hissediyorsun?” diye sordum. “Kolun nasıl oldu?”

Beceriksizce gülümseyip yatağına girdi. “Biraz midem bulanıyor ve kolumu hissedemiyorum. Ama acı da hissetmiyorum.”

“İyi.”

“Ellie,” dedi usulca. “Bana ne olacak?”

Yastığın üzerinde başımı çevirip ona baktım. “Ne demek istiyorsun?”

İç geçirip tavana baktı. Ona bakarken, defalarca kırılmadan evvel Javier’in burnunun neye benzediğine dair bir fikir edindim. “İçimde kötü bir his var. Bir haftadır böyle. Ölecekmişim gibi hissediyorum.”

“Ölmeyeceksin, Violetta. Javier buna asla izin vermez.”

“Bunun doğru olmadığını biliyorsun. Javi daima, olduğundan daha fazla ilgiliymiş gibi davranırdı. Ben küçükken bile sadece bir menfaati varsa bana iyi muamele ederdi. Ya da bir şeyi kendisinden beklendiği için yapardı. Ölmüşüm kalmışım umurunda olduğunu sanmıyorum.”

Dudaklarımı yalayıp bardaki konuşmayı düşündüm. “Seni güvende tutmak istediğini biliyorum. Göstermeyi beceremiyor olabilir ama seni seviyor. Öyle olmasa bunca yolu gelmezdi. Yarın seni bütün bunlardan uzağa yollayacak.”

Güldü. “Dur tahmin edeyim, kardeşlerimin yanına mı?”
“Bu işe karışmak zorunda değilsin.”

“Karıştım bile.”

“Çıkmak için henüz geç değil. Ve ben sana göz kulak olduğundan emin olacağım.”

Bana bakmak için başını çevirdi, karanlıkta gözleri ışıldadı. “Sen hiç onun gibi değilsin, biliyor musun?”

Ensem karıncalandı. “Değil miyim?”

Yavaşça başını salladı. “Değilsin. Öyle olursun sanmıştım. Ama değilsin.”

Sesimi bulmakta zorlandım. “Ben iyi biri değildim. Dolandırıcıydım.”

“Biliyorum. Hikâyesi anlatırken onu atladın ama biliyorum. Eskiden ne olduğunun ne önemi var? Şu anda kimseyi dolandırmıyorsun, öyle değil mi? Birini kurtarmak için hayatını riske atıyorsun. Beni kurtarmak için hayatını riske attın ve beni tanımıyorsun bile. Beni orada yüzüstü bırakıp koşmaya devam edebilirdin ama durdun ve bana yardım ettin. Bundan daha asil bir davranış olamaz bence. Sen, kartellerin hepsinden daha yürekliisin, hepsinin paralarının da silahlarının da canı cehenneme. Senin yaptığını birbirleri için bile yapmazlar. Onlarda herkes kendi başının çaresine bakmalıdır. Sen öyle değilsin.” Durakladı. “Camden da öyle değil.”

En azından onun hakkında haklıydı. Fakat size defalarca ne kadar ahlaksız, ne kadar kötü, ne kadar aşağılık, ne kadar sevimsiz, ne kadar korkunç olduğunuz söylendiğinde bir başkasından duyduğunuz farklı şeylere inanmak güçtür. Kötü kalpli bir sahtekârken nasıl hissettiysem şimdi iyi kalpli bir sahtekârken de aynısını hissettim.

“Camden iyi bir adam,” diye fısıldadım, boğazımda bir düğümle. “Benim için fazla iyi.”

“Senin erkeğin değil mi diyorsun yani?”

“Evet. Hiç kimsenin değil.”

“Böyle söylüyorsan benim gördüklerimi görmüyorsun demektir.”

Belli belirsiz gülümsedim. “Sen nereden bilebilirsin ki? Morfinin etkisindesin.”

Kıkırdadı. “Bu doğru. Ama gerçek aşkı görünce anlarım ben. Tecrübelerime dayanarak söylüyorum, ilk aşkını asla unutmazsın.”

Javier benim ilk aşkımdı. Kabullenilmesi her zaman güç olan bir şeydi bu. “Evet. Sanırım unutmazsın.”

“İlk aşkın ya da değil, önemli olan şu anda sahip oldukların. Ve senin elinde Camden var. Onunla olmalısın.”

Ben de öyle düşünüyordum. Camden beni anlıyordu, başımdan geçenleri, iz bırakanları, yalnızca ailenizin ve dostlarınızın sebep olabileceği acıları o da yaşamıştı. Birer ergen olduğumuz zamanlarda bile yaşadığım sıkıntıları ilk elden biliyordu. Sizi anlamakla kalmayan, aynı zamanda sizi... *tanıyan* o insanı bulmak gibisi yoktur. Bakmaktan korktuğunuz o kişiyi, zırhınızın altında saklanan gerçek benliğinizi bilir. Ama ben bir çuval inciri lisede de berbat etmiştim, şimdi de ettim. Olmam gereken kişi olamayacak kadar güçsüz olduğum için ondan yüz çevirmiştim. Gerçek ben olamamıştım.

Göğsüm sıkıştı. “O kadar basit değil.”

“Bazı şeyleri insanlar kendileri karmaşıklaştırırlar. İnan bana, biliyorum. Bir ara her şeyi istiyordum. Sonra ebeveynlerimi, bir ablamı ve bir bakıma da ağabeyimi kaybettim. Beatriz öldükten sonra Javier değişti. Sonrasında her şeye ihtiyacım olmadığını, sadece sevecek insanlara ihtiyacım oldu-

ğunu fark ettim. İşte bu kadardı. Sadece sevilecek ve beni sevecek insanlara.”

Göz pınarlarıma yaşlar doldu. Violetta’yı tanıdığım söylenemezdi. Tam olarak neler yaşadığını bilmiyordum. Ama yine de ağzından dökülenler sanki benim sözlerimdi.

“Seni tanıdığımıza sevindim,” dedim güçlkle konuşarak. “Gerçekten.”

“Ben de. Sadece...” sesi azalıp söndü.

“Sadece?”

Karanlıkta yüz hatları yumuşadı. “Dikkatli ol. Javi bir zamanlar seni sevmiş olabilir... Belki de hâlâ seviyordu. Ama istediğini elde etmek uğruna seni sırtından bıçaklamaktan geri duracağını sanma sakın.”

Peki ya istediği hâlâ bensem? diye düşündüm. Peki ya istediğini elde edemeyeceğini anladığında ne olur?

“Bunu hatırlayacağım,” dedim. İkimiz de sustuk, soluk alış verişleri düzene girdi.

Ormanları, silahları, ölümü ve kanı düşünürken uykuya daldım. Rüyamda Camden’ı, Gus’ı, Violetta’yı, kendimi ve Javier’i gördüm, biz toprak kayması sonucunda toprağın altında kalmıştık, Javier ise dağın zirvesinde, bir ayağı anemnin kesik başının üstünde duruyordu.

Bunu gördükten hemen sonra uyandım ve bir daha da uyuyamadım.

Güneş doğup etrafı ısıtmaya başladığında, uzaktaki çıplak dağlar masmavi gökyüzünün altında netleştğinde, çok-

tan giyinmiş ve valizimi hazırlamıştım. Violetta acı içinde uyandı, bunun üzerine ilaç almak için onu bırakıp Javier'in odasına gittim. Bu konuda sıkıntı çıkarmayacağını umarak kapıyı çalıp nefesimi tuttum.

Kapıyı açtı, zincir takılıydı, altın sarısı bir göz aralıktan bana bakıyordu.

“Evet?”

Resmi tavrı karşısında gözlerimi devirdim. “İçeri girebilir miyim?”

“Aaa, gerçekten mi?”

Kapıyla çerçeve arasına çizmemi sıkıştırdım. “Evet. Hemen.”

Homurdandı ve ayağını iterek kapıyı kapadı. Sonra zincirin kaydığını duydum ve kapı açıldı.

Üzerinde sadece havlu vardı yine.

Şansıma tüküreyim.

Sürekli çıplak mı dolaşırsın sen, demek istedim. Ama cevabın evet olduğunu ve bunu fark ettiğim için egosunun tavan yapacağını biliyordum.

Gözlerimin bir saniye dahi aşağıya kaymasına izin vermedim ve odaya girip etrafa bakındım.

“Morfin nerede?”

“Kafayı bulmak için biraz erken, Ellie,” dedi parmakları beline doladığı havlunun kenarıyla oynarken. “Afyona ilgi duyduğunu bilseydim kokainle falan uğraşmazdım.”

Kollarımı kavuşturup doğrudan gözlerinin içine baktım. “Kız kardeşin için istiyorum ve sen de bunu gayet iyi biliyorsun. Acı çekiyor ve o morfine ihtiyacı var. Hemen.”

“Ona kanın kaynadı bile değil mi?”

“Sana hiç benzemiyor, belki ondandır.”

Başını sallayıp ağır, çok ağır adımlarla uzaklaşarak odanın diğer tarafındaki masaya gitti. “O zayıf ve aptal, onun sorunu bu. Ama belki de onu bu yüzden sevmişsindir. Birbirinize benziyorsunuz.”

Soluğumu öfkeyle burnumdan verip kalp atışlarımı yavaşlatmaya çalıştım. “Bana morfini ver sadece.”

Kırıksık küçük bir kâğıt torbaya uzanıp şırıngayla ilaç şişesini çıkardı. Bunu görünce gözlerim irileşti.

“Yeterince var mı orada?” diye alayla sordum.

Şırıngayı şişenin içine sokup çeyreğine kadar doldurdu. “Onun için sadece en iyisini alacağımı söylemiştim. Gerisi ne *bizim* ihtiyacımız olabilir.”

Kararlı adımlarla bana doğru yürüdü, her adımında be-
lindeki havlu çözülmeye biraz daha yaklaştı. Gülümseyerek beyaz dişlerini gösterdi ve elindeki şırıngayla ilacı gururla sergiledi.

“Bana bir iyilik yaparsan sana bunu veririm.”

Bu hiç hoşuma gitmemişti.

“Javier, oyun oynayacak vaktim yok.”

“Oyun oynayacak vakit her zaman vardır, meleğim. Sen tanıştığımız andan beri oynuyorsun.”

Öne doğru bir adım attı yine, dizlerimin arkası yatağın kenarına çarpana kadar geriledim.

“Camden’a hissettiklerin bile bir oyundan başka bir şey değil senin için,” diye devam etti. Bir adım daha yaklaştı.

“Onu arzuluyorsun çünkü elde edemiyorsun. Onu elde edemiyorsun çünkü ondan *tiksiniyorsun*. Ve o güzel gözlerini ve daracık vajinayı kullanarak onu elde ettikten sonra onu arzulamayacaksın da zaten. Bir kenara atacaksın. Tıpkı beni attığın gibi.”

Bu kadarı da fazlaydı artık. Şırıngaya uzandım ama Javier elini çekip bileğimi yakaladı, parmakları sıcak bıçağın tereyağını kesmesi gibi derimi yaktı.

Göğsüm onunkine değene kadar beni aniden kendine çekti, aletinin kalktığını hissedebiliyordum. “Gelelim şu iyiliğe.” Dudaklarıma baktı, gözleri şehvet, çılgınlık ve zafer doluydu. “Öp beni.”

Kendi kız kardeşinin ilacı karşılığında beni onu öpmeye zorlayacak kadar hasta mıydı gerçekten?

“Unut bunu,” dedim. İlacı bulmanın başka bir yolunu bulurdum. Gitmek için döndüm ama kıpırdamama izin vermedi, aksine yüzünü daha da yaklaştırdı. Alnına bir yumuşaklık geldi, ağzı kıvrıldı, gözkapakları ağırlaştı. “Sana o kadar itici mi geliyorum artık?” Cevap alamayınca fısıldadı, “Bütün bunları senin için yaptığımı biliyorsun, meleğim. Bunu bir başkası için asla yapmam.” Diğer eliyle yüzüme dokundu. “Hâlâ her şeyin kraliçesi olabilirsin.”

Her şeyin kraliçesi ama hiçbir şeyi olmayan bir kraliçe.

Gözlerimi yumup ondan kurtulmak isteyerek, “Gidip ona bakmam lazım,” dedim. Kulaklarımda atan kalbimin sesini dinleyerek gergince bekledim, beni orada tutarken nefesi kesik kesikti.

Sonunda beni bıraktı ve şırıngayla şişeyi elime koydu. “Götür o zaman bunu ona. Kendini daha iyi hissettir.”

Ona bakmadan döndüm, elinin terinden ıslanan ilacı tutarak odadan çıktım. İçeride onunla geçirdiğim zamandan sonra sabah güneşi gözlerimi kamaştırdı.

Kapıdan dışarı iki adım atmıştım ki yanımdaki duvardan çimento ve boyalar havaya uçtu. İçgüdüsel olarak hemen kendimi yere atıp kafamı korudum, çılgınca etrafıma bakındım. Aniden Javier’in penceresi havaya uçtu ve üzerime cam parçaları yağdığını hissettim.

Çizmeme uzanıp tabancamı çıkardım, gözlerimle otoparkı taradım. Birkaç arabayla Jose dışında sıra dışı hiçbir şey yoktu. Fakat yolun karşı tarafında bir eve ait uzun bir çit vardı. Eğer ateş edenler o çitin arkasında gizleniyorsa çok kolay bir hedeftik.

“Ellie?” diye seslendi Javier odasından. Silah sesleriyle kulaklarım çınılıyordu, kalbim yerinden fırlayacak gibiydi. Şimdilik ateş etmeyi kesmişlerdi ama hedeflerinin ortaya çıkmasını bekliyor olmalıydılar.

“Ben iyiyim!” diye bağırdım.

Camden’in kapısı savrulurak açıldı ve aniden dışarı fırlayarak elinde tabanca, girişin yakınında park etmiş ve yolun karşı tarafındaki çite yakın, bir minibüse doğru var gücüyle koştu. Sırtını minibüse verip bana baktı. Koşarsam adamlar ateş etmeye çalışıp yerlerini ele verebilirlerdi. Camden’in açık bıraktığı kapıya baktım. Kurşunlara yakalanmadan oraya ulaşabilir miydim?

Öğrenmenin tek bir yolu vardı. Camden'a başımı salladım.

Sonra ayağa kalkıp koştum. Arkamdan ateş edildi, kurşunların bazıları başımın çok üstünden geçti ki bu da insanların iyi nişancı olmadıklarını gösteriyordu. Tam kapıdan içeri girmek üzereydim ki Violetta'nın odamızın kapısından sendeleyerek çıktığını gördüm, telaşlı görünüyordu.

"Eğil!" diye bağırdım ona. Camden'ın odasından vazgeçip ona doğru koştum. Bir başka kurşun yağmuruyla odamızın penceresi parçalanırken Violetta'yı yere indirdim. Bu esnada dirseğimi incitmeme ve kısmen Violetta'nın kolunun üzerine düşmemize rağmen Camden bu fırsatı bize ateş eden adamı etkisiz hale getirmek için kullandı. Birkaç el ateş ederek karşıdaki çiti parçalarken acı ve yenilgi dolu birkaç çılgın havayı deldi.

Ağrısı kendini hissettirmeye başlayan Violetta kollarının altında inledi. Onu sırtüstü çevirip yüzüne baktım, gözlerinden yaşlar süzülüyordu. "Sana bir şey getirdim, sadece birkaç saniye sürecek, tamam mı?"

"Bize kim ateş ediyor?" diye haykırdı.

Camden'a baktım, minibüsün arkasında etrafına bakıyor, tedbiri bir an olsun elden bırakmıyordu. Arkamızdan başka bir kapının açıldığını duydum.

"İyi misiniz?" Javier'di. Ayak sesleri tam arkamızda durdu. Kafamı çevirip katı ifadesine baktım. Üstü hâlâ çıplak olsa da neyse ki pantolonunu giymeyi başarmıştı.

Yavaşça Violetta'nın üzerinden kalktım, Camden yanımıza gelerek Violetta'yı ayağa kaldırmama yardım etti.

“İyiiz, Camden sağ olsun.” Camden’a gülümsedim. “Uzağı göremiyorsun, değil mi?”

“Şansım yaver gitti,” dedi Camden ama ses tonu ve gözlerindeki karanlık bunun şans kadar önemsiz bir şey olmadığını söylüyordu.

“Dünyayı kurtardığını düşünmek için biraz erken,” dedi Javier. “Ölüp ölmediklerini bile bilmiyoruz.” Belindeki tabancayı çıkarıp şarjörü taktı. “Ama ölmedilerse ölecekler.”

Dağınık saçları uçuşarak otoparkın karşı tarafına koştu ve tabancasını aşağıda tutarak yolun karşısına geçti. Otel lobisine bakınca birkaç kişinin toplandığını gördüm, bazıları ceptelefonuyla konuşuyor, muhtemelen polise haber veriyorlardı.

Camden’a baktım. “Ona iğnesini yapmalı ve buradan götürmeliyiz.” Sağlam kolunu uzattım ve Camden dirseğiyle bileği arasından tutarken ben de vakit kaybetmeden damarını buldum. “Biraz canın yanacak. Sonrasında uçuşa geçeceksin, tamam mı canım?” Damara vurup iğneyi batırdım, morfini bir kerede zerk ettim. Kollarımda anında gevşedi ama fazla değil. Javier acıyı dindirecek kadar koymuştu, dün geceki kadar çok değildi.

“Neden gidip arabada beklemiyorsun?” dedim saçını düzelterek.

“Ben sürebilir miyim?” diye sordu miskin miskin.

Gülümsedim. “Henüz değil. Ama kendini iyi hissedersen radyo dinleyebilirsin.” Arabanın anahtarlarını verip onu gönderdim.

Camden'a döndüm. "İşler zıvanadan çıkmadan, taş çatlasın beş dakikamız var."

Kırık camları ve patlamış duvarları gösterdi. "Bence çoktan çıktı bile."

"Doğru, ama..."

"Hayır!" Javier'in feryadı konuşmamızı böldü. Kafalarımızı çevirdik. Yolun karşısından bize doğru koşuyor, çılgınlık atıyor, deliler gibi ellerini sallıyordu. "Hayır!"

Gittiği yere, Violetta'ya baktım. Arabaya daha yeni binmişti.

Koltuğunu ayarladı.

Arabayı çalıştırdı.

Jose tuhaf bir sürtünme sesi çıkardı.

Ciğerlerim, kalbim, ruhum parçalandı.

Jose havaya uçtu.

Daha biraz önce, Javier yüzünde daha önce hiç görmediğim ve asla unutamayacağım bir dehşet ifadesiyle yolun karşısından Violetta'ya doğru koşarken arka pencerede onun koyu renk saçlarını görmüştüm.

Şimdiyse cehennemden gelen sıcak bir alev topu vardı ve ben geriye doğru savrulmuş, sıcaklığın yumruğuyla duvara uçuyordum.

Duvara çarpıp yere düştüm; sıcak, bedenimi ele geçirirken patlamanın etkisiyle kafam uğulduyordu. Birkaç saniye orada uzanıp neler olduğunu anlamaya çalıştım. Neredeydim? Neden dünya yanıyordu?

Violetta.

Kafamı kaldırıncı gökyüzüne yükselen alevleri gördüm, Jose yanan bir anı enkazına dönmüştü. Violetta. Arabanın içindeydi.

Ona anahtarları vermiştim.

Ölmüştü.

Diri diri yanarak.

Ağzımdan perişan, kederli bir hıçkırık çıktı. Alevler gözlerimi yaksa da yanan enkazdan gözlerimi ayıramıyordum. Etrafımdaki çığlıklar kulaklarıma pamuk tıkılmış gibi boğuktu.

Bir çift elin omuzlarımdan tutup beni ayağa kaldırdığını hissettim. Güçlü bir kol belime dolandı ve cehennemden sıyrılıp bir odaya taşındım.

Otel odama. Dışarıda alevler coşkuyla yanarken odam bir mağarayı andırıyordu. Violetta ölmüştü. Jose yok olmuştu.

“Ellie?” dedi Camden usulca, ellerini yüzümde gezdirerek. “Kahretsin, yaralanmışsın.”

Ona baktım, onu hem görüyor hem görmüyordum. Nazikçe şakağıma dokununca parmaklarında kan gördüm. “Hadi, yaranı temizleyelim.”

Yaramı temizlemek mi? Umurumda bile değildi bu. Az önce neler olmuştu?

“Violetta!” diye haykırdım birden, gözümde yaşlar boşandı. Geri dönmeye çalıştım ama Camden beni zapt etti.

“Hayır,” dedi kabaca. “Onun için yapabileceğimiz hiçbir şey yok.”

Ona vahşi gözlerle baktım, beni kendine çekti. “Ona anahtarları ben verdim.”

Başını iki yana salladı. “Arabada bomba olduğunu bilemezdin.”

“Javier!” diye bağırdım. “Javier biliyordu! Koşuyor ve bağıırıyordu... Tanrım, Camden, ona ne oldu?”

Koyu renk kaşları çatıldı ve dudaklarını ısırđı, gözleri beni aradı. “Ellie...”

Başımı iki yana sallayıp onu ittim. “Olamaz!” Odadan çıkıp olay yerine koştım.

Motel sakinleri alevlerin etrafında toplanmışlardı, kimileri ellerinde yangın söndürücülerle köpük sıkarak ateşü söndürmeye çalışıyordu. Javier’i hiçbir yerde göremedim.

Boğazımdan yükselen safrayı yuttum. Şu anda kız kardeşini yakmakta olan alevler Javier’i de mi yutmuştu yoksa? Alevlerin ortasında kömürleşmiş bir iskelete mi dönüşmüşüü?

Hemen eğilip yere kustum.

Camden elini saniyeler içinde sırtıma koydu. “Hadi, içeri gel.”

Acınası bir ses çıkardım, sadece çığlık atmak, ağlamak, koşmak istiyordum.

“Lütfen Ellie, yaralısm.” Başıma dokunmak için ellerinin bana uzandığını hissettim. Elinden kaçtım ama başım döndü. Biraz sendeledim, sonra Dom’u gördüm, kalabalığın arasından çıkmış bize doğru geliyordu, rüzgâr şık ceketini uçuurunca belindeki tabancayı fark ettim.

Kaçmamız gerekiyordu. Ama kırıdayamadım bile.

Dom tam önümüzde durdu, dudaklarında cana yakın bir tebessüm belirdi. “Siz ikiniz benimle gelmelisiniz.”

“Neden?” diye sordu Camden, sesi güçlü ve kararlıydı.

Dom alev alev yanan enkaza, bize kaçamak bakışlar atan insanlara baktı.

“Çünkü gitmek zorundayız,” dedi basitçe. “Polisler buraya doluştuğunda burada olmak istemezsiniz. Ayrıca bunu yapan adamlar hâlâ orada bir yerdeler.”

“Javier nerede?” diye sordum ona, onun canımıza kastedip kıymetli arabamı, Javier’in biricik kız kardeşini ve muhtemelen de Javier’i havaya uçuran adamlardan biri olmadığından emin değildim.

Omzumun üzerinden odanın içine baktı ve, “Eşyalarınızı alıp gelin. Arabam hemen köşede,” dedi. Sonra bara yöneldi. İleride köşeyi dönüp gözden kaybolana kadar onu izledim.

“Ne diyorsun?” diye sordu Camden. “Onunla gitmek zorunda değiliz. Kendi başımıza da gidebiliriz. O arabada bizi bir tuzak bekliyor olabilir.”

Düşünemiyordum bile. Umurumda bile değildi.

Camden iç çekerek kollarını bana dolayıp sımsıkı sararak beni kendine çekti. Kalp atışlarını duyabiliyordum. Gözlerimi yumdum, karanlık dalgaların beni bütün olarak yutmaya çalıştığını hissettim. Bu kadarı çok fazlaydı, benim hiçbir şeyi algılayamıyordu. Her şeyi geri çeviriyor, gerçekliği reddediyor, kabullenmemem gereken bir uyusukluğa neden oluyordu.

“Ne yapacağımıza sen karar ver,” diye fısıldadım göğsüne. “Ben yapamıyorum.”

Sonrasını pek hatırlamıyorum. Bunun sebebi belki beyin sarsıntısı geçirmiş olmam ve Jose’nin parçalarının hâlâ saçlarımda olması ya da belki de kafamın beni hakikatin acı-

masızlığından korumaya çalışıyor olmasıydı. Her şey bir rüya gibiydi. Camden beni içeri götürdü ve eşyalarımın geri kalanını, Jose'den aldığım her şeyi topladık. Sonra odaların önünden hızlı adımlarla bara doğru yürüdük. Biz kötü adamlarmışız da kaçıyormuşuz gibi arkamızdaki insanların bağırışlarını duyabiliyordum. Ama köşeyi dönüp kaldırımın kenarında duran, motoru çalışan parlak siyah Escalade'yi gördüğümüz sırada arkamızdan kimse gelmiyordu.

Arabaya binmeme kadar her şey bir rüya gibiydi.

Este bana yer açmak için arkada kapının yanında oturuyordu.

Javier ise ön koltukta oturuyordu.

Sağdı.

Kalbim bir beton mikseri gibi çalkalandı, milyonlarca karmaşık duygu bedenimi kapladı. Hayatta olduğu için rahatlama. Ölmediği için de korku.

Orta koltuğa oturdum, hâlâ biraz sersemdim ama kafamın normale dönmeye başladığını hissediyordum, sanki siyah beyazdan renkli filme geçiyordum.

Javier bana bakmak için arkasına dönmedi. Hatta Camden kapıyı kapatıp Dom arabayı hareket ettirirken bile kimse konuşmadı. Dilimde özürler raks etmesine karşın beşimiz sessiz duruyorduk. Javier'e, Violetta için üzgün olduğumu söylemek istiyordum. Ona her şeyin benim hatam olduğunu söylemek istiyordum. Ondan af dilemek istiyordum.

Ama yapmadım. Çünkü bu hiçbir şeyi değiştirmeyecekti. Violetta'yı geri getirmeyecekti. Kimseye kendini daha iyi hissettirmeyecekti. Bana bile.

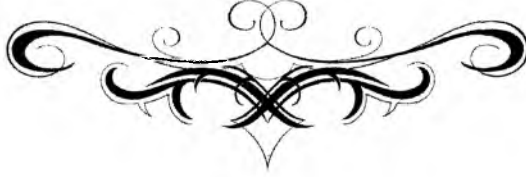
Camden elime uzanıp sımsıkı tuttu. Cildi sıcak, sıkı ve yumuşaktı. Gözlerimi kaldırıp gözlerine baktım. Burada benimle birlikteydi, karmaşık bir dünyada basit bir gerçek.

Birkaç saniye bakıştık, düşüncelerim o mavi gözlerinde, onları çevreleyen sertlikte ve derinlerdeki duygusallıkta kayboldu. Violetta'nın dün akşam söyledikleri kafamın içinde dönüp duruyordu. Aşka, sevmeye ve *sevilmeye* dair dileğini hatırladım.

Sevildiğimden emin olamıyordum. Bunu kesinlikle hak etmiyordum. Ama seviyordum. Yanımda oturan, en başından beri hep yanımda olan, benim tarafımda olan bu adamı seviyordum. Buna tutunmalıyım. Violetta'nın hayattayken sahip olamadığı bir şeye sahiptim, birinin kalbimi tamamen ele geçirdiğini biliyordum. Kalbim ve pompaladığı kan Camden'a aitti. Vücudumun her bir atomu, her bir santimi, ruhumun her bir çatlağı ve her bir karanlık gölgesi ona aitti. Şu andan itibaren buna özgürce, rahatça sahip olabilecekti. Ben ona aittim. Ve ertesi gün havaya uçarsam, Gus'la anemi kurtarmaya çalışırken ölürsem en azından kalbimin iyi bir amaç uğrunda kullanıldığını bilerek can verebilirdim. Heba olmamış olurdu. Ve eğer o heba olmamışsa belki ben de heba olmamış olurum.

Ben de onun elini sıktım, tesellisi ve bağlılığı için sessiz bir teşekkürdü bu. Sonra dikkatle başımı omzuna yasladım ve sabahın getirdiği acıları unutmaya çalıştım. Değiştirdiği hayatları.

Aşk ve ölüm dolu arabada hızla güneye ilerledik.

SEKİZ

“Kıpırdama,” dedi Camden.

Elinde alkole batırılmış bir bez vardı ve başıma koymaya hazırlanıyordu, canım çok yanacaktı. Şifayla gelen acı.

Bir benzinliğin tuvaletindeydik, yapış yapış zeminde ne olduğu meçhul sıvılar vardı ve duvarlarda arada çıplak ampule doğru uçan ama oraya ulaşamadan yere düşen kanatlı böcekler dolaşıyordu. Lavabonun üstünde oturdum ve Camden fırsat bulmuşken yaralarımı tedavi etmeye çalışıyordu.

Ta Aguascalientes’ten Guatemala sınırının hemen dışına kadar hiç durmadan, tek seferde on iki saat yol almıştık. Yolculuk sırasında Javier’in ağzını bıçak açmamış, yalnızca pencereden hızla akıp giden manzarayı izlemiştik. Sadece Dom ve Este konuşmuş, ormana giderken önümüzdeki birkaç günün planını anlatmışlardı. Görünüşe bakılırsa Guatemala şehrinde bize katılacak başka bir “arkadaşla” bulacağtık.

Violetta'ya olanlardan ya da bize ateş edenlerden hiç kimse bahsetmedi. Saldırının sorumlusunun Travis olduğunu varsayıyordum ve sessizliklerine bakılırsa da varsayımım doğruydı. Söylenecek hiçbir şey yoktu sanırım, adamlarının bizi öldürmek istemesi ve sandığımdan çok daha zeki olmaları dışında.

“Ah,” diye inildedim Camden bezi kafama nazıkçe bastırınca.

“Affedersin,” dedi, bana bakarken bakışları yumuşaktı.

Acıdan yüzümü ekşiterek yaramı temizleyişini izledim. Bezi, gülümsediğimde acıyan, elmacıkkemiğim üzerindeki bir başka büyük kesiğe değdirdi. Neyse ki gülünecek fazla şey yoktu.

“Gözlerin nasıl?” diye sordum konuşma ihtiyacı hissederek. Etrafımızdaki gerilimin acilen dağıtılması gerekiyordu.

Elinde bez, duraklayıp merakla bana baktı. “Ne demek istiyorsun?”

“Beni görebiliyor musun?”

Tekrar canımı yakmaya başladı. “Yakından seni görebildiğimi söylemiştim.”

Yutkunup bacaklarımı sallamaya başladım ve lavabonun kenarında otururken Camden'ın bacaklarımın arasında olduğunu fark ettim ansızın. “Gördüklerin hoşuna gidiyor mu?” diye sordum usulca. Sözlerim ince bir duman gibi odaya çöktü, göğsüm sessizlikle sıkıştı.

Ağız açıldı, altdudağı dolgun ve davetkârdı, ağzının içinde hareket eden pembe dili çıkmayı reddeden kelimeleri sarf etmeye çalıştı.

“Beni hâlâ güzel buluyor musun?” diye fısıldadım kalbim yavaş yavaş açılarak. Yorgun, yaralı ve onun ellerindeydim.

Suratı kırıştı, güçlü hatlarında böylesine bir zaaf... Elindeki bez lavaboya düştü ve derin bir nefes aldıktan sonra, “Ellie Watt, her zamankinden çok daha güzelsin,” dedi.

Sonra dudakları, yumuşak, dolgun, sıcak dudakları benimkilerle buluştu, yüzümden kafamın arkasına, oradan da melek kanatlarının tüyleri gibi sırtımdan aşağıya kıvılcımlar saçıldı. Ağzı açgözlüydü ve benimki daha fazlasını istiyor, ihtiyaç duyuyor, arzuluyordu. Saçlarımın arkasını tutup elini yumruk yaptı ve ben de onun saçlarını tutup inleyene kadar asıldım, şehvetinin baş döndürücü sesi ağzımı, boğazımı, ciğerlerimi doldurdu. Ona doyamıyordum, asla doyamayacağımdan korkuyordum.

Dışarıda herkes ölürken onunla burada bunu yapmak yanılttı, hem de çok yanılttı, ama umurumda değildi. Onu seviyordum ve ona herkesten çok ihtiyacım vardı. Onu seviyordum ve kötülükle dolu bu hayatta sevgi güzel bir şey olmalıydı.

Dudaklarını köprücük kemiğime değdirdi, emerek, ısırarak bana her şeyi unuttururken kafamın üzerinden çıkarıp yere attığım bluzum gibi bütün endişelerimden sıyrıldım. Şişen göğüslerimi avuçlayıp başparmaklarıyla göğüs uçlarımı okşadı, sutyenimi çıkarıp onları dişleriyle ısırды. Acıyla haykırdım, bütün vücudumu sarsan o tatlı acı, cildimin her santimini kesinlikle yeniden canlandırdı. Uzun zamandır ilk kez

yaşadığımı, nefes aldığımı, var olduğumu hissettim. Burada.

“Lütfen durma,” diye yalvardım inlemelerim arasında.
“Lütfen durma.”

“Daha yeni başlıyorum, tatlım,” dedi katışıksız şehvetten boğuklaşan sesiyle. Boynumu öpmeye başladı, uzun uzun yaladı, vücudumda kayan bir yıldız gibi hareket eden, ateşlediği sinirlerim klitorisimi uyardı. Beline dolanan, onu bana çeken, temas için çırpınan bacaklarım onun için biraz daha açıldı.

Geri çekilip hemen bacaklarımı birleştirdi. O sertçe asırlar kot pantolonumun fermuarını indirirken ben de yürüyüş botlarımdan kurtuldum. Pantolonumla iç çamaşırlarımı indirdi ve soğuk lavaboya değen kalçam üşüdü, kemerine uzanıp fermuarını telaşla açmaya çalıştım, sanki aletini bir an evvel serbest bırakmazsam bu fırsatı sonsuza dek kaçıracaktım.

Bacaklarım çıplakken ve onun için açılmışken onu beline sımsıkı kancaladığım baldırlarımla kendime doğru çektim. Kemer sonunda çözüldü ve tek bir düğmeyi açmamla pantolonu bileklerine indi.

İşte buradaydık, belden aşağımız çıplaktı, aleti beton kadar sert ve pürüzsüzdü, elleri kaçmaya çalışacakmışım gibi omuzlarımı kavramıştı. Ama benim için kaçış yoktu: Sonuna kadar bu işin içindeydim ve onun da benim içimde olmasını istiyordum. Eğer kalbinde benim onun için hissettiğim şekilde bir şey hissedemiyorsa hayalarında bir şeyler hissedebilirdi o zaman. Burada, bu pis benzinlik tuvaletinde bile olsa alabildiğimi alacaktım, çünkü Camden’ı daha önce hiç bu kadar arzulamamış, ona hiç bu kadar ihtiyaç duymamıştım.

“Ellie,” diye fısıldadı sert aletini bana bastırıp hafif sürterek. Klitorisime yapılan baskı beni sudan daha ıslak yaptı. Bütün benliğimle açıldığımı hissettim, içimi boş hissediyor, onu içimde istiyordum.

Yüzünü tutup öptüm, ağzım bana verebileceğinden fazlasını istiyordu, dillerimiz birbirine karıştı, beni onu yemeye zorlayan o doyumsuz açlık tekrar baş gösterdi.

Dudağımı dişlerinin arasına alıp asıldı, tatlı, günahkâr bir hazla ısırdı.

“Ellie,” diye fısıldadı tekrar ve aletine uzanıp okşadım. Ağzından kaçan o yasak inleme, gözlerini devirişi, o büyüleyici güzellikteki gözleri hormonlarımı alevlendirdi.

“Becer beni,” dedim yumuşak kulak memesini emerek. “Sev beni.”

Tereddüt edip geri çekildi, suratına tokat atmışım gibi görünüyordu.

“Ne dedin sen?” diye fısıldadı boğuk sesle.

“Lütfen,” dedim bir elim aletinin etrafında dolanırken, diğeriyle tırnaklarımı sırtına batırarak. Katman katman sarılmıştım ve o benim çekirdeğimde, merkezimde yer alıyordu. Bu bendim ve elindeydim ve beni kemiklerime kadar ifşa etmişti. “Lütfen.”

Gözleri şehvetle kudurdu, sonra beni o kadar haşin öptü ki başım duvardaki aynaya çarptı. Aletini elimden kurtarıp ıslak, pürüzsüz ucunu bana bastırdı. Tek seferde içime girdi, sert ve hızlı. Boyutu, muhteşem kalınlığı beni soluksuz bıraktırken uzuvlarıma acı yayıldı, iç organlarım kasıldı, benim

bir parçam olana kadar tekrar tekrar gidip geldi, onsuz bir hayatı hayal bile edemiyordum. Yüreğimin yanmasına son veren, ruhumun kanamasını durduran bulmacanın parçası buydu. İçime her girişinde beni umutla doldurdu. Ölümü sildi. Birleştığımızda, sadece o an için bile olsa bana hayat verdi ve eski halimden daha iyi bir kız oldum.

Doyuma ulaşmam uzun sürmedi, parmaklarımı poposuna bastırırken az kalsın soğuk lavabodan kayıyordum, kafam hâlâ aynaya çarpıyordu, kırılacağından korktum. Ama içi açılan sadece bendim, aynı anda hem yaralı hem savunmasız hem güzel hem de çirkindim. İnlemeye başladım, vücudum tekrar kasılırken gidip gelmeleri yavaşladı. Ve doyuma ulaştığımda, dünya tozpembe olup yıldızları gördüğümde ve kendimi güçlü, durdurulamaz hissettiğimde duygu seli beni ele geçirip yuttu.

Zevkten haykırdım ve sonra kederden ağladım. Bildiğiniz ağladım, o benim içimde doyuma ulaşırken Camden'ı sımsıkı tutup boynunda hıçkırarak ağladım.

Nefesini düzenli hale getirmeye çalıştı, kan ter içindeki bedenlerimiz yükselip alçaldılar, dünyayı ve olanları anlamaya çalıştılar. “Hey,” dedi usulca, sesinde endişe vardı. Suratıma uzandı ve gözyaşlarımın arasından ona bakmaya zorladı. “Yok bir şey.”

Gözlerimi yumdum, gözyaşlarım ardında sıcak izler bırakarak aktı. Başımı sağa sola salladım, soluk almaya uğraştım, göğsüm şişti ama nefes alamadım. Sadece hıçkırabilirdim, bütün çürük parçalarım ortaya çıkarken yüzüm kırıştı.

“Neyin var?” diye sordu nazikçe. “Ellie, söyle lütfen.”

Burnumu çektim, sözcükler üzüntümden ağzımdan dökülmeye korkuyordu.

Ama döküldüler.

“Seni seviyorum, Camden. Seni çok ama çok seviyorum, bu hem doğru hem yanlış çünkü insanlar ölüyor, biz de neredeyse ölüyoruz. Gus’la annem oradalar, kimseye güvenemiyoruz ve tek düşünebildiğim sensin. Tek düşünebildiğim, seni ne kadar sevdiğim, her şeyi nasıl batırdığım ve seni hak etmediğim ama sensiz de yapamadığım.” Ellerimi yumruk yapıp gözyaşlarım arasında göğsüne vurdum. “Sana ve beni affetmene ihtiyacım var. Hayatta bunu her şeyden çok istiyorum! Beni iyi yapmana ihtiyacım var.”

Yutkundu, güçlü parmakları çenemde, ona vurmama izin verdi. “Ellie, Ellie, Ellie. Sen zaten iyisin, yüreğinin derinliklerinde hep de öyle oldun. Bunun için bana ihtiyacın yok.”

“Özür dilerim.”

“Ben de özür dilerim,” dedi. “Asla böyle olmasını istemedim.”

Böyle olmasını.

Böyle olmasını.

Kalbim acıyla sıkıştı ve iki büklüm oldum, nefes almaya çalıştım.

“Hangi şekilde?” Boğuluyordum. “Hangi şekilde?”

“Olduğu şekilde,” dedi kaşlarını çatarak. “Olacağı şekilde.”

Kapı çalındı, ikimiz de dikkat kesildik.

“Neler oluyor orada?” Dom’un sesi geldi. “Camden, Ellie, gitmemiz gerek. Hemen.” Kapıya vurmaya devam etti, ta ki Camden, “Tamam, bir dakikaya çıkıyoruz,” diye bağırana kadar.

Benden uzaklaşıp pantolonunu çekti ve kemerini taktı, sonra da botlarını verip kot pantolonunu bacaklarımdan yukarı çekti. Pantolonu çekmeden önce elleri bir süre kiraz yaprağı dövmesinin üzerinde kaldı.

Pantolonumu çekip botlarını giydikten sonra omzumu denge için vücuduna yaslayarak yere atladım. Yaralarım ile ilgilenme konusunda eksiksiz bir iş çıkardığı söylenemezdi ama en azından saçlarımdaki bütün araba parçalarını ve camları çıkarmıştı, şimdi de o parçacıklar lavaboya saçılmıştı. Bu gülünçlüğe tutundum, çünkü elimde sadece bu vardı. Yakınlaşmamızı, birleşmemizin bizi bir araya getirmesini, onun bana sahip olduğunu ve Javier’le aramızda yaşananların geçmişte kaldığını hissettirmesini ümit etmiş, istemiş ve buna ihtiyaç duymuştum. Artık içimde onun tohumu vardı. Bedenime ve ruhuma sahip olmuştu.

Ama öte yandan bana ikiye bölünüyormuş gibi bakıyordu.

Elimde hiçbir şey kalmamış gibi hissettim.

“Hazır mısın?” diye sordu.

Gözlerimin altını silip, “Çok mu berbat görünüyorum?” diye sordum.

Gülümsedi, gözleri hüzünlüydü. “Berbat görünmekte serbestsin, Ellie.”

Bu konuda haklıydı sanırım. Saçlarımı kulaklarımın arkasına atıp omuz silktim.

“O zaman berbat görünürüm ben de.”

Pis tuvaletten ayrılıp arabaya doğru yürüdük. Hava kararmıştı, sıcak ve karanlıktı, gökyüzü ağustosböcekleri ve yıldızlarla doluydu. Dom ve Este çoktan Escalade’ye binmişlerdi ve Javier de yolcu tarafının kapısına yaslanmış, purosunu tellendiriyor, her hareketimizi izliyordu.

Javier’in ne düşüneceğini ya da söyleyeceğini merak ederek bir an kaskatı kesildim. Sonra artık bunun bir önemi olmadığını fark ettim. Kız kardeşini kaybettiği için onun adına üzülmüyordum, ama Camden yüzünden üzülmek istemiyordum.

Bizi sükûnet içinde izledi, patlamadan bu yana hâlâ tek kelime etmemişti. Camden ona bakmıyordu bile, belki de bakamıyordu. Olanlardan dolayı, tuvalette yaptıklarımızdan dolayı kendini beğenmiş görünebileceğini sanmıştım, ama öyle görünmüyordu. Sadece karşısına baktı ve arabaya bindi.

Kapının yanında durdum, Javier’in burnundan duman bulutu çıkarmasını izledim.

Bana bir kez, sadece kısa süreliğine baktı, gerçi karanlıkta net göremedim ama gözlerindeki acıyı seçebildim. Camden haklıydı. Berbat durumdaydım.

“Çok üzgünüm,” dedim ellerimi kot pantolonuma sileyerek. “Violetta için.”

Bana baktı, bir zamanlar benimle olan bütün marazi bağlarının teker teker koptuğunu görebiliyordum sanki. Özgürlük heyecan vericiydi. Belirsizlik korkutucuydu.

“Bin,” dedi, sesi zımpara kadar sertti.

Başımı salladım ve Camden’in ardından arabaya bindim.

Gece boyunca yola devam ettik, pasaportlarımız kontrol edilip onaylanarak Guatemala sınırından geçmemizin ardından uykuya daldım. Uyandığımda şafak söküyordu, Escalade şehre girmek üzereydi.

Kırmızı kiremitli küçük beyaz bir evin dışında durup biraz bekledik.

“Bacaklarımızı esnetip birer kahve içmemizin imkânı var mı?” diye sordu Camden.

Kütük gibi uyuyan Dom yanımda horladığından direksiyona Este geçmişti. Aynadan Camden’a baktı. “Birazdan. Bu şehirde bir saniye daha oyalanmak istemiyorum.”

İç geçirerek başını sallayan Camden koltuğuna yaslandı. Javier emniyet kemerini çözerek arabadan indi ve evin ön kapısına kadar yürüdü. Kapıyı çalmasına kalmadan, dazlak kafalı, yırtık kamuflej pantolonlu, atlet giymiş son derece iri yapılı bir adam dışarı çıktı. Beyaz tenli bu adamın, bulunduğu yerden bile görebildiğim delici mavi gözleri vardı.

“O da kim?” diye sordum.

“Adı Derek,” dedi Este. “Amerikalı.”

“Bunu görebiliyorum.”

“Afganistan Savaşı’na katıldı. Meksikalı bir kadınla evlendi. Kadın iki kartelin çatışması sırasında sokakta vurularak öldü. Derek Meksika’da kalmaya karar verdi.”

“Anladım,” dedim ağır ağır.

“Bir yere girip çıkmakta iyidir,” diye devam etti Este. “Korkusuz ve acımasızdır. Ruhu yoktur.”

“Javier gibi,” dedim farkında olmadan. Hatamı fark ederek bakışlarımı Este’ye çevirdim ama sadece gülümsedi.

“Hiçbirimizde olmayan bir eğitimi var. İyi para verdiğin sürece ölümüne sadıktır. Seninkileri geri alabilecek biri varsa o da Derek’tir.”

Derek ve Javier, Escalade’nin arkasına geldiler, Derek’te sadece ufak bir sırt çantası vardı. Javier bagajı açtı ve Derek hemen bindi.

Ona gülümsedim ama karşılık vermedi. Onun yerine başıyla kısa bir selam verdikten sonra uzandı, ölü gibi hareketsiz durup tavana baktı.

Camden’la gergince bakiştık. Küçük ekibimiz büyüyor, her yeni kişi bir belirsizlik ekliyordu. Fakat endişelenmenin bana faydası olmayacaktı. Bu iş benim denetimim dışındaydı. Gus’ı ve annemi kurtarmak istiyorsam planı uygulamak zorundaydık. Dün gece kendimi bırakmışım, şimdi gerilmenin manası yoktu.

Aşırı büyük ağaçları ve sis tabakasıyla şehri ardımızda bırakana kadar epey bir süre yol aldık. Este nihayet küçük bir restoranda durdu ve kahvelerimizi yudumlayıp yanında da *churro*’larımızı yedik. Dışarıda cehennem sıcaklığı vardı, yoldan sıcak dalgaları yükseliyor, güneş acımasızca yakıyordu.

Este arabanın etrafında durmuş, Dom’un tuvaletten gelmesini beklediğimiz sırada alnımdaki teri silişimi izlerken, “Ekvatora yaklaştık,” dedi. “Orman daha serindir.”

“Ee, planımız tam olarak nedir?” diye sordu Camden *churro*’sunun kalan son parçasını da ağzına tıkarak.

Este, telefonda biriyle İspanyolca konuşan Javier’e baktı. Javier onu görmezden gelip döndü ve ağır adımlarla arabanın öbür tarafına yürüdü. Este, Camden’a omuz silkti. “Şey, ormanın koordinatları iPad’imde. Uydudan aldığı verilerle bizi doğruca oraya götüreceğiz.”

“iPad mi?” diye sordu Camden neredeyse gülerek.

Este ona ters ters baktı. “Teknolojinin nimetlerinden faydalanmak lazım, değil mi? Kartellerin kullandığı uygulamaları görsen aklın durur. iTunes’ta satın alamıyorsun, ama hayatını kurtarabilirler. Ve paranı. Kendim de birkaç uygulama yaptım. Kullanacağımız uygulama sayesinde, ormanda ilerlerken kendimizi gerçek zamanlı olarak izleyebileceğiz.”

Este planı anlattı, belli bir noktaya kadar hep birlikte gidip sonra ayrılacağımızı söyledi. Kimimiz gizlice girecekti, kimimiz ise aleni olarak. Kimin nasıl gireceği henüz kararlaştırılmamıştı. Sanırım hâlâ belirsizdi.

Este, Camden’la sohbet ederken, Derek de dinlemesine rağmen sessiz kalmıştı. Ben de Javier’i aramaya karar verdim.

Konuşmasını az önce noktalamış, telefonu cebine sokmuştu, yüzü diğer tarafa dönüktü. Her an bana saldırabilirmişçesine dikkatli adımlarla yanma gittim. Yaralı görünüyordu ve bir hayvan gibi avcılara karşı kendini korumaya hazırды. Bu durumda avcı ben oluyordum.

“Javier,” dedim usulca.

Yavaş yavaş dönünce olduğum yerde durdum, çizmele-

rimden kalkan tozlar dökülen un gibi havada uçtu. Yüzünde sert, altın taşlar gibi ısıldayan gözlerindeyse daha sert bir ifade vardı. Beni süzdü, ne yapacağından, ne söyleyeceğinden, ne hissedeceğinden emin değildi. Bir yarısının benden nefret etmek, bana vurmak, beni yaralamak istediğini görebiliyordum. Diğer yarısında da derinlerde gömülü üzüntüyü seçebiliyordum. Dertlerini ne zaman derinlere gömdüğünü bilecek kadar iyi tanıyordum onu.

Uzanıp omzuna yavaşça elimi koydum. Tepki vermedi ama hastalıklıymışım gibi elime baktı. Elimin ağırlığının kalbimdeki ağırlığı aktarabileceği umuduyla onu bir süre orada tuttum, sonra çektim.

İki elimi de arka ceplerime sokup yere baktım. “Çok üzgünüm.”

Burnundan soluk aldı, gözleri merakla beni delip geçti. “Hangi konuda?”

“Violetta.” Adını söylemek bile acı verdi.

Bir süre bakışlarını diğer tarafa çevirip başını yana eğdi. “Olan oldu. Yapacak bir şey yok.”

Boğazımdaki düğümle mücadele ederek, “Arabanın anahtarlarını ona ben verdim,” dedim. İçimde palazlanan korkunç suçluluk duygusu, bir türlü kaybolmayan suçluluk duygusu.

Başını salladı, bir kez, hızlı. “Senin hatan değildi. Neler olduğunu yeterince çabuk fark edemedim. Fazla tedbirsiz davrandım.” Soluğunu boşaltıp telefonuna baktı. “Ama buna takılmanın anlamı yok. Mexico City’deyken geri dön-

müş olsaydı bunların hiçbirini yaşanmazdı. Bu işe bulaşmayı kendi seçti. Seçimlerini, Zetalarla dostluk kurduğunda yaptı.”

Olayı fazla basite indirgiyordu. Ama Violetta’nın da dediği gibi, eğer gerekmiyorsa olayları karmaşıklaştırmanın manası yoktu.

“O öldü,” dedi yoruma yer bırakmayan bir tonla. “Bu âlemde iş yapmanın bedeli budur bazen.”

Bunun üzerine yüzeyin altında gördüğümü sandığım bütün savunmasızlık, bütün acılar bir anda kayboldu. Hiç orada olmamış gibi. Geriye sadece Javier Bernal kaldı, kafasında tek bir şey –zirveye yükselmek– olan uyuşturucu baronu. Tropikal kuşakta çelik, sert çizgiler ve buzun vücut bulmuş haliydi. Ne kadar baskı altında kalırsa kalsın asla erimezdi. O bir insan, bir makine, ruhunu ebediyete dek kaybettiğini bildiğim bir adamdı. Ruhunu çok uzun zaman önce kaybetmişti ve onu bulmak artık benim vazifem değildi. Belki de hiçbir zaman benim görevim olmamıştı.

Yutkunarak, “Şey, bilesin diye söylüyorum. Onu sevmiştim,” dedim.

“İşte senin sorunun da bu,” dedi bana duygusuz bir tebesümle. “Onunla yakınlaşmasaydın bu kadar umursamazdın. Bu sana ders olsun, Ellie. Öleceğini bildiğin insanlarla yakınlaşma. Kimseyle yakınlaşma. Hepimiz bir gün öleceğiz.”

Arabanın önünde beliren Dom kahvesini fırlatıp sürücü koltuğuna oturdu. Güneş gözlüğünün üzerinden bize baktı. “Gitme vakti.”

Javier beni orada şaşkına dönmüş halde bırakıp aracın

yolcu tarafına geçti. Dom kapısını kapattığında başımı iki yana sallayarak arkaya bindim.

Görünüşe bakılırsa Honduras hududuna yakındık ve buradaki kontrol noktasından hiç sıkıntı yaşamadan geçtik. Görevliler arabayı arayıp arkadaki silah yığınlarını bulsalar-
dı ne yaparlardı bilemiyorum ama Dom'un onlara verdiğini gördüğüm kocaman para destesinden sonra bunun pek önemli olmayacağını hissediyordum. Paranın borusu burada haysi-
yetten daha fazla ötüyordu ve bizde de bol bol para vardı.

Ülkeye girdikten sonra beş saat yol aldık, fakirlikten kırılan kentlerden, ufalanan yollardan ve başıboş maymun-
ların ağaçlardan yol üzerine sarktığı bölgelerden geçerek medeniyetteki son akşam yemeğimizi yemek için sonunda Catacamas'a ulaştık. Her yerde arandığımızı bildiğimizden Derek'i bir sokak satıcısından ne olduğu belli olmayan yi-
yecekler almaya gönderdik ve yemeklerimizi yüzlerimizden terler akarak kliması kapalı arabada yedik.

Camden'la henüz konuşma fırsatı bulamamıştım, her yalnız kaldığımızda birden Este'ye sorular sormaya başlı-
yordu. Sadece bilgi almaya ve planı adamakıllı öğrenmeye mi çalışıyordu, yoksa benden mi kaçıyordu bilemiyordum. Bir yanım, dün akşam kendimi ona açtığım için mahcupken diğer yanım son derece hoşnuttu. Kartlarımı açmıştım. Nasıl hissettiğimi biliyordu ve elimden bu kadar geliyordu. Ben yalanlardan doğmuş bir kadındım, ama bana en çok zarar verdiği zamanda dürüstlük yapıyordum.

İşimiz bittiğinde Dom bizi postanesi, benzinliği ve yem

dükkânı olan ufak bir köye doğru götürdü. Hareketsiz, sakin bir yerdi ve Escalade'yi burada bırakacaktık. Dom arabayı boş ve metruk bir ambara çekip motoru kapattı.

“Hazırsınız, değil mi?” diye sordu Este arabadan indiğimiz sırada.

Başımı iki yana salladım. “Bu iş için asla hazır olmayacağım.”

Hepimiz açık bagajın etrafında toplandık ve Derek'le Dom eşyaları dağıtmaya başladılar. İçine bazı eşyalarımı, başka bir tabancayı ve yedek kıyafet koyduğum bir sırt çantası verdiler. Sonra her birimize Bluetooth kulaklıklara benzeren ufak telsizler verdiler ve ilkyardım çantasını taşıdığımdan emin oldular.

Dom arabaya sevgiyle vurunca Jose'yi kaybettiğim için içimde ufak bir acı duydum. Onun sadece bir araba ve ölenin Violetta olduğunu biliyordum ama Jose son altı yıldır bana yarenlik etmişti. Hiç arkadaşım yokken benim arkadaşım olmuştu.

“Bu arabayı bir daha görürsek,” dedi Dom, “görevi başarıyla tamamladık demektir.”

“Hazır lafı açılmışken,” diye ekledi Javier, “buraya tek başına dönecek olursanız arabaya binip gitmenizi tavsiye ederim. Orada herkes kendi başının çaresine bakacak, umarım bunu biliyorsunuzdur. Savaşlar birbirinizi kurtararak kazanılmaz. Bu şekilde ancak kendinizi öldürtürsünüz.”

Eh, kurtarma operasyonu için ormanın içine dalmadan önce ihtiyacımız olan teşvik tam olarak bu değildi. Cam-

den'a baktım, aramızdan yansıyan ambarın ışığında toz zerreleri dans ediyordu. Hemen bana baktı. Burada birbiri için hayatını riske edecek sadece biz vardık.

Sonsuza kadar yanındaydım.

"Javier hep kötü bir konuşmacı olmuştur zaten," dedi Este başını eğlenirmiş gibi iki yana sallayarak. "Ama sadece şunu söylemek istiyorum, içeri girip çıkabiliriz. Bunu başabiliriz. Travis Raines bizimdir. Sahip oldukları bizimdir."

"Gus'ı kastediyorsun," dedim hemen.

Javier sırtıttı. "Gus'ı, elbette. Ve karteli."

Kaşlarımı çattım, ürperdim. "Bunu benim için yaptığını söylemiştin."

Sadece Este'nin eşlik ettiği bir kahkaha kopardı.

"Dom bunu senin için yapıyor," dedi Javier tabancasıyla onu işaret ederek. "Ve eğer şansın yaver giderse Camden da bunu senin için yapıyor. Derek para için yapıyor. Amerikalı kimin ne yaptığını, kimi becerdiğini, ne aldığını umursamıyor. Ama ben, Ellie, sevgili meleğim, oraya gidiyorum ve orayı devralıyorum."

"Bu bir darbe operasyonu olmayacaktı," dedim.

Birdenbire Javier suratımın dibinde bitti, alnındaki damarları kabarmıştı ve ağzından tükürükler saçarak bana bağırdı: "Onlar da kız kardeşimi öldürmeyeceklerdi!"

Camden anında yanımda bitivermişti, Javier'i geri itmeye hazırdı, ama üç tabancanın çekilme sesi ambarı doldurunca Dom, Este ve Derek'in tabancalarını Camden'a doğrulttuğunu etrafıma bakmadan da anlayabildim.

Javier gözlerindeki çılgınlığı çabucak kontrol altına alınarak geri çekildi. Ağzını silip gülümsedi. “Gördüğün gibi, Travis yine damarımıza bastı. Gus’la anneni kurtaracak, her istediğini alacaksın ve geriye kalan her şey benim olacak. Ayrıca yoluma çıkacak olursanız ikinizi de öldürürüm. Hiç tereddütsüz.” Arkasına dönüp ellerini çıırttı, irkildim. “Hadi artık ormana gidelim.”

Hepsi ambardan çıkıp günün son ışıklarına doğru yürürken Camden ve ben bir an geride kaldık. Elimi tutup sıktı, buz kesen içimi ısıttı.

“Sadece Gus’a odaklan,” dedi Camden.

Başımı salladım. Ben de onun elini sıktım. Ve uyuşturucu baronlarının peşinden ışığa doğru yürüdüm.

DOKUZ

Yolculuk rahat başladı. Altımız, sırtımızda çantalar, nada bırakılmış tarlaların ve gecekonduarın arasından kıvranan ıssız, tozlu yollardan geçtik. En nihayetinde insanlığın son işaretlerini de geride bırakarak heybetli bir bitki ve karanlık duvarı olan Sierra de Agalta Ulusal Parkı'na ulaştık.

Yeşillik bizi yutmadan, canavarın karnına girmeden hemen önce durakladık.

Alacakaranlıktan morumsu renge bürünen gökyüzüne baktım. “Şimdilik burada kamp yapmamız gerekmediğinden emin misiniz?” diye sordum kolumla aşağıdaki vadiyi göstererek. “Hani hâlâ hava aydınlık falanken.”

Javier, “Küçük bir ormandan korkacağın hiç aklıma gelmezdi,” dedi, ama ses tonu duygusuzdu. “Gece hareket edeceğiz.” Cebinden bir el feneri çıkarıp açtı. iPad’ini göz hizasına kaldırmış olan Este’ye baktı. “Şu zımbırtının pil durumunu nedir?”

Este gülümsedi. “Yarın güneşte tekrar şarj edene kadar

geceyi çıkarır. Zaten aksilik çıkarsa diye pusulam da yanımda. Sorun yok.”

Javier çantasından ürkütücü bir pala çıkararak sapıyla oynadı. “Pekâlâ. Gerektiğinde yolumuzu açarım. Sen sadece yolu söyle.”

Este başını salladı. “Bu noktada sorun çıkacağını sanmam. Birkaç kilometre dümdüz gideceğiz. Gerektiğinde rotamızı düzeltirim.”

Aaa, birkaç kilometrecik. Camden’a baktım. Rahatsız gibiydi, çenesi kasılmıştı, dudaklarını birbirine sürtüyor, bir şeyler hesaplıyordu. Muhtemelen ölümümüzü.

Javier ağaçların arasında gözden kayboldu, bir müddet sonra sadece fenerini ve Este’nin iPad’inin ışığını görebildim. Onları Dom takip etti. Onun arkasından Derek’in gitmesini bekliyordum ama sürekli hazırda beklettiği tüfeğinin dipçiğiyle Camden’ı dürterek başıyla ilerlemesini işaret etti.

“Seni koruyorum,” dedi hayatının bir döneminde ses telleri kopmuş gibi boğuk bir sesle. Ölü gözleri duygudan yoksundu, Amerikalı ve genç olması itibarıyla aramızda bir tür samimiyet kurabileceğimizi sanmama rağmen hiçbir şey yoktu. Bu adam hiç kimse için bir şey hissetmiyordu, özellikle de Camden ve benim için. Parasını verenler biz değildik. Hatta görevlerinden biri de bizi izlemek, hizada tutmaktı.

Sessizlikle boğuşan Camden tereddüt etti, sonra homurdanarak Dom’un peşinden, benim önümden yürümeye başladı. Derek’in arkamızdan gelmesi fikrinden hoşlanmamıştı galiba. Kendimizi ekip arkadaşından ziyade birer tutsak gibi hissediyorduk.

Ellerimizdeki fenerlere rağmen orman korkutucu bir yerdi. Neyse ki ağaçlar çok sık değildi ve toprak da kuruydu, fakat arada ayağımız yerdeki köklere takılıyor yahut alçak dallar alnımıza çarpıyordu. Kollarıma yapıştığını hissettiğim sayısız örümcek ağından bahsetmiyorum bile. O kadar ödlele biri değildim aslında, ama kendimi uzun ve geniş cüssesiyle beni bu ormanda yaşadığını ancak hayal edebildiğim böceklerden koruması için Camden'in hemen arkasında yürürken buldum.

Yürüdük ve yürüdük, ta ki baş döndürücü karanlıktan, bilinmezliğin yol açtığı o korkudan sayıklamaya başlayana kadar. Arada Javier'in bir şeyleri kesen palasının sesini duyabiliyordum ve Dom'la Este de İspanyolca konuşuyorlardı. Birbirimizden gittikçe uzaklaşıyorduk, özellikle de yürüldükçe bacaklarımız ağırlaştığı için Camden ve ben.

"Seni taşımamı ister misin?" diye sordu Camden bana. Sırtına binme fikri beni gülümsetse de gerek olmadığını söyledim. Sadece uykum geliyordu, sorun buydu. Bir enerji içeceği iyi gelirdi.

Onun yerine zihnimi meşgul etmek için Derek'e sorular sorarak onu rahatsız etmeye karar verdim.

Arkasına baktım, sadece el fenerini gördüm ve, "Ee, Derek. Nerede büyüdün?" diye sordum.

Hani bilirsiniz, bir kafede falan sohbet edermiş gibi.

Başta cevap vermedi. Tek duyabildiğim, ayaklarımızın altındaki toprağın ve yaprakların çıtırtısıydı. Sonra boğazını temizledi ve o çatallı sesiyle, "Minnesota'da. Küçük bir kasabasında," dedi.

"Hokey seversin o zaman?"

“Evet,” dedi hayretle. “Gerçi kim sevmez ki?”

“Hokey oynamak için yaratılmış gibisin,” dedim iltifatlarımın onu biraz gevşetmesini umarak.

“Daha çok insanları pataklamak için yaratılmışım,” diye cevap verdi.

“Eh, bu da aşağı yukarı aynı şey değil mi zaten?” Sesimdeki tebessümü duyabildiğinden emin oldum. İşe yaramadı.

“Hokey, çocuk oyunudur,” dedi sertçe.

Başka ne diyeceğimi bilemeyerek hemfikir olduğumu belirten ufak bir ses çıkardım.

Karanlıkta, vahşi hayvanların çıkardığı seslerle daha da korkutucu olan sessizlikte ağır adımlarla yürüdük. Sırtımda ürpertiler hissettim.

Sonra Derek, “Bana Gus’tan bahset. Sözüünü ettiğin adamdan,” dedi.

Bu bilgiye neden gerek duyduğuna emin değildim. Belki saldıırken daha iyi taktik kurmasını sağlardı. Belki kendini kötü hissetmişti de sohbet etmeye çalışıyordu. Ama Gus’tan bahsetmem gerekiyordu. Ondan bahsederek onu hayatta tutacak, umudumu koruyacaktım. Gecenin derinliklerine indikçe ümitsizliğe kapılıyordum. Bunun olmasına izin veremezdim.

“Gus benim için daha çok... bir baba gibidir.” Öz babamın öldüğünü fark edince karnıma yumruk yemiş gibi oldum, sözlerim daha bir anlam kazandı. Babamın ölümüyle birlikte Gus gerçekten de ailemden geriye kalan tek kişiydi. “Annem ve babamla uzun süre dostluk etmişti, hep yakını-mızdaydı. Hayatımdaki birkaç... sabitten biri gibiydi.”

“Ne iş yapardı?”

“LAPD’de polisti. Erken emekliye ayrıldı. Belki de atılmıştır, pek anlatmaz. İhtiyacı olanlara sahte kimlikler tedarik etmeye başladı.”

“Senin gibilere. Dolandırıcılara.”

“Evet. Nereden anladın?”

“Bütün dosyalarını okudum.”

Aniden durdum, Derek’in kolu sırtıma çarptı. Sendeledim ama şaşkın ve dehşete düşmüş bir şekilde yürümeye devam ettim.

“Dosyalarımızı mı okudun?”

“Benimkini bile mi?” diye sordu Camden önümden.

“Herkesinkini,” diye tekrarladı Derek. “Karteller işi şansa bırakmaz.”

“Bilgilerini okuduysan neden Gus hakkında soru soruyorsun öyleyse?”

“Çünkü senin ağzından da duymak istiyorum. Aranızdaki ilişkiyi ve işler sarpa sardığında neleri göze alabileceğini bilmem gerek.”

Boğazım gıdıklandı.

Devam etti: “Gus için hayatını riske atar mısınız?”

Gus’ı yıllardır görmemiştim. Ama kimsenin olmadığı zamanlarda o hep yanımda olmuştu. Üstelik Camden’la onca yol teperek beni kurtarmaya, eve götürmeye gelmişti. Bunu yaparak kendi hayatından fedakârlık etmişti. Benim de onun için aynısını yapmamam söz konusu olamazdı.

“Bu dünyada bir başkasını kurtarma zahmetine girecek çok az insan vardır,” dedim. “Gus o insanlardan biri. Camden da bir diğeri. İkisi için de her şeyi yaparım.”

Camden'in durakladığını, bana bakmak için kafasını çevirdiğini hissettim. Karanlık olduğu, yüzümü ya da alev alev yanan yanaklarımı göremediği için minnettardım. Yine de dün söylediklerimden sonra bu devele kulak kalırdı.

"Anlıyorum," dedi Derek. "Peki annen? Bu noktada rehine olabilir de olmayabilir de."

"Ne olmuş ona?"

"Onun için de her şeyi yapar mısın? Onunkini kurtarmak için kendi hayatını riske atar mısın?"

Keşke aklıma gelen ilk cevap evet olsaydı. Keşke bunu düşünmek, tartmak, bununla boğuşmak zorunda kalmasaydım. Çünkü dürüst olmak gerekirse bilmiyordum. Camden ve Gus'ı kurtarmak için annemden vazgeçer miydim? Evet. Geçerdim. Sırf bunu düşündüğüm için bile berbat bir evlattım, bunu biliyorum ama hakikat buydu. Annemin hayatını kurtarmak için kendi canımı verir miydim? Bunu... bilmiyordum. Bilmiyordum işte.

Bu beni kötü hissettirdi.

İçimde insanlık kalmamış gibi. Olmaya çalıştığım kadar başkalarını önemseyen bir insan değilmişim gibi.

Söz konusu ben ya da o olduğunda kesin bir şey söylemek zordu.

Boğazımdaki yumruyu yuttum. "Sanırım bekleyip göreceğiz." Dudaklarımı yalayıp açıklama gereği hissettim. "Annemle ben pek yakın değildik, o..."

"Dosyasını okudum," dedi Derek. "Hikâyeyi biliyorum."

"Doğru," dedim omuzlarımdaki baskıyı hafifletmek için sırt çantamın askılarını kavrayarak.

“Bildiğin halde bütün bunları neden soruyorsun?” diye sordu Camden, sesi gergindi.

“Çünkü birlikte çalıştığım insanlar hakkında her şeyi bilmeden asla bir işe girmem.”

“O halde Travis hakkında her şeyi biliyorsundur,” dedim az kalsın bir kayaya takılıp tökezleyerek.

Camden beni son anda yakaladı.

“Biliyorum,” dedi Derek.

“Javier’e kartelini devralmasında yardım edecek kadar?” diye sordum.

“Bekleyip göreceğiz,” dedi. “Javier’in kafasında sadece işleri büyütme var.”

“Biri adımı mı söyledi?” Javier’in karanlıkta yankılanan sesi beni ürpertti. “Siz üçünüz biraz hızlansanız nasıl olur? Derek, sana sohbet etmen ve bir grup eşek gibi uyuşuk uyuşuk yürümen için para vermiyorum. Burası Afganistan değil, Meksika, bunu biliyor olmalısın.”

Derek derin bir nefes aldı ama karşılık vermedi. Sırtımdaki sıcak dalgaları gibi yayılan gerginliğini hissedebiliyordum. Anlaşılan Javier onun da asabını bozmuştu.

Derek silahının dipçliğini belime bastırdı, bu kez bile rek. “Hızlansanız iyi olur.”

Yolumuza devam ettik.

Tahmin edilebileceği üzere, acımasız Honduras ormanını geceyi dinlenerek geçirmek için uygun bir yer değildi. Ağaçların seyrekleştiği ve zeminin nispeten düzleştiği bir

tür platoda durduk. Hiçbirimiz yanımıza kamp malzemesi almamıştık ve bu yolculukta Javier’le adamları uykuyu bir lüks olarak görüyorlardı. Yanımızda sadece adamların bozuk zemine serdiği birkaç branda vardı, hepsi bu.

“Gece bizi öldürmeye gelebilecek şeyler konusunda endişelenmemiz gerekmiyor mu?” diye sordum üç ağacın arasına kurulmuş uyduruk uyuma alanının etrafında dikiilirken. Ağaçların gövdeleri, fenerimin ışığında tuhaf tuhaf parılıyordu.

“Travis’i mi yoksa başka bir şeyi mi kastediyorsun?” diye sordu Este yere otururken, yaralı yüzü yanından hiç ayırmadığı iPad’inin ışığıyla aydınlandı.

“Eh, *şimdi* ikisini de kastediyorum,” dedim.

Güldü. “Ara ara onu uydudan izliyorum. Adamları bu kadar uzağa açılmazlar. Hatta malikânenin dışında nadiren devriye gezerler, ama *şimdi* senin geleceğini düşünüyorsa durum değişebilir. Yine de sorun yok. Gizlendiğimiz, ateş yakmadığımız ve ateş etmediğimiz sürece...” Derek’e baktı, “sıkıntı yaşamayız.”

“Ya Travis dışında?”

Este, gömleğinin yakasını çekiştiren Dom’la bakıştı. “Birkaç zehirli yılan, örümcek... kurbağa var,” dedi yavaş yavaş. “En kötüsüyse mermi karıncaları, dünyanın en güçlü ısırığına sahipler. Söylentilere göre Travis onları bugünlerde işkencede kullanıyormuş. Asit artık kesmiyor herhalde.”

“Mantıklı,” diye mırıldandı Javier kendi kendine, oturup bir ağaca yaslandı. Camden’la bana tuhaf tuhaf baktı.

“Siz ikiniz biraz uyuyacak mısınız yoksa orada öyle dikilecek misiniz?”

Git kendini becer, diye düşündüm. Ama eğer dillendirseydim bana cevap olarak ne diyeceğini biliyordum ve o konuya hiç girmek istemiyordum, bilhassa Camden’la aramda olanlardan sonra.

Tanrım, onunla tekrar yalnız kalmak için neler vermezdim. Söylemek istediğim o kadar çok şey vardı ki. Hem belki bu kez bir aptal gibi ağlamazdım da.

“Hadi,” dedi Camden kibarca bileğimden tutup sonra da diğer ağaca, Javier’den en uzak olanına doğru yürüyerek. Oturup ağaca yaslandı ve bacaklarının arasına oturmamı işaret etti.

Brandanın üzerinden yürüyüp Camden’ın bacaklarının arasına otururken Javier’in gözlerini üzerimde hissedebiliyordum. Kollarını bana doladı ve kendine çekti, belim kassıklarına, kafamın arkası alçalıp yükselen sıcak, terli göğsüne değdi. Benim biricik, koruyucu erkeğim. Beni saran kuvvetli kollarının sıcaklığı, bir kozanın içindeymişim, gecenin tehlikelerine karşı bir güvenlik battaniyesinin altındaymışım gibi hissettirdi.

“İyi geceler,” diye fısıldadı usulca kulağıma, dudakları kulak mememe değmişti.

Cevaben kolunu sıktım, ona minnettardım, içim minnet doluydu.

“İyi uykular, kumrular,” dedi Javier gecenin içinde yankılanan alaycı sesiyle.

Kolumun gıdıklanmasıyla uyandım.

Gözlerimi açınca sabah ışığının gri loşluğunda kolumdan yukarı yavaş yavaş tırmanan devasa bir siyah örümcek gördüm. Hemen bağırıp sıçradım ve örümceği üzerimden attım, tiksinti dalgalarıyla birlikte milyonlarca minik örümcek bacağının bedenimi tepeden tırnağa kapladığını hissettim. Panik atak geçirir gibi, —bu hisse engel olamadım— olduğum yerde tepinerek boşluğu dövdüm.

Tamamen tek başıma olduğumu ancak o zaman fark ettim. Brandalar gitmişti. Herkes gitmişti.

Camden bile.

Kahretsin.

Orman etrafımda dönmeye başladı ve ucu bucağı görünmeyen ağaçların arasında sadece çılgınlık, yapraktan suratlar ve karanlıkta gölgeler gördüm.

Neler oluyordu?

“Camden?” diye haykırdım. “Camden!”

Hayır, hayır, hayır. Beni terk etmiş olamaz.

Uyuduğumuz yerin çevresinde koşmaya başladım, eşyalarımız yaprak kaplı orman zemininde sağa sola saçılmıştı. Yüzümden aşağı akan ter, gözlerimi yakarken diz çöktüm ve çılgınlar gibi her şeyi karıştırdım. Diğer tabancam, sahte kimliklerim, pasaportlarım, Escalade’de bırakmak istemediğim her şey oradaydı. Eşyalarımı talan eden her kimse hiçbir şeyimi almamıştı. Neden?

Düşünmem gerekiyordu. Camden diye defalarca bağırdım, sonra diğerlerinin isimlerini haykırdım. Boğazım

ağrıyıp susmam gerektiğini fark edene kadar bağırdım. Diğerlerinin başına bir hal gelmişse, herhangi bir sebepten geride bırakılmış ya da kaybolmuşsam işleri sadece daha da zorlaştırıyor, burada dikkat çekiyordum.

Ağaçların ortasına yerleştirdiğim sırt çantamdan gözümlü ayırmadan, uyuma alanımızın etrafında, dar bir alanda ağaçların çevresinde dolandım. En sonunda birkaç metre ileride brandayı buldum. Paramparçaydı. Üzerinde kan vardı.

Kahretsin, *kahretsin*.

Tamamen çaresiz hissederek dizlerimin üstüne düştüm. Honduras ormanının ortasında, ıssızlıkla Travis'in malikânesinin arasında bir başınyaydım. Hiç kimsem yoktu. Başlarına bir şey gelmişti, ama daha da önemlisi Camden, benim biricik Camden'ım gitmişti. Son hatırladığım, uykuya daldığım sırada beni saran kollarıydı. İşler nasıl bu noktaya gelmişti?

Ağlamak istiyordum. Bir ağaç kovuğuna girip, gözlerimi kapatarak hayvanların beni gecenin içine götürmelerini istiyordum. Yaşadığım onca şeyden sonra, o kadar zamandan sonra artık vazgeçmek istiyordum.

Ama Gus hâlâ oradaydı. Annem de. Bundan çok daha korkunç bir kaderle yüzleşen insanlar vardı. İmkânım vardı. İsteğim vardı. Onları kurtaracaktım.

Derin bir nefes alıp kanlı brandayı yere bıraktım ve sırt çantama doğru yürüdüm. İçindeki suluktan bir yudum su içtim, tatsız bir enerji çikolatasını ağzıma attım, sonra çantayı omuzladım. Este'nin herkese verdiği pusulayı çıkarıp en başta yöneldiğimiz istikamette yürümeye koyuldum. İz sürmede iyi olduğum söylenemezdi, fakat nereye gittiklerini

ve hem umut ettiğim hem de korktuğum yere gidip gitmediklerini öğrenmek için elimden geleni yapacaktım.

Üç dakika yol almıştım ki bir papağan sürüsünün tepemde ciyaklayıp uçuştüğünü işittim. Sonra orman tuhaf şekilde sessizliğe gömüldü.

Çok geçmeden koşmaya başlamıştım.

Ağaç köklerinin üzerinden atlayarak, kayaların etrafından dolaşarak, elimden geldiğince hızlı hareket ederek yoluma devam ettim. Nefes al, nefes ver, devam et.

Ağaç sandığımı bir şeye çarpana kadar koştum.

Ama ağaç değildi.

Eller, kollarımı kavradı.

Çığlık attım.

“Ellie!” dedi Camden.

Onunla mücadele etmeyi, uzaklaşmaya çalışmayı bırakıp beni ormanın ortasında tutan adama baktım. Camden’di bu. Alnının ortasındaki bir kesikten kan sızıyor, gözlerine doğru akıyordu ama oydu.

“Ah, Tanrı’ya şükür!” diye haykırdım ve hemen kollarımı ona dolayıp sımsıkı sarıldım. “Camden, Camden, neler oldu?”

“Bilmiyorum,” dedi. Kafasını salladığını hissedebiliyordum. Beni bir süre tuttu, nefeslerimiz beraber yavaşladı, aynı anda nefes alıp vermeye başladık. Sonra kendini çekip beni kol mesafesinde tutarak baktı. “Sen iyi misin?”

“İyiyim!” diye bağırdım. “Yalnız uyanıp öldüğünü sanmam dışında! Brandayı buldum, paramparça ve kan içineydi, Camden. Tanrım, neler oldu? Neden geride bırakıldım?”

“Bilmiyorum,” dedi alnını kırıştırarak, sonra acıyla yü-

zünü ekşitti. “Neler olduğunu bilmiyorum... Sabah gelmişler. Bir saat önce falan? Henüz ortalık aydınlanmamıştı ama kuşlar... kuşlar ötüşüyordu. Birinin bağırdığını duydum. Sen uyuyordun... Kalktım ve ortalıkta dolaşan adamlar gördüm ama gözlüğüm olmadığından ve etraf da çok karanlık olduğundan kim olduklarını seçemedim. Sonrasında tek hatırladığım, kafama bir şeyle vurulduğu ve ormanın içine sürüklendiğim. Şuurumu yitirmedim ama hiçbir şey de yapamadım. Kıpırdayamadım. İlaç falan mı verdiler bilmiyorum. Sonra bağışmaya başladılar.”

“Sesleri tanıdın mı?”

“Sanırım. Derek’in sesiydi galiba. Bir şeye itiraz ediyor, tartışıyordu. İspanyolca. Hayatının bağışlanması için yalvarıyor gibiydi. Ya da benim hayatımın. Sonra beni bıraktılar ve herhalde bayılmışım. Ardından senin sesini duydum.” Elini yanağıma koyup başparmağını elmacıkkemiğimde gezdirdi.

“Şimdi ne yapacağız?”

“Başka ne yapabiliriz ki?”

“Gus’ın nerede olduğunu bilmiyoruz bile.”

Bir adım geri gidip parmaklarını alnındaki kesiğe hafifçe dokundurdu, acıyla yüzünü buruşturdu. Elini çekip parlak kan lekesine bakınca kaşlarını çatı. “Este’nin verdiği pusulalarımız duruyor. Dün gece, yatarken uyur gibi yaptım ve Esteban’ın Javier’e gideceğimiz yerin kampımızdan bir günlük yürüme mesafesinde olduğunu söylediğini duydum. Kabaca kuzeydoğuya gitmemiz gerektiğini ve kaçak avcı işaretlerini görmeye başladığımızda vardığımızı anlayaca-

ğımızı işittim. Görünüşe bakılırsa Travis'in malikânesi bir havzanın ortasındaymış. Elbette bunu bilmene imkân yok çünkü aklına gelebilecek herkese rüşvet verdiğiine eminim. Kırk tarakta bezi var.”

“Ne yani, öylece gidiverecek miyiz?” diye sordum.

Sertçe başını salladı. “Sanırım buna mecburuz. Ne taraftan geldiğimizi bilmiyorum ama ne tarafa gideceğimizi biliyorum.”

“Peki ya Javier...”

“Ölmüşse mi?”

Başımı iki yana salladım. “Daha da kötüsü. Orada bir yerdeyse. Bu bir tuzaksa.”

“Yapar mı yapar, değil mi?”

“Evet,” dedim söylemesi acı verse de. “Yapar.”

Seğiren dudakları tebessüme dönüştü. “Güzel.” Pusulasını çıkardı. “Hiç silahım yok. Hepsini almışlar.”

Kendi silahımı çizmemden çıkardım, sonra da yedek olanı sırt çantamdan alıp sağlam ve ölümcül ağırlığını avcuna yerleştirerek ona verdim. “Artık ikimizde de birer tane var.”

Tabancayı kavradı ve kontrol etmek için bir profesyonel gibi şarjörü çıkardı. İtiraf etmeliyim ki ne kadar yanlış olsa da Camden’ı tabanca tutarken görmek oldukça ateşliydi, parlak metalin kalın kolları ve geniş göğsüyle oluşturduğu zıtlık çarpıcıydı. Yüzüne bulaşan ve boynuna ulaşan dövmelere akan kanla tam bir erkekti. Keşke tamamen benim olsaydı.

“Hazır mısın?” diye sordu.

Çantamı düzelttim, pusulamı çıkardım ve, “Gidelim,” dedim.

ON

“Kabaca kuzeydoğuya” pek ayrıntılı bir yön tarifi sayılmazdı. Pusulalarımız gayet iyi çalışıyordu, fakat Camden ve ben ormanın derinliklerine gittikçe düz bir çizgi halinde ilerlemek sandığımız kadar kolay olmadı. Yol aldıkça yükselti işimizi daha da zorlaştırırken tabiat anayolumuza kaya çıkıntıları, devrik ağaçlar ve yarlar çıkardı. İkimiz de yorgunduk, terlemiştik, sinirlerimiz bozulmuştu ve ben korkuma yenik düşüyordum. O sık bitki örtüsünde gizlenen ve beni izleyip bana tuzak kuran her kimse ondan korkuyordum. Gus’ın ve annemin çoktan ölmüş olmasından ve bütün bunları boşuna yaptığımızdan korkuyordum. Önümde yürüyen adamın bir gün çekip gitmesinden ve bir daha ardına bakmamasından korkuyordum.

“Bir şey var mı?” diye sordu Camden geniş omuzlarının üzerinden bana bakarak.

“Hayır, hiçbir şey yok,” dedim. Adamların buradan geçtiğine dair bir işaret aramıştım ama iz sürme becerilerim

böyle bir yerde yetersiz kalıyordu. Tıpkı aradığımız adamlar gibi fazla vahşi ve tahmin edilemez bir yerdeydik.

Tam bu sırada gök gürledi. İkimiz de duraklayıp yukarı baktık. Yüksek ağaçların tepesinde kara bulutlar gökyüzünü kaplamış, güneşi engellemişti. Etrafımız sarılıyordu adeta. Hava sürekli değişiyordu ve tekrar yürümeye başlamamızdan kısa süre sonra tekrar kan ter içinde kaldım.

“Sence bu bir tuzak mı?” diye sordu Camden birkaç saniye sonra. Nefes alış verişleri ağırlaşmıştı, artan yükselti ve yoğun nem onu da zorluyordu.

“Pek ihtimal vermiyorum,” dedim dürüstçe. Ciğerlerim yanıyor, çizmelerimin içindeki ayaklarım ağrıyordu. Yüzümdeki teri silmeyi bırakalı çok olmuştu. “Bizi buraya getirmelerinin amacı ne olabilir ki?”

“Belki bizi dikkat dağıtmak için kullanıyorlardır. Belki Javier düşmanın dikkatini çekmek için seni yem olarak kullanıyordur, bu sırada kendisi de malikâneyi ele geçirecektir. Belki de bu yüzden geride bırakıldın.”

Başımı iki yana salladım, ter damlaları savruldu. “Sanmam. Seni neden bıraktılar peki?”

“Ben de yemim.”

“Ama eğer biz yemsek doğrudan düşmanın eline düşmemiz isteniyor demektir. Bu durumda Travis bizi ele geçirir... Daha da kötüsü, bizi öldürür. Javier böyle bir şey yapmaz.”

Durdu ve bana döndü. “Az önce sana tuzak kurmasının seni şaşırtmayacağını söyledin.” Sesi pürüzlüydü ve gözlerindeki öfke alev alev yanıyordu.

Ellerimi iki yana açıp iç geçirdim. “Bilmiyorum. Ne düşüneceğimi bilmiyorum. Ben...” Violetta’nın gerekirse Javier’in beni sırtımdan bıçaklamaktan çekinmeyeceğini söylediğini hatırladım. Yutkundum. “Sanırım istediğini elde edebilmek için beni, bizi kullanabilir. Ama hayatımı tehlikeye atacağını sanmam.” Ya da en azından beni göz göre göre öldürtmezdi herhalde. Javier’le aramızda artık bir şey olmadığı ve kendi çıkarları için beni kullanacağını biliyordum ama yine de, aptalca da olsa, hayatımın onun için bir anlam ifade ettiğine inanıyordum.

Kaşlarını kaldırıp kötücül kötücül güldü ve göğe baktı. “Vay canına. Şaka yapıyor olmalısın.”

“Ne oldu?” diye sordum kalbim kulaklarımda atarak.

“Ne mi oldu? Ellie, en başından beri ipleri elinde bulunduruyor ve sen de buna göz yumuyorsun. Hayatını hiçbir şekilde tehlikeye atmayacağını söylüyorsun, ama Travis’i öldürmek için seni onun evine gönderdi. Seni o hasta herife sınaştırdı. Eğer bu seni riske atmak değilse nedir bilmiyorum. Ben böyle bir şeyi *asla* yapmazdım.”

“Ama sonra bizi kurtardı. Ayrıca seni bir daha kurtardı. Çatıda. Bunu yapmak zorunda değildi.”

“Bir insanın hayatını kurtarmak zorunda değildi, öyle mi? Doğru ya, bunu kim yapar ki?” diye alay etti.

“Bu konuda neden tartışıyoruz?” dedim. Çantam çok ağırlaşmıştı, o yüzden yere bıraktım. Kaynağını bilmeme rağmen onunla kavga etmekten nefret ediyordum. Camden’in sözlerinde gerçeklik payının yanı sıra öfke de vardı. Bana karşı.

“Çünkü...” İç geçirip döndü. “Çünkü engel olamıyorum. Sürekli olarak... yaptığımız şeyi düşünüyorum.”

Ciğerlerim kesinlikle fazla hızlı çalışıyor, kalbim buzlu parmaklarca sıkılıyormuş gibi hissediyordum. Bu tartışmanın sonu iyiye gitmiyordu. Neden bu konuyu aşamıyorduk? Kalbim neden bir dakika olsun normal hızında atamıyordu?

“Yaptığımız şeyi mi?” diye sordum dikkatlice. “Tuvalette seni becermemi mi kastediyorsun? Yoksa yanlış bir şey mi söyledim?”

Bana pis pis baktı. “Senin için ifade ettiği şey sadece düzüşmek miydi yani?”

“Tanrım,” dedim. “Neyin var senin?”

“Neyim mi var?” diye tekrarladı. Duygusuzca gülümsedi. “Sözlerini yüzeysel olarak değerlendirdiysem kusura bakma.”

Bu gerçekten çok canımı yaktı. Hayır, bu beni resmen öldürdü, kalbime saplanan bıçak gibi.

Şimşekler gökyüzünü yararken saniyeler içinde gök delindi. Bardaktan boşanırcasına yağan yağmur bizi anında sırlıslıklam etti. Orman, yapraklara vuran yağmur damlalarının sesiyle yankılandı. *Kusursuz.*

Bu sözlerle nasıl karşılık vereceğimi bile bilmiyordum. Çaresizce uygun sözcükleri aradım, yüzümden yağmur damlaları akıyordu. Ağlasam farkı anlayamazdı.

“Beni neden affedemiyorsun?” diye sordum yalvarırcasına. “Yalan söylemiyorum, Camden. Hiç olmadığım kadar dürüstüm.”

“Onunla o kadar rahat sevişip sonra da aynısını benimle nasıl yapabilirsin?”

Ellerimi yüzüme götürüp kendime hâkim olmaya çalıştım. Titreyerek nefes alıp ona baktım. Yağmurdan onu güçlkle görebiliyordum.

“Yaptıklarımı geri alamam,” dedim boğuk, her an çatlamaya hazır sesimle. “Kendimce sebeplerim var ve sen bunları biliyorsun. Şu andan itibaren yaptıklarımı kontrol edebilirim sadece. Seninle birlikte oldum çünkü seni seviyorum. O tuvaletten sana gerçeği söyledim. Beni affedebilirsin de affetmeyebilirsin de, ama affetmezsen bu artık benim sorunum olmaz. Sana kalbimi verdim. Kalbim sende. Sende olduğunu biliyor olmalısın. Eğer beni affetmeye gönlün razı olmuyorsa bu senin sorunun. Beni geçmişte yaptıklarım yüzünden cezalandırmayı bırak da şimdinin tadını çıkaralım!”

“Seni cezalandırmıyorum.”

Ah, bu kadarı da fazlaydı artık. Bir hışımla ona doğru yürüdüm, az kalsın çamurda kayıp düşüyordum ve ıslak göğsünü ittim, onu geriye bir adım atmaya zorladım. İçimden çıkma arzusuyla yanıp tutuşan kelimeleri kontrol edemedim. “Şimdi de sen yalan söylüyorsun. Javier’le benim aramda geçenleri öğrendiğin andan itibaren benim acı çekmemi istiyorsun. Ve bu konuda berbat bir iş çıkarıyorsun. Yaptıklarım yüzünden kendimden nefret etmediğimi mi sanıyorsun? Artık kendimden daha da çok nefret ediyorum, çünkü sana her baktığımda beni bir zamanlar sevmiş bir adam, aşkına inanmam gereken, güvenmem gereken bir adam görüyorum. Yani o aşkı ve seni bir hiç uğruna kaybedişimi! Bunun bütün sebebiyse hayatta iyi olan tek bir şeyi

bile hak etmemiş ve buna inanmış, bacağında yara izleri olan aptal, korkmuş küçük bir kız olmam. Acısını dünyadan çıkaran, kolay olduğu için annesiyle babasının izinden gitmeyi seçen bir kız. Şimdi ilk defa, sandığımdan daha iyi biri olabileceğimi düşünüyorum, ama buna inanmama bu sefer de sen izin vermiyorsun.” Gözlerimi kırpıştırarak göz yaşlarımı tutmaya çalıştım. Tutmayı başardım ama içimdeki acı dayanılır gibi değildi. “İyi biri olduğumu söylemiştin, Camden. Bana inanmak istediğini biliyorum ama kendine engel oluyorsun. Neden beni tekrar sevemiyorsun?” Suratını ellerimle tuttum, aralıksız yağmayı sürdüren yağmurdan teni kaygandı. “Kalbim sana ait. Lütfen seninkinin de benim olmasına izin ver.”

Gözlerini yumdu, kirpikleri koyu ve ıslaktı. Soluğunu bıraktı, ağzı açıktı. Ellerimi yüzünden çekmedim, kayıp gittiğini hissetmeme rağmen ona tutunmaya çalıştım.

“Seni sevmek istemiyorum, Ellie.”

Ciğerlerimdeki bütün hava çekildi. İçimde sadece kemik ve kan kaldı. İçim oyulmuş, derin bir çukur açılmıştı, sevmeyendim. Hiçbir şeyi hak etmiyordum. Ormanda ölüyordum, bıçaklı olana tutunuyordum.

Ağzımdan bir hıçkırık kaçtı. Gözleri açıldı, mavi bir acı okyanusu. Güçlkle yutkunup elini başımın arkasına koydu ve sert bir kararlılıkla baktı. “Seni sevmek istemiyorum, Ellie ama seni gerçekten seviyorum. Kendime engel olamıyorum. Seni onunla gördüğüm andan beri buna uğraşıyorum. Beni kırdın, kalbimi paramparça ettin.” Gözlerini

tekrar yumdu ve alnını alnıma dayadı, burunlarımız birbirine değdi. “Beni o kadar çok parçaya ayırdın ki bir daha kendimi bulamayacağımı sandım. Ve ben de tıpkı senin gibi çok korkuyorum. Seni hep sevdim, Ellie Watt, en başından beri. Palm Valley’deki o sıcak, kavurucu günde yüzünü, o güzel, masum yüzünü gördüğüm andan beri. Lisedeyken bile ruhumun suyuydun. Benim öbür yarım gibiydin, istenmemenin ne demek olduğunu anlayan başka biri daha varmış gibi hissettirirdin bana.”

Ah, Tanrım. Ellerin de eriyordum.

Bana baktı, o kadar yakındı ki kirpiklerinden yağmur damlaları sallanıyordu. “Ama o acı var ya... O acıyı tekrar yaşamayı kaldıramam. Sana bakınca onu görüyorum ve seni tekrar görmek istiyorum. Bunun yürüyebileceğini bilmek istiyorum. Seninle birlikte eve dönmek istiyorum. Bir yuva kurmak. Kalbimin ellerinde güvende olmasını istiyorum çünkü seninki benim ellerimde güvende.”

“Benimle güvendesin,” dedim boğuk sesimle. “Camden, benimle güvendesin.”

Onu öptüm, ıslak ve kaygandı, parmaklarını yüzüme biraz daha bastırdı. Kendimi geri çekip fısıldadım, “Lütfen benimle güvende olduğuna inan.” Parmağımı altdudağını okşadım. “Sana acı çektirdim ve izin verirsen onu yok edebilirim. Lütfen beni sevmek için kendine izin ver.”

Gözleri bir an yumuşayıp dalgınlıştıktan sonra vahşi bir şehvetle alevlendi. Bakışları kanımı kaydattı. Dudaklarını benimkiyle birleştirdi, vücudunu vücuduma bastırarak

derin, vahşice öptü, dili sıcak ve ateşliydi. İnledi, titreşimler iliklerime işledi, bacaklarımın arasını sıcak bastı. Uygun-suz. Yine son derece uygunsuz.

Ama lanet olsun.

Onu becerecektim. Benim olacaktı.

“Camden,” diye mırıldandım, yağmurun altında onu istiyordum, bedenini, ruhunu ve kalbini.

Boynumu öpmeye başladı, dilini kulağımın arkasında gezdirdi, kenarını yaladı, sonra tekrar çene hattıma indi. İki eliyle saçlarımı kavrayarak sertçe asıldı ve gözlerimin içine baktı. Alev alev ve şehvet doluydu.

“Seni seviyorum,” dedi boğuk sesle. “Ve sana sahip olacağım. Seni tutacağım. Bırakmayacağım. Bu andan itibaren bana, yalnızca bana aitsin.”

Tüy gibi hafif kelebekler kalbime hücum ettiler, benliğimi güzellik, ılık ve iyi olan her şeyle doldurdular.

“Dalgalar ayaklarımıza vurana kadar,” dedim usulca, dolgun dudaklarını yanağıma bastırırken.

“Onun da ötesinde,” diye fısıldadı. “Okyanusun, dünyanın ve yıldızların ötesinde. Onun da ötesinde benimsin, bebeğim ve ben de seninim.” Ellerini aniden kot pantolonuma götürerek fermuarını indirdi, uzun, mahir parmaklarından birini iç çamaşırımın içinden kaydırarak klitorisimi buldu, şişmiş ve hazırды. Elleri gerçekten çok becerikliydі.

“Ve şimdi sana sahip olacağım. Bir başkasıyla birlikte olduğunu sana unutturacağım. Her karışına sahip olacağım, bütün benliğimle.”

Yaramaz ağzı ve usta parmaklarıyla beni az kalsın oracıkta doyuma ulaştırıyordu. Camden'ın şakası yoktu. Ve şimdi onun bedenine ve kalbine sahip olacaktım. Ona, bütün benliğine, güzel ruhunun her karışına, sert, güçlü cüssesinin her kısmına sahip olacaktım.

Parmaklarını oynatmaya başladı, içime soktu.

“Tanrım, bunu istiyorsun,” diye mırıldandı daha derine giderek, ıslaklığım parmak boğumlarına kadar ulaşıyordu. Nefesim kesildi, sonra kendimi ona sürttürdüm.

“Bunu her zaman istiyorum,” dedim onu öperek, içimdeki coşkunluk artıyordu. “Seni her zaman istiyorum.”

“İşte seninim,” dedi. “Biricik sevdiğim.”

Bir eli hâlâ çamaşırmıdayken diğer eliyle kolumu tuttu ve beni geri geri götürerek bir ağaca yasladı. Bileklerime kadar pantolonumu indirdikten sonra elinin tamamını bacaklarımın arasına sokarak ileri geri götürdü. Sırılsıklam atletimi ve sutyenimi çabucak çıkardım ve ağzı hemen göğüslerime gitti, yaladı, ısırdı, göğüs uçlarımı tatlı bir acıyla zonklattı. Haykırdım, yağmur suyu ağzıma aktı.

“Bana tekrar beni sevdiğini söyle,” diye buyurdu beni ağaca daha da bastırarak, ağacın kabuğu sırtıma batıyordu.

“Seni seviyorum,” diye inledim parmağıyla daireler çizip başparmağıyla klitorisimi uyarırken. Daha fazla dayanamayacaktım. “Seni seviyorum.”

Elleriyle beni çıldırtırken doyuma ulaştım, vücudumun her bölgesi zonkladı, kasıldı, titredi. Ona, üzerimize yağmaya devam eden yağmura teslim oldum. Çığlıklarım ormana karıştı. “Tanrım, Tanrım. Yüce Tanrım.”

Elini çıkardı, kendime gelmeye çalışırken bana sırttı. Etrafımdaki her şey hâlâ dönüyordu ve ben mest olmuş bir haldeydim, zevk titreşimleri tüm vücudumda dolaşıyordu. Beni belimden tutup çevirdiğinde ve ellerimi ağaca kenetlediğimde neredeyse hissetmedim. Kolunu karnıma doladı ve beni geri çekerek sırtımı kamburlaştırdı. Sonrasında pantolonunu indirdiğini duydum. Tişörtünü yanı başımdaki çamurlu toprağa attı.

“O kadar güzelsin ki,” diye mırıldandı, kendini okşadığını biliyordum. Arkama dönüp yağmur altında ıslanırken sert, dövmeli vücuduna, taş gibi kaslarına ve katı hatlarına, elindeki muhteşem aletine baktım. O ıslak bir tanrıydı ve ben de becerilmek üzereydim.

Beni tekrar ağaca itti. “Ağacı tut. İşler kontrolden çıkabilir.”

Dediğini yaparken tekrar inlediğini duydum. Aletini belime bastırdı, sonra kalçamdan aşağı doğru kaydırды, benim yağmurdan iyice kayganlaşmıştı. İçimdeki titremeleri gizleyemiyordum ve sırtımı biraz daha kamburlaştırarak kalçamı ona bastırdım.

“Yavaş yavaş,” diye inledi Camden. Elini belime koyarak beni sabitledi ve klitorisim sakinleşene kadar aletini aşağı yukarı gezdirmeye devam etti. Onu tüm iriliğiyle, köküne kadar içimde istiyordum. Onu tekrar içime almaya çalıştım ama elini kıpırdatamadım. “Yavaş yavaş,” diye tekrarladı. “Bunu bir daha yapma fırsatı bulabilir miyiz bilmiyorum.”

Ne demek istediğini anladım. Bulunduğumuz yer. Yap-

mak üzere olduğumuz şey. Birleşmemizi çok daha önemli, çok daha tatlı, çok daha anlamlı kılıyordu. Onu bir kez daha içime almadan, onu parçam olarak hissetmeden, beni sevdiğini, bana şehvet ve ihtiyaç duyduğunu bilmeden ölemezdim.

Derin bir nefes alıp titreyerek nefesini verdiğini duydum, kendini kontrol etmeye çalışıyordu.

“Şimdi,” dedi inleyerek. Aletini içime sokunca ürperdim, haykırdım, ağaca tutunmaya çalışırken ellerim kaydı. Hızlı hızlı gidip gelmeye başladı, inliyordu, soluk alışverişleri hızlıydı, elleriyle belimi sımsıkı kavramıştı. Köküne kadar girip çıkıyordu, vücudumun yarısının ona ait olduğunu hissettim. Hazla karışık acı bütün vücudumu sarıp parmak uçlarımdan ayak parmaklarıma kadar yayılırken o gidip gelmeye devam etti, hayaları kalçama çarpıyor, göğüslerim her darbede sallanıyordu.

Sonra çizmelerim kaymaya başladı, ellerim ağacı tutamayacak kadar kayganlaştı.

“Camden!” diye bağırdım.

Hemen beni göğsümden kavrayarak dik tuttu. Sonra bir an aletini çıkarıp beni döndürdü. Ona yaslanırken eğildi ve çizmelerimi, kot pantolonumu ve iç çamaşırimi çıkardı. İkimiz de çıırılçılplaktık ve yağmurun altında birbirimize bakıyorduk. O kadar göz kamaştırıcıydı ki az kalsın ağlayacaktım. Onu tekrar içimde istiyordum. Hemen. Hangi şekilde olursa olsun.

Dizlerimin üstüne çöktüm, kirlenip kirlenmediğimi umursamadan sıcak çamurun içine battım ve aletini ağzıma aldım.

Dişlerimi sertleşen kısmının üzerinde hafifçe gezdirdim, sonra dilimle düzelttim. İnledi. “Kahretsin.” Ve yine inledi.

Yumruğumu sıkıp aletini ağzımda alabildiğim kadar derine aldım, saçlarımı bir mengene gibi sıkana kadar ileri geri kaydırdım. “Henüz değil, henüz değil,” dedi nefes nefese. Başımı kaldırıp baktım, mürekkepli ve biçimli güzel kaslarından aşağıya sular akıyordu. Gözkapakları şehvetten ağırlaşmıştı.

“Üzerime çık,” dedi ve cevap vermeme kalmadan sırtüstü çamurlu zemine uzanıp beni de üzerine çekti. “Üzerime otur. Seviş benimle. Son defaymış gibi seviş.”

Ata biner gibi üzerine oturdum, beni belimden kavradı ve yukarı kaldırdıktan sonra aletin üzerine oturttu. İnledim, sonrasında ileri geri belimi oynatmaya başladım. Çamurlu elleri belimi kavrarken öne doğru eğildiğimde şişen göğüslerimi sıktı, başparmaklarıyla uçlarıyla oynadı. Tepeden tırnağa çamura bulanmışım, boğulmuşuz, umurunda değildi. Tam burada, orman zemininde onunla çılgınca sevişecektim.

Bir süre gidip geldikten sonra arkaya doğru yaslandım ve tekrar klitorisimle oynadı. Tamamen ilkel, canlı, sevilmiş hissediyordum. Sevişen birer hayvan, âşık birer insandık, tropik gökyüzünün altında birbirini mutluluğun doruklarına taşıyan yaralı, işkence görmüş iki insandık. İkimiz de doyuma ulaşana kadar üzerinde gidip geldim. Önce ben doyuma ulaştım, çılgınlık attım, vücudum gevşedi, vücudum her biri bir sonrakinden daha kuvvetli spazmlarla kasıldı. Doyuma ulaşma sırası ona geldiğinde ona baktım, yüzündeki hazzı, benden ama sadece benden aldığı hazzı görmeye çalıştım. Gözleri

devrildi, başını toprağa biraz daha bastırdı, güzel vücudunun tamamı çamura bulandı. İnleyip, “Kahretsin, kahretsin, kahretsin,” diye tekrar tekrar homurdandı, nefessiz kaldı, olanlara inanamıyormuşçasına ağzı şaşkınlıktan açık kalmıştı.

Nasıl hissettiğini biliyordum. Ben de inanamıyordum. Bu adama sahip olduğum için çok şanslıydım. Kalbim ancak bu kadar coşkulu olabilirdi. Kendimden ancak bu kadar geçebilirdim.

Tanrım, onu ancak bu kadar sevebilirdim.

İkimiz de sakinleştiğimizde üstünden kalkmaya yelten-dim ama beni hemen yakalayıp göğsüne indirdi. “Hayır,” diye mırıldandı kulağıma. “Seni görebileceğim bir yerde kal. Seni hissedebileceğim bir yerde.”

Başımı sallayıp yüzümü boynuna gömdüm. Misk ve ıslak toprak kokuyordu, taze ve erkeksi. “Seni seviyorum,” diye fısıldadı çatalı sesiyle. “Senden başkasını sevemezdim zaten. Ne olursa olsun, Ellie Watt, sen benim sahibimsin. Ve seni güvende tutacağım.”

Boğazım düğümlendi, gözlerimi kırıştıtarak gözyaşla-rıma engel oldum. Yağmur hafiflemeye başlıyordu. Ellerimi yüzünde, parmağımı dümdüz burnunda, esmer, kavisli kaş-larının, kare biçimli çenesinin ve gülümsediğinde gamze-lerinin çıktığını bildiğim yanaklarının üzerinde gezdirdim. Ona sahiptim. Ve o beni güvende tutacaktı.

Onu usulca, tatlı tatlı öptüm, sonra başımı tekrar göğsü-ne yasladım. Bir müddet bu şekilde uzandık, sonra yağmur dindi ve Honduras ormanının göbeğinde cırlıçıplak yattığı-

mızı fark ettik. Orada beni koruyan, seven o güçlü kollarında uzanmaya, kalp atışlarını hissetmeye devam etmek istesem de gerçeklerle yüzleşmek zorundaydık. Yapılacak bir işimiz vardı. İkimizin de yerine getirmesi gereken bir görev. Kıyafetlerimi giymek için üzerinden kalktığımda yüreğim burkuldu. Bu anı sonsuza dek belleğime kazıyacaktım, işler korkutucu, tehlikeli ve ümitsiz bir hal aldığında dayanağım olacaktı bu. Sadece onun ve benim olduğumuz, kısa süreliğine de olsa dünyadaki hiçbir şeyin önemli olmadığı o ana dönecektim. Bizi hiç kimsenin incitemediği o ana. Sadece aşk vardı ve bizim tek ihtiyacımız olan da buydu.

İkimiz de hâlâ kısmen çamurlu giysilerimizi giydikten sonra vazifemize kaldığımız yerden devam ettik. Pusulalarımızı çıkarıp kuzeydoğu istikametinde yürümeye başladık. O orman zemininde ardımda bir şey bırakmış gibi hissettim. Eskisi gibi olmayı umduğum bizi.

ON BİR

Ormandaki ilk ışıkları gördüğümüzde etraf alacakaranlıktı. İlk başta, bir çift hayvan gözü, büyük olasılıkla her hareketimizi izleyen bir panter olduğuna emindim. Fakat gözler birkaç tane olup ormanın yerini açıklık alınca ışıkların bir duvara, patıkaya ve kocaman bir malikâneye ait olduğunu fark ettim.

Bulmuştuk.

Bu, Travis'in malikânesiydi.

“Şimdi ne yapacağız?” diye sordum Camden’a, bir futbol sahası mesafede, ağaçların arkasına gizlenmiştik. Ucu bucağı görünmeyen, malikâneyi ve ardında daha kim bilir neleri gizleyen yüksek taş duvar nedeniyle hiçbir şey göremiyorduk.

“Çantanda dürbün var mı?” diye sordu çantamı omuzlarımdan kibarca alıp açarak. “Gece görüş gözlüğü de olur.”

“Hayır, yok. Javier almıştı.”

“Almasa şaşardım,” dedi. Göğüs geçirip yüzünü sıvazladı. Ağaçlara baktı. “Eh, göremezsek neyle karşı karşıya olduğumuzu da bilemeyiz. Ağaca tırmanabilir misin?”

Gülümsedim. “Dünyanın en iyi hurma ağacı tırmanıcısı karşında duruyor.”

Aklına bir fikir gelmiş gibi yüzüne garip bir tebessüm yayıldı. “Geçen hafta rüyamda ikimizi gördüm. Lisedeydik ve dayının hurma ağaçlarından birinin tepesine çıkmıştık. Vadiden bize doğru bir yangın geliyordu.”

“Yanıyor muyduk?” diye sordum eline uzanıp onu kendime çekerek.

Hüzünle gülümsedi. “Yanıyorduk. Ama en azından birlikteydik.” Yüzümü ellerinin arasına aldı ve dokunuşuyla gözlerimi yumdum. “Ellie’ım benim. Biricik sevgilim. Senin için yanarım da ölürüm de.”

Kalbim küt küt atmaya başladı, göğsüme sıcak, sevgi ve huzur yayıldı. Yüzümü çevirip avcunu öptüm. “Bana hayat verdin, Camden. Ölüm artık beni korkutmuyor.”

Beni kendine çekerek alnımı öptü. “Hava adamakıllı karmadan şu ağaca çıkıp duvarın ardını görmeye ne dersin?”

Elini sıktım ve en yakınımızdaki ağaca baktım. Tamam, hurma bahçesinde merdivenden yardım alıyordum ama bu ağacın dalları birbirine o kadar yakındı ki zaten bir merdivene benziyordu.

Camden beni en alçak dallara kadar kaldırdı ama sonrasında kendim rahatlıkla tırmandım. Tek sorun, ağacın gövdesinde gezinen karıncalardı. Dom’un bize bahsettiği o zehirli karıncalar olmadıklarını umdum.

Ağacın yarısında, dalların biraz aralandığı ve önümüzü görebildiğimiz bir yerde durduk.

Yüce Tanrım.

Travis'in yerleşkesi sandığımdan çok daha büyüktü, bir saraydan farksızdı. Duvarın öbür tarafında ana bina; yani kanatları, katları, bölümleriyle sonu yokmuş gibi görünen malikâne duruyordu. Önündeki avluda fiskiyeler, düzenlenmiş bahçelerin arasında devasa bir havuz ve sağa sola saçılmış birkaç ev vardı. Bakımlı çimlerin üzerini golf arabaları süslüyor, aydınlatılmış patikalar heykel ve yontuların arasından kıvrılıyordu. Ayrıca bir helikopterin beklediği bir de helikopter pisti yer alıyordu.

"O kadar uzağı göremiyorum," dedi Camden gözlerini kısarak. "Neye benziyor?"

"Versay Sarayı'nı düşün," dedim dürüstçe. *Vurun kellesini.*

"Peki ya insanlar? Koruma var mı?"

Olmalıydı. Ayrıntılara dikkat ederek manzarayı sindirmeye çalıştım. Ağır silahlı bir adam, golf arabasıyla bir patikada ilerliyordu. Ön kapının önünde, tanımadığım biriyle konuşan iki koruma vardı.

"Birkaç tane var," dedim ona gördüklerimi aktararak.

"Daha fazlası da olabilir. Peki duvarı aşabilir miyiz?"

Gözlerimle duvarı takip ederek bir açıklık aradım. "Aşılamayacak kadar yüksek gibi. Ayrıca tırmanma kancam da yanımda değil. Ama sol köşede birkaç ağaç var... Düz yürümeye devam edersek onlara ulaşabiliriz. Dallar ağırlığımızı taşıdığı sürece duvarı bu şekilde aşabiliriz sanırım."

"En azından sen aşabilirsin," dedi.

Korku dolu gözlerle ona baktım. "Bunu tek başıma yapamam."

“Yapmayacaksın da zaten,” dedi. “Söz veriyorum. Birlikte yapacağız. Bir yolunu bulacağız.”

“Ee, duvarı aştıktan sonra ne yapacağız peki?”

Omuz silkti. “Gus’la anneni kurtaracağız. Oradalar. Onları bulacağız. Eve girebilirsin. Senin evlere girme becerine güvenim tam.” Gülümsedi. Bu hatıra çok uzak görünüyordu, Camden’in evine girip onu soymaya çalışarak ne kadar budalaca davranmıştım. Bu sanki bir ömür önce gibiydi.

Yanaklarım utançtan kıpkırmızı kesildi. “Bizi içeri sokabilirim. Sonrasında keşif yapıp aradıklarımızı bulmaya çalışırız.”

“Keşke o kadar kolay olsa. Bütün şartlar aleyhimize, biliyorsun.”

“Şartlar zaten hep aleyhimizeydi bence, Camden. Sence de öyle değil mi?”

Sırıttı. “Bu konuda haklısın. Tamam. Madem planımız bu, uygulayalım o zaman. Hadi gidip Gus’la anneni kurtaralım.”

Başım la onayladım ve tam ağaçtan inmek üzereyken bir şey hatırladım.

“Geçen gün büyük resimle ilgili bir şeyler söylemiştin,” dedim. “Ne demek istemiştin?”

“Ne zaman dedim onu?”

“Otel odasında. Büyük resmin, sandığımızdan daha büyük olduğunu söylemiştin.”

“Bilmiyor musun?”

Camden’in gözlerindeki bakış beni kaygılandırdı. Kaş-

ları çatık, gözleri kasvetli, neredeyse hüznünlüydü. Başımı iki yana salladım.

“Ben,” dedi nazıkçe. “Oğlumu istiyorum.”

Göğsüme ağır bir taş oturdu sanki. Tabii ya, Ben. Oğlu. Sophia’yla yaşadıkları sırasında ona ne olduğundan hiç bahsetmemişti. Onunla olamamak yüreğini dağlıyor olmalıydı. Kendimi Gus’la anneme, Javier’le Travis’e o denli kaptırmıştım ki oğlunu tamamen unutmuştum. Biz bir tarafa, oğlu diğer tarafa çekilirken Camden bunca zamandır içten içe acı çekiyordu.

“Onu geri alacağız,” dedim.

Karamsarca başını salladı. “Umarım. Onun... onun Sophia’yla kalmasına izin veremem. Yaşananlardan sonra olmaz. Onu bırakmanın benim için ne kadar zor olduğunu bilemezsin.”

Üzüntüyle gülümsedim, suçluluk duygusu hissettim. “Tahmin edebiliyorum. Seni peşimden gelmek zorunda bıraktığım için özür dilerim.”

Morali bozuldu. “Ah, Ellie. Hayır.” Uzanıp beni öptü. “Seni kurtarmaya geldiğim için pişman değilim. Buna mecburdum. Başka seçeneğim yoktu. Aranıyordum... Ben’i kurtarmaya kalksam yakalanırdım. İçeri atılırdım. Peki sonrasında ne olurdu? Onu bir daha hiç göremezdim. Seni bir daha hiç göremezdim. Senin için gelmek zorundaydım. Seni kurtardıktan sonra onu almaya gideceğime kendi kendime söz verdim.” Güçlkle yutkundü, mavi gözleri yaşardı. “Buradan sağ çıkacağız. Oğlumu geri alacağız. Ne pahasına olursa olsun.”

Onun acısı kalbimi parçalıyordu. “Sana yardım etmek için elimden geleni yapacağım. Ben’i geri alacaksın. Ona daha önce yapamadığın babalığı yapacaksın.”

Başını salladı. Umarım bana inanmıştır. Camden McQueen her şeyin en iyisine layıktı.

Sesli sesli nefes alıp gözlerini kırıştırdı ve, “Hadi. Etraf hâlâ biraz aydınlıkken acele etsek iyi olur. Ayrıca sessiz kalmalıyız. Duvarı bekleyen adamları var mı bilmiyoruz,” dedi.

Ağaçtan indik, Camden’in burnunu çektiğini duyabiliyordum. Yüreğim tekrar paramparça oldu. Ama onun için güçlü olmak zorundaydım. Bu görevi başarmak için. Ve onu eve götürmek için.

Yere indikten sonra, üzerine bastığımız her yaprağa dikkat ederek mümkün mertebe sessiz yürüdük. Aslına bakarsanız üzerimiz hâlâ çamurlu olduğu için mutluydum; beyaz atletimle kollarımı karartan çamur sayesinde bitki örtüsüne uyum sağlıyorduk. Biraz daha çamura bulanmış olsak *Kıyamet* filminden çıkmış gibi olacaktık.

Çok geçmeden duvarın üstüne sarkan ağaç kümesine vardık. Yakından bakınca dallar Camden’in ağırlığını taşıyabilecek kadar sağlam görünüyordu. Sanırım deneyip görmekten başka seçeneğimiz yoktu.

Durup yukarı tırmanmamızı işaret ettim. Önce bir çizmemdeki tabancayı, ardından da diğer çizmemdeki bıçağı kontrol ederek yerinde olduklarından emin oldum. Yay gibi gergindim. Kalbim küt küt atıyordu, ciğerlerim iflas etmiş, sırtıma iğneler saplanıyor gibiydi. Panik atak geçirecekmiş gibi hissediyordum.

Camden elini omzuma koydu ve ben elini itip yoluma devam edebileceğim gibi hissedene kadar da orada tuttu. Başka seçeneğimiz yoktu. Kahraman olacaktık, son dakika-da korkaklığım tuttu diye vazgeçemedik.

Kahraman. Kulağa hoş geliyordu.

Muhtemelen iç karartıcı görünen bir tebessümle güldüm. Sonra Camden'dan destek alarak ağaca tırmanmaya başladım ve uygun dal kümesine gelince durduk. Dalın üzerine ata biner gibi oturdum, bacaklarım ve kollarımla tutunarak yavaş yavaş ucuna doğru ilerledim. Ağırlığımla biraz sarktı, ama çok değil. Dikkat çekmemek için ağacı titretmeye özen göstererek olabildiğince yavaş hareket ettim ve fark edilmememiz için dua ettim.

Aşağı baktım. Duvarın ötesine geçmiştim, ama yerden dört buçuk metre yüksekteydim, neyse ki atlayacağım yer çalıların arkasına düşüyordu. Ayak bileklerimin beni bağışlamasını umdum.

Omzumun üzerinden dalm ucunda bekleyen, yaprakların arasında güçlkle görünen Camden'a baktım. Başımı salladım, sonra daldan aşağı sarkarak kendimi bıraktım. Yere yumuşak bir sesle indim, sonra bacaklarıma güvenemeyeceğimi fark edince yuvarlandım. Sirtüstü uzandım ve ağaca baktım, Camden bana katılana kadar gizlenip bekledim.

Dalın üzerinde onu zar zor görebiliyordum ama ağırlığı altında dalın hatırı sayılır derecede sarmaya başladığını seçebildim. Kahretsin, bir seksen sekizlik boyu ve bütün o kaslarıyla benden en az yirmi yedi kilo ağır olmalıydı. Muh-

temelen devam edip etmeme konusunda kararsız kaldığından durakladı.

Birden önümdeki duvarda bir ışık yandı ve uzaktaki golf arabasının motorunun vınlamasını duydum. Donup kaldım, daha fazla yaklaşmamaları, ağaca ışık tutmamaları için dua ettim. Camden tamamen hareketsiz kaldı. Aynı kalbim gibi.

Ömür törpüsü gibi geçen birkaç saniyenin ardından ışık nihayet duvarda kıpırdadı ve golf arabası yoluna devam etti. Yavaşça dönüp çalıların etrafından başımı çıkardım. Burası gece devriyesinin bir parçası gibiydi.

“Camden, acele et,” diye fısıldadım olabildiğince usulca. Dal tekrar kıpırdamaya, yapraklar titremeye başladı. Yüzümü buruşturdum.

Sonra dal çatırdayarak kırıldı.

Camden ve dal sertçe yere inerken nefesimi tuttum. Çabucak yanma gittim ve kimsenin bir şey duymadığını umarak etrafıma bakındım. Camden hafif doğrularak iyi olduğunu belirtmek için elini kaldırdı. Korkudan donmuş vaziyette birbirimize sokulduk, fark edilmemek için öylece bekledik.

Üzerimize ışık düşmeyince ve yaklaşan birilerini duymayınca aynı anda soluğumuzu bıraktık. Şu ana kadar iyi gittiğimizi belli etmek için sırtına vurdum. Yakındaki ışıklandırılmış patikayı çevreleyen çalı çitlerini işaret etti başıyla. Onların arkasında kalırsak bir ihtimal görülmeyebilir ve malikâneye kadar gidebilirdik.

Karınlarımızın üstüne yatıp çite mümkün mertebe yakın kalarak sert çimlerin üzerinde sürünmeye başladık. Gö-

revimiz Tehlike filminden çıkma hareketler yapışımızı ne-redeyse eğlenceli buldum, ama bunun gerçek bir ölüm ka-lım durumu olduğunu ve Tom Cruise’un çalılarının arasından fırlayıp bizi kurtarmaya gelmeyeceğini düşününce o kadar da eğlenceli gelmedi. Belki günün birinde bütün bunların olanaksızlığını, yaşadıklarımızı, yapmak zorunda kaldıklarımızı düşünürdüm. Günün birinde, eğer şanslıysam.

Uzuvlarım çizik içinde kalana ve bacaklarımdaki çi-çeklere çim izleri ekleyene kadar süründük, ama en sonunda eve ulaştık. Camden durunca etrafından dolaşıp yanına geç-tim. Ağzını kulağıma getirip, “Evin en uzak ucunda ve üst katta ışıklar yanıyor. Burada ışık yok ve bir kapı var. Alarm olup olmadığını anlayabilir misin sence?” dedi.

Başım la onayladım. Güvenlik sistemlerinin çalışıp çalış-madığını anlayabilirdim ve şansım yaver giderse onları etkisiz hale getirebilirdim. Ama Travis normal bir ev alarm sistemi kurdurmuşsa tabii ki. Eğer burası Fort Knox gibi korunuyorsa en ufak bir şansım yoktu. Tek sorun gürültü çıkacaktı.

Ben de fısıldadım, “Vur ve parçala. Tabancamı kulla-nabilirim. Fakat alarm panelinin olduğu yerin civarında biri varsa sesi duyar.”

“Umalım da alarm olmasın o zaman.”

“Umalım da o kapının öbür tarafında kimse olmasın.”

Beni hemen öptü. “Bir aksilik çıkarsa buradan kaç. Var gücünle koş. Beni merak etme.”

Onu bırakıp kaçamazdım. Ama onu rahatlatmak için başımı salladım ve derin bir nefes aldım. Etrafı kolaçan ettik

ve vücutlarımızı duvara yapıştırarak patikadan kapıya doğru koştuk. Birkaç saniye bekledik, sonra elimi cebime daldırıp maymuncuklarımı aradım. Camden'in evine girmek için kullandıklarımı.

Kilidi açmam uzun sürmedi. Bu kolay olan kısımdı. Zor kısım, kapıyı açacak cesareti toplamaktı. Travis'in evinde polisle bağlantılı bir sistem kurulu olması düşük ihtimaldi, fakat sistemin evin içinde ya da dışında bir izleme istasyonuna bağlı olması olasıydı. Kapıya alarm bağlanmışsa alarm panelini bulup tabancamın kabzasıyla parçalamak için otuz ila altmış saniyem vardı. Talihimiz yaver giderse biplemeler fazla yüksek sesli olmayacak ve içeri birilerinin girdiğini haber vermeden paneli kırdığımı kimse duymayacaktı.

Talihimiz yaver giderse...

Göreve konsantre olarak, içinde bir yerlerde gizlenen özgüveni bularak kendimi hazırladım ve kapıyı açtım.

İkimiz de içeri girene kadar nefesimi tuttuğumu fark etmedim. Bulunduğumuz seramik zeminli yer karanlıktı. Belki de bir çamaşırhaneydi. Biplemelerin tetiklendiğini duydum, aslında fazla ses çıkarmamalarına rağmen gecenin sessizliğinde siren gibi geldiler. Olabildiğince sessiz yürüyerek sesleri takip ettim, Camden hemen arkamdaydı, sonra bir dolabın içinde alarmı buldum. Tabancamı çıkarıp paneli parçaladım, Camden'in elleri kırılan plastik ve cam parçalarını yere düşmeden yakaladı.

Alarm etkisiz hale geldi. Şimdi orada durup kaderimizi, eğer bizi duyan olduysa kaçınılmaz şekilde bize doğrultulacak tabancaları bekledik. Kulak kabarttık, ama hâlâ açık

kapıdan gelen cırcırböceklerinin cırlamalarını ve birbirimizin soluk alış verişlerini duyduk sadece. Hayatımın en uzun birkaç dakikasıydı herhalde, öte yandan kıpırdamaya, kapıyı açmaya ve evin geri kalanını araştırmaya korkuyordum. Yanımda Camden’la o odanın karanlığında kendimi güvende hissediyordum.

Sonunda Camden’ın eli, elimi kavradı. Terden ıslanmıştı ve onun da en az benim kadar korktuğunu, bu konuda yalnız olmadığımı bilmek bir şekilde kendimi iyi hissettirdi.

Cebinden ceptelefonunu çıkararak etrafa tuttu. Gerçekten de geniş bir çamaşırhanedeydik: iki yıkama ve iki kurutma makinesi, bir de alarmın olduğu bir çamaşır dolabı. Işığı evin geri kalanına açılan kapalı kapıya doğrulttu ve telefonunu cebine soktu. Çantama uzandığını ve tabancasını çıkardığını işittim. Ben kendi tabancamı sıkıca kavrarken o da kapıya yönelerek olabildiğince yavaş bir şekilde açtı.

Kafalarımızı ta öbür ucundaki masanın üzerinde duran yeşil cam lambadan gelen ışığın aydınlattığı uzun koridora çıkardık. Duvarlar kraliyet ailesi gibi gösterişli biçimde poz vermiş, Meksikalı adamların ağırbaşlı portreleriyle bezenmişti. Travis’in burayı kendisinin mi yaptırdığını yoksa karteldeki başka birinden mi devraldığını merak ettim. Onu, soğuk, duygusuz gözlerini düşününce ürperdim, ama bu duygudan sıyrılmak zorundaydım. İşimiz henüz bitmemişti.

Buradan nereye gideceğimizi düşündüm. Koridordan açılan birkaç kapı ve oda olmasına rağmen her birini açıp Gus’ın orada olup olmadığını sormak pek akıllıca olmazdı.

Neyin ne ve kimin kim olduğunu anlayana kadar gözetlemek, gözlemlemek ve gizli kalmak zorundaydık.

Kıpırdamadan durmasını söylemek için elimi Camden'in koluna koydum, sonra hızlı adımlarla çamaşırhaneye geri döndüm. Dışarı açılan kapıyı, çamaşır dolabının kapığını usulca kapadım, kırık panelin parçalarını havluların arasına saklayıp çamaşırhanenin kapısını kapadım. Evde birkaç saat geçireceksek her şey yerli yerinde gözükmeliydi. Kendimizi ele vermemeliydik.

Yaptıklarımı gören Camden'in kafası karıştıysa da belli etmedi. Artık yapacak sadece bir işimiz kalmıştı ve onu doğru şekilde yapmalıydık. Saklanacak bir yer bulmalıydık. Çünkü çamaşırhaneden arkaya ulaşılıyordu ve arka taraf da oldukça işlekti. Kimsenin uğramadığı bir yer bulmalıydık.

Camden'in boştaki elini tutup onu koridorda peşim sıra, uçtaki ışıktan uzağa sürüklemeye başladım. O ucun dışarıdan zifiri karanlık olduğunu söylemişti ve burada yaşayan insanlardan uzaklaşmamız gerekiyordu.

Koridordaki ikinci oda karanlıktı ama perdelerin arkasındaki büyük pencerelerden içeri sızan ışıklar odayı biraz aydınlatıyordu. Bir kütüphaneydi burası. Deri kanepeler, koltuklar, masalar ve sıra sıra kitaplıklar vardı. Işık huzmesinde, masaların üstüne çöken toz katmanlarını ve havada uçuşan güveleri görebiliyordum, nadiren kullanılan bir odaydı. Travis boş zamanlarında okuma alışkanlığı edinmiş olamazdı. Burası işimizi görürdü.

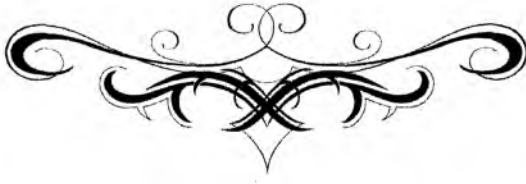
Camden'la içeri girip hızla odayı taradık. Nereye sak-

lanmalı? Gelen geçeni duymak için koridora yakın olmalıydık, ama kendimizi de gösteremezdik. Riske girerek cep-telefonunu çıkardı ve zayıf ışığını odanın içinde dolaştırdı. Sonra yukarı çevirdi. Bir kat daha vardı, odayı saran küçük bir balkon. Yukarıya, sağlam görünen bir merdivenle çıkıyordu. Birbirimize baktık. Yukarıda, tam kapının üstünde gizlenirsek hem görünmezdik hem de her şeyi duyabilirdik.

Hemen tırmanmaya başladık, merdiven, hareketlerimiz nedeniyle parkeye sürtünce yüzümüzü ekşittik ve kapının üzerine ulaşana kadar balkon boyunca ilerledik. Tıpkı aşağıda olduğu gibi yukarıda da sıra sıra kitaplar dizilmişti.

Kitaplığın olabildiğince yakınında, karnımın üzerine uzandım ve Camden da aynını yaptı, yüzlerimiz birbirimize bakıyordu. Tabancalarımızı çıkarıp yanımıza koyduk. Bir avantajımız daha vardı: Odaya biri girer de bizi bulursa onları rahatlıkla haklayabilirdik.

Çenemi yere koydum, Camden da aynısını yaptı. Öne doğru uzanıp onu öptüm, sonra elini tuttum. Bakıştık, gözleri karanlıkta ışıldıyordu, bekledik. Hayat belirtisi bekledik. Uyuyakalana kadar bekledik, Travis'in evi bizi rüyalar âlemine yollamıştı.

ON İKİ

Parça parça İspanyolca konuşmalar rüyalarımın girdi, sonra bir şekilde bunların gerçek olduğunu ve uyanmam gerektiğini anladım. Camden'ın yüzümdeki eli de bunda rol oynadı.

Aniden gözlerimi açtım ve nerede olduğumu hatırlayınca donup kaldım. Travis'in kütüphanesinin balkonunda yüzüstü uzanıyordum. Camden, kafası benimkinden birkaç santim ötede, karşımda duruyordu, bir eliyle yüzümü okşuyor, diğeriyle tabancasını tutuyordu. Paniğe kapılmamam ya da ses çıkarmamam için bana gözleriyle yalvardı. Kalp atışlarımı yavaşlatmaya çalışarak güçlkle yutkundum ve kulak kabarttım.

Bir grup adam İspanyolca konuşup bağırıyordu. Sesler odanın dışından, muhtemelen evin dışından geliyordu. Ön kapının sertçe kapanıp birinin hışımla içeri girdiğini duyduğumda şüphelerim ortadan kalktı.

“Aptallar,” diye bağırdı bir adam öfkeyle.

Bu sesi nerede olsa tanırdım. Tabancamı alıp, balkondan atlayarak onu vurmak istedim ama bu dürtümü bastırmak zorunda kaldım. Çok basit olurdu. Bu süreçte büyük olasılıkla öldürdüm, ama bir an için bunu umursamadım. Tek istediğim, onu öldürmekti. Sonra intikam duygumun hâlâ çok güçlü olduğunu, Travis'in varlığının bana acı verdiğini fark ettim.

Bunu bilen, hakkımdaki her şeyi bilen Camden yüzüme düşen saçları itti. Düşüncelerim ona kaydı. Gündüz gözüyle çok komik görünüyorduk, üstümüz başımız çamur içindeydi.

Koridorda yürüyen bir başkası vardı, ayak sesleri kütüphanenin yanından geçerek biraz ileride durdu. Belki de çamaşırhaneye girdi. Havluya ihtiyaç duymamaları için dua ettim.

"Her şey yolunda mı efendim?" diye sordu kusursuza yakın Amerikan aksanlı bir adam.

"Hayır, değil," diye karşılık verdi Travis küçümseyerek. "Hâlâ neden bulunamadıklarını anlamıyorum. En son nerede görülmüşlerdi?"

"Aguascalientes'te," dedi adam. "Henüz farklı bir gelişme yok. Elimizden geleni..."

"Ölmeliydiler. O arabanın içinde olmalıydılar. Bu kadar basit bir şey nasıl ters gidebilir anlamıyorum."

"En azından kuzeye doğru gidiyorlardı. Buraya gelmiyorlardı."

"Buraya gelip gelmemeleri umurumda değil. Ölmelerini istiyorum, işleri tekrar berbat ederler mi diye düşünmek istemiyorum. Beni aptal durumuna düşürdüler. Bütün kartel, aptal durumuna düştük. Hepimiz."

"Eğer buraya gelmediklerini düşünüyorsanız neden..."

Duraklama. “Ne yani? Onu öldüreyim mi? O kadar gaddar olduğumu mu düşünüyorsun? O benim karım.”

“Karım” kelimesi yüreğime bir hançer gibi saplandı. Hemen Camden’a baktım. Sözünü ettiği kişi annem olamazdı, değil mi?

“Saygısızlık etmek istemedim,” dedi adam hemen. “Geçen akşamki... konuşmalarınızdan... öyle bir izlenim edinmiştim sadece. Başından geçenler düşünüldüğünde bunun... gündemde olduğunu sanmışım.”

Travis kötü kötü güldü. “Gündem mi? Gündem falan yok. Amelie’yle hazır olduğumda ilgileneceğim. O zamana kadar onu orada, aşağıda tutun.” Homurdandı, ayak sesleri koridorda yankılandı. “Bana bir omlet yap. İşini düzgün yapan biri olsa ne güzel olurdu.”

Amelie. Annem. Zihnime düşünceler hücum etti. Hiç mantıklı gelmiyordu ama annem, Travis’in karısıydı. Parmagında hiç alyans görmemiştim ve babam da ölmüştü. Ama Travis, “Orada, aşağıda,” demişti, evin bodrum gibi bir yerini kastetmiş olmalıydı. Bu bize en azından bir yön vermişti, diğer meseleye daha sonra kafa yorabilirdim.

Fakat şöyle bir sorun vardı: Gus’ın hiç lafı geçmemişti.

En azından Este’nin tahmini doğruduydu, Javier burada beklenmiyordu. Öte yandan son görüldüğümüz yerin Aguascalientes olduğunu söylediklerine göre ormanda Javier ve ekibinin başına gelenlerde Travis’in parmağı yoktu.

Bu da demek oluyordu ki... Lanet olsun.

Gözlerim irileşti ve Camden’ın çelik gibi bakan gözle-

rini kısınaına bakılırsa o da aynı şeyi fark etmişti. Javier'e hiçbir şey olmamıştı.

Bize tuzak kurmuşlardı.

Bizim buraya gelmemizi planlamışlardı.

Ve tam olarak da buradaydık.

Adi herif.

Kanımın beynime sıçradığına epey emindim. Şakaklarımdaki damarların şiştiğini, suratımın kıpkırmızı kesildiğini hissedebiliyordum. Çileden çıkmak üzereydim. Kafayı yemek üzereydim.

Camden tabancasını bırakarak diğer elini yüzüme götürüp sıkıca kavradı.

“Hey,” diye fısıldadı usulca. “Her şey yoluna girecek.”

Başımı sallamayı denedim ama suratımı daha sıkı kavradı.

“Ellie. Her şey yoluna girecek. Annenin burada olduğunu biliyoruz. Onu kurtarabiliriz.”

“Tuzığa düşürüldük,” diye tısladım. “Peki ya Gus?”

“Onu da kurtaracağız.”

“Nerede o?”

“Buradaysa onu bulacağız. Ama önce anneni bulacağız. Bize yardım edebilir.”

“Muhtemelen burada olduğumuzu biliyorlar.”

Kısaca, usulca gülümsedi. “Muhtemelen. Ama neler olacağını bilmiyoruz. Sen annenle Gus’ı kurtarmak istiyorsun. Onlarsa Travis’i öldürmek istiyorlar. İkimiz de gayemize ulaşabilir ve buradan sağ salım çıkabiliriz. En azından denemek zorundayız.”

Ne demeye çalıştığını anlıyordum, ama karnımdaki ya-

kıcı acıya, o aldatılmışlık hissine engel olamıyordum. Javier'in niyetini okuyamadığım içine kendime kızdım. Javier, Camden'a bağlılığım ve istemeden kardeşinin ölümüne sebep olmamla birlikte nefretinin esiri olmuştu. Bir serseri mayın, bir güç delisiydi ve hiç beklemediğim bir anda ayağımı kaydıracağını kendi kendime söylemiştim. Ayrıca Camden'a Javier'in bana tuzak kurmasını beklediğimi söylesem de buna hâlâ inanamıyordum. Benim iyiliğimi isteyecek kadar beni sevdiğini sanıyordum. Bana zarar gelmesini istemez diyordum. Ne tür bir sevgi olduğunu hatırlamaksızın sevgisine inanıyordum.

Gus, ah, sevgili Gus, aşkla saplantıyı karıştırmamamı salık vermişti bir keresinde. Her zamanki gibi yine haklı çıkmıştı.

Javier bana ve Camden'a tuzak kurmuştu. Bizi buraya getirmek için. Canlı da çıkabilirdik, başarısız da olabilirdik. Beni o ormanda bırakarak bir piyon olarak kullanmıştı, ben de gözümü karartıp Gus'la annemi kurtarmaya gelmiştim. Hem arzuladığım şeye yönlendirerek bana iyilik yapıyor hem de sonumu hazırlıyordu. Çünkü Javier'in peşinde olduğu, benim mutluluğum değildi. Kendi mutluluğuydu. Ve hayatlarımızın bu noktasında ikimizi de mutlu eden şey çok farklıydı. Ben aile istiyordum. Aşk istiyordum. Camden'ı istiyordum.

O ise güç istiyordu. Sadece güç, başka bir şey değil.

Her konuda yanılmış olmamın verdiği mahcubiyetten kaçmaya çalışarak gözlerimi yumdum. Aptal durumuna düşürülmeyi pek kaldıramazdım. Bir müddet daha malikânenin içindeki sesleri dinledik. Sanki biri evin diğer ucun-

daydı, belki de mutfaktaki adam omlet yapıyordu. O sesler kesildiğinde evin bilmem hangi odasında Travis’e kahvaltısının servis edildiği aklıma geldi sadece.

O odaya denk gelmediğimiz sürece fırsat bu fırsattı.

Camden’a başımla işaret verdim ve ayaklandık.

Merdivenden azami dikkatle kütüphanenin ana katına indiğimizde ne kadar sıkıştığımı fark ettim. İşte filmlerde bunu göstermiyorlardı, şartlar ne kadar uygunsuz olursa olsun insan bir noktada işlemek zorundadır.

Camden’ın kolunu tutarak, “Tuvalet bulma ihtimalimiz nedir?” dedim.

“Sen ciddi misin?”

Gözlerim fal taşı gibi, başımla onayladım. “Bu konuda şaka yapmam.”

“Kanepenin arkasına yap,” dedi. “Hatta hazır fırsatını bulmuşken ilk baskıların üzerine de yapabilirsin.”

Az kalsın gülüyordum. Travis’in odasının ortasına işlemek bir nebze tatlı bir intikamdı.

Pencerelerin hemen yanındaki kanepenin arkasına gittim ve yükümü boşalttım. İşimi bitirince perdeyi hafif aralayarak dışarı baktım. Geniş ön merdivenlerden inilen öndeki gösterişli avluyu, ötesinde sıra sıra dizilmiş golf arabalarını görebiliyordum. Merdivenlerin dibinde tetikte görünen, tüfekli iki adam bekliyordu, buradan çıkma vaktimiz geldiğinde onları muhtemelen etkisiz hale getirmek zorunda kalacaktık.

Pantolonumu çektim, kanepenin arkasından çıkarken Camden gülmek için kendini zor tutuyordu.

“Ne gördün?” diye fısıldadı.

“Sadece dün akşam gördüğümüz tüfekli iki adamı. Burası sandığım kadar sıkı korunmuyor galiba. Ya da feci halde yanılıyorum.”

Dudaklarını birbirine sürttü ve burnundan nefes verdi. “Yanıldığın zamanlardan nefret ediyorum.”

“Ben de.” Kollarımla bacaklarımı sallayıp çizmemdeki tabancamı çıkardım ve, “Hadi gidip annemi kurtaralım,” dedim.

Elbette tam olarak nereye gideceğimizi bilmiyorduk. Etrafta kimse olmadığından emin olduktan sonra koridora çıktık, çirkin tablolarla değmemeye özen göstererek duvar boyunca ilerledik. Evin bu ucundaki her odayı ve büyük korkuyla her kapıyı kontrol ettik. El değmemiş ve kullanılmayan yatak odaları, çalışma odaları, oyun odaları vardı ama bizi bodruma götürecek hiçbir şeye rastlamadık.

Koridorun sonunda durduk, ellerimi pantolonuma sil-dim. Gidebileceğimiz tek bir yön vardı, mutfağın ve Travis’in bulunduğu yön. Camden’a baktım, gözlerini kapatıp sakinleşmek için derin bir nefes aldıktan sonra başını salladı.

Koridorda sessiz adımlarla geri döndük, kütüphaneyle çamaşırhanenin güvenli alanını geride bıraktıktan sonra kalp atışlarımız hızlandı. Bizi ya şans ya da bir alay kurşun paklardı.

İlk olarak antreden geçmek zorundaydık.

Duvarın köşesinde durduk, etrafa çabucak bir göz attım. Mermer ve debdebeli ayrıntılardan oluşan nin zemini karoyla kaplıydı, tavandan avizeler sarkıyor ve devasa bir merdiven kıvrılarak ikinci kata çıkıyordu. Ön vitray pen-

cerelerinden dışarıda nöbet tutan iki korumayı görebiliyordum, görünüşe bakılırsa kapıya az önce gördüğüm ikisinden daha yakındılar.

Camden'a dört parmağımı kaldırarak korumaların sayısının dörde ulaştığını bildirdim. Onlar dört, bizse iki kişiydik ve malikânenin muhtelif yerlerine daha kim bilir kaç koruma yerleştirilmişti. Şansımız giderek azalıyordu.

Camden ve ben havanın üzerinde koşuyormuşuz gibi parmak uçlarımızda, sessizce, kimseye görünmeden antrenin karşı tarafına seğirttik ve güvenle bitişikteki koridorun duvarının arkasına ulaşana kadar bir an olsun gevşemedik. Tencere ve tava gürültüsünü duyabiliyordum, sesler en yakınımızdaki odadan geliyordu: mutfaktan.

Camden'a kıpırdamamasını işaret ettim. Şu anda ne yaptığını bilmiyordum. İçimdeki korku, beni ele geçirmeye, özgür kalmaya çalışıyordu. Ama buna izin veremezdim. Korkumu denetim altına alacaktım. Onu kendi lehime kullanacaktım.

Korkum, birtakım çok zor kararlar almamda bana yardım etmek üzereydi.

Sessiz adımlarla mutfak kapısına doğru yürüdüm, çömeldim ve kafamı köşeden çıkardım. Bir adam buzdolabına malzeme dolduruyordu, neyse ki sırtı bana dönüktü. Daha önce Travis'le konuştuğunu duyduğum adam olup olmadığını bilmiyordum, ama ehemmiyeti yoktu. Buradan çıkarsak etkisiz hale getirilmesi gerekiyordu. Bizi görme riski çok fazlaydı.

Maalesef tabancamda susturucu yoktu, dolayısıyla önüm

açık olmasına rağmen ateş edemezdin. Ayrıca gürültü çıkar-
madan adamı öldürmenin bir yolu da yoktu. Camden kadar iri
kıyım değildi, fakat yine de benden iriydi ve karşı koyacağına
şüphe yoktu. Travis'in ya da adamlarının boğuşma sesini du-
yar duymaz buraya damlayacaklarını biliyordum.

Ama bunun yapılması gerekiyordu.

Bunu yapmam gerekiyordu.

Son derece yavaş, azami dikkatle bıçağı çizmemden
çıkardım. Buz gibi soğuk bıçak terli ellerimde kayıyordu,
korkumu elime kanallı ederek bıçağı mümkün mertebe
sıkı kavradım.

Çömelmiş vaziyette, doğrulmadan, adama doğru iler-
ledim.

Yaklaştım.

Daha da yaklaştım.

Kalp atışlarımı duymamasını ümit ettim.

Doğruladım.

Bıçak elimdeydi.

Elim titriyordu.

Buzdolabına uzanan adam eline bir şey aldı.

Tam arkasıındaydım.

Biriyle ağzını kapamaya, diğeriyle de boğazını kesme-
ye hazır, kollarımı kaldırdım.

Gözümde bir yaş süzüldü.

Birden geri adım attı, dönünce afalladı. Fal taşı gibi açıl-
an koyu renk gözleri benimkilerle buluştu.

Muhtemelen Travis'i görmeyi bekliyordu.

Beni değil.

İkimizin de tepki vermesine kalmadan, Camden mutfağın öbür ucundan fırladı.

Bıçağı elimden alarak omzuyla beni kenara itti.

Elini adamın ağzına koyup adamın kafasını buzdolabının raflarından birine çarptı.

Hızlı bir hareketle adamın boğazını kesti.

Gözleri daha da irileşen adam donup kaldı, akan kanlar beyaz gömleğini boyadı. Camden, öldüğünden emin olana kadar adamı orada tuttu. Sonra kucaklayıp başıyla kilerin kapısını açmamı işaret etti.

Kıpırdayamadım. Vücudum dehşetle sarsılırken içim buz kesmişti. Çizmelerimin etrafında kan gölü oluşmuştu.

Camden kileri açmayı başardı ve cesedi içeri koyup kapısını ardından sessizce kapadı. Sonra eviyeğe geldi, havluluktan kâğıt havlu alarak ayaklarımın dibindeki kanı sildi. Kırmızıya boyanan havluları eviyeğin altına tıktı, buzdolabının kapağını kapadı ve omuzlarımdan tuttu. Ellerine baktım, kan içindeydiler, üzerimde kanlı izler bıraktılar.

“Ellie,” diye fısıldadı beni sarsarak. “Ellie. Bana bak. Bana bak.”

Kafamı kaldırıp gözlerine baktım. Gözbebekleri tamamen irileşmişti, çılgına dönmüşlerdi ama tanıdıkları. O halâ benim Camden’ımdı.

Yüce Tanrım, o ne yapmıştı böyle?

Ben ne yapmak üzereymişim böyle?

Konuşmak için ağzımı açtım ama tek kelime söyleyemedim.

“Ellie,” dedi tekrar, sesi daha boğuktu. “Senin yapmana

izin veremezdim, kendini asla bağışlamazdın. Bunu senin vicdanına yüklemektense benimkine yüklemeyi tercih ederim. Oğlumu geri alacağım ve bunu gerçekleştirmek için ne gerekiyorsa yaparım.” Arka cebine uzanıp bir tabanca daha çıkardı. “Üzerinde buldum. Sen mi istersin yoksa bende mi kalsın?”

Dudaklarımı yalayıp, “Sende kalsın,” dedim güçlkle.

“Seni koruyacağım,” dedi ve alnından öptü. “Hadi gel.”

Elimi tutup beni mutfaktan koridora çıkardı.

Az önce yaptığımız şeyin şaşkınlığı ve dehşetiyle midem bulansa da derinlerde bir yerde rahatlama hissettim. Kuşkusuz bizi öldürecek olan adam ölmüştü. Onu kafamıza takmamalıydık. Ve artık biliyordum ve görmüştüm ki Camden beni hayatta tutmak ve oğluna geri dönmek için kesinlikle her şeyi göze almıştı. Bu işten sağ kurtulmayı başarır sak yaptıklarıyla bir gün barışmasını umut etmekten başka yapabileceğim bir şey yoktu. İnsan kalbi belli bir yere kadar yük alabilirdi ve Camden’in kalbi de çoktan alabileceğinden fazlasını yüklenmişti.

Birkaç adımda bir kulak kabartmak için duraklayarak koridor boyunca ilerledik. En uçtaki odalardan birinden sürünme sesi geliyordu. Kapısı açık oda, sabah güneşinin içeri dolduğu arka tarafa bakıyordu. Travis’in oturup kahvaltısını yapacağı bir yere benziyordu, belki de oturup kazandığı paraları, sattığı uyuşturucuları, öldürdüğü insanları düşündüğü bir cam odaydı burası.

Acaba Camden beni doğrudan oraya mı götürecekti? Doğruca Travis’in karşısına dikilip onu öldürecek ve bu işe noktayı koyacak mıydı?

Ama o odadan İspanyolca konuşan başka birinin daha sesi geldi. Biraz paslı olsa da Travis ona İspanyolca karşılık veriyordu. Tam olarak neden bahsettiklerini çözemedim, Honduras'taki bir olayı konuşuyor olabilirlerdi. Ne yazık ki içeride iki kişiydiler. Bu, işimizi zorlaştırıyordu. Bu halimizle odaya dalıp icaplarına bakabileceğimizden kuşkuluyduk.

Camden durakladı, sonra seslere yönelmek yerine dikkatle solumuzdaki ilk kapının kolunu yokladı.

Kilitli.

Kilitli olmasının bir nedeni vardı.

Başımı sallayıp titreyen parmaklarımla maymuncuğu çıkardım. Koridorun ilerisinde Travis'in sesini duyabiliyordum. Ona ne kadar yaklaştığımızı, annemi kurtarmaya ne kadar yaklaştığımızı biliyordum. Normalden uzun sürmesi ne rağmen kilidi açmayı başardım. Kapıyı usulca ittik, gıcırdayacağı beklentisiyle nefesimi tuttum. Gıcırdamadı.

Aşağıya, karanlığa inen merdivenler vardı.

Bulmuştuk.

Camden önden benim gitmemi işaret etti. Merdivenler çıplak bir ampulle aydınlatılıyordu, Camden kapıyı arkamızdan azami özenle kapadı. Basamakları ağır ağır, teker teker indik, bacaklarım takatsizdi, çenem kasılmıştı.

Aradığımızı bulmuştuk ama neyle karşılaşacağımı görmeye korkuyordum.

Son basamaktan indim, çizmelerim sert betonla buluştu. Etraf zifiri karanlıktı, merdivenlerdeki ışık pek uzağa ulaşamıyordu.

Birden geçmişe gittim. On bir yaşındaydım, kazara Tra-

vis'in bodrumuna iniyor, orada olmayan paraları arıyor ve yerine hayatımın tüm seyrini değiştirecek kimyasalları buluyordum.

O kadar ironik olmasa da kesinlikle manidardı.

Odanın köşesinden bir inilti yükselince, biz burada kimin ya da neyin olduğunu göremesek de onun bizi görebildiğini fark ettim.

Tabancamı daha sıkı kavradım, sonra da öne doğru bir adım attım.

“Merhaba?” diye fısıldadım usulca. “Anne?”

İniltiler arttı. O tarafa doğru yürüdüm, ardından Camden telefonunu çıkararak zayıf ışığını önümüze tuttu.

Gördüklerim yüreğimi parçaladı.

Odanın köşesinde bir kafes duruyordu, hayvanat bahçesine nakledilen hayvanların konduğu türden kocaman bir kafes.

Annem kafesin içindeydi.

Yarı oturur pozisyonda, parmaklıkların üzerine abanmıştı ve Travis'in partisinde gördüğüme benzeyen bir elbise giyiyordu. Elleri arkasında birleştirilmişti. Ağzına bant yapıştırılmıştı. Çılgınca bakan, yaşlarla dolmuş gözlerini yalvarırcasına bize dikmişti.

“Işık lazım,” dedi Camden'ın sakın ve soğukkanlı sesi. Telefonunun ışığını odada gezdirerek tavandan sarkan çıplak bir ampul daha buldu ve ipini çekti.

İçerisi aydınlandı. Etrafıma bakındım, tanıdık manzarayı sindirdim. Beni yaraladığı bodruma çok benziyordu, ama daha kötüsü, çok ama çok daha kötüsüydü. Çılgın bir bilimadamının laboratuvarıyla harmanlanmış bir metamfe-

tamin laboratuvarına benziyordu. Annemin içinde esir tutulduğu kirli kafesin çok yakınında kavanozlar dolusu siyah böcek vardı. Karıncalar. Mermi karıncalar. Travis'in onları işkence amacıyla kullandığına dair Este'nin varsayımı hiç de saçma bir tahmin değilmiş anlaşılan.

Bakışlarımı anneme çevirip hemen yanına çömeldim, çıplak kollarını ve bacaklarını kaplayan izleri görmezden gelmeye çalıştım. Böcek ısırtıkları.

"Anne," dedim sesim çatallaşarak. "Benim, Ellie. Kızın. Buradan çıkacağız, tamam mı?"

Başını iki yana salladı, yanaklarından yaşlar süzüldü, elimi uzatarak ağzındaki bantı tek seferde çıkardım.

Acıdan yüzünü ekşitince, "Affedersin," diye fısıldadım.

"Ellie," diye haykırdı usulca ve sesi ruhumun derinlerine ulaştı. Kendime mukayyet olmazsam aklımı yitirecektim.

"Anne, her şey yolunda."

"Buradan çıkamazsınız," diye bağırdı.

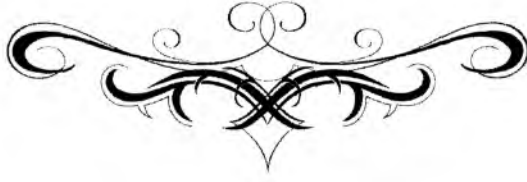
Boğazım düğümlenerek, "Evet, çıkarız," dedim. "Birlikte. Bu Camden. Bize yardım edecek." Arkamda çömelmekte olan Camden'ı gösterdim. "Gus nerede?"

"Gus mı?" diye sordu. "Sen neden bahsediyorsun?"

Damarlarımda akan kan buz kesti.

"Gus," dedim yeniden sesimin titremesine engel olmaya çalışarak. "Travis onu kaçırdı. Gus'ı tanıyorsun, anne, Gus'ı *tanıyorsun*. Beni kurtarmak için Camden'la birlikte ta Meksika'ya gelmiş. Onu kurtarmak zorundayız, ona borçluyum."

"Özür dilerim, tatlım," dedi annem usulca, kafasını iki yana sallayarak. "Gus burada değil."

ON ÜÇ

Sözleri üzerime ince, soğuk bir toz tabakası gibi çöktü.
Gus. Burada. Değildi.

“Ama Javier dedi ki...” diye başladım. Cümleyi tamamlama zahmetine bile girmedim.

“Javier yalancının teki,” dedi annem. “Buraya nasıl düştüm sanıyorsun?”

Gözlerimi kısıp ona baktım, içimde kabaran öfke dışarı çıkmaya çalışıyordu. “Çünkü zayıfsın. Ve budalasın. Ve ben de öyleyim.”

“Ellie,” diye uyardı Camden beni.

“Hayır,” diye tısladım ona. Kayışı koparmak üzereydim. Kontrolümü kaybediyordum. Tabancamı o kadar çok sıktım ki kabartıları avcumu kesti. Javier bana yalan söylemişti. Bana Gus’ın burada olduğunu söylemişti. Onca zamandır gerçek olmayan bir şeyin peşinden koşmuştum. Gus neredeydi?

“Neden?” diye feryat ettim. “Neden yalan söyledi?”

“Çünkü,” dedi gözlerini benimkilerden kaçırarak, “be-

nim için buraya gelmeyeceğini biliyordu. Ama baban için gelirdin.”

“Babam mı?” diye sordum Camden’in arkamda nefesini tuttuğunu duyarak. “Babam öldü. Öldüğünü biliyorum. Javier bu konuda da yalan söyledi deme sakın bana.”

“Ellie, bence önce buradan çıkmamız gerekiyor,” dedi Camden çabucak. “Yukarıdan sesler duyuyorum.”

Onu duymazdan geldim, annem sözlerine devam etti. “Baban olarak bildiğin adam öldü, Ellie. Üzgünüm tatlım. O... Travis onu öldürdü. Bana sahip olmak için. Buraya geldiğimizde neye bulaştığımızı bilmiyorduk. Tek arzumuz... intikamdı. Senin için.”

“Babam olarak bildiğim mi?” diye sordum, Javier’in de benzer şekilde kelime oyunu yaptığını aniden hatırlayarak.

Bana hüznü gülümsedi. “Ellie, özür dilerim. Senin gerçek baban Gus.”

“Ne?”

Ne?

Bu kadarı fazlaydı. Beynim iflas etmeye başladı.

Gus. Bunca zamandır. Gus. Aradığım adam, bana öz babamdan daha çok babalık yapan adam aslında gerçek babammış. Bu hakikatin sindirilir tarafı yoktu. Annem Gus’la ilişki yaşamıştı. İlişki yaşamadığı biri kalmış mıydı?

“Kahretsin,” diye sövdü Camden kendi kendine. “Şüphelenmişim zaten.”

Başımı aniden ona çevirdim. “Şüphelenmiştin ve bana söylemedin mi?”

“Emin değildim ve nasıl söyleyeceğimi de bilmiyordum,” dedi çabucak. “Ayrıca onu öyle ya da böyle kurtarmak istiyordun zaten.”

“Javier de bunu biliyordu,” diye devam etti annem duruşunu ayarlamaya çalışarak. Hem ona ve yalanlarına çok öfkelenmişim hem de acı çektiği için üzülüyordum. “Travis’in elinde olduğunu söylerse Gus için buraya geleceğini biliyordu.”

“İyi ama niçin?”

“Travis’i öldürmek için.”

Başımı iki yana salladım, anlamaya çalıştım. “Hâlâ mı? Yine mi? Niye kendisi yapıvermiyor?”

“Çünkü sen yaparsan kimse onu suçlayamaz. Bu bir isyan olarak görülmez. Ve hemen işlerin başına geçebilir. Herkes ona bağlılığını sunar. Karteller eski kafalıdır, kızım.”

“Bana kızım deme,” diye tısladım ona. “Senin kızın değilim ben. Yalanlarına daha fazla dayanamayacağım. Bana söylediğin her şey yalan. Sen de tıpkı *onun* gibisin.” Travis’i mi kastettim yoksa Javier’i mi? önemli değildi.

“Gitmeliyiz, hemen,” dedi Camden yüksek sesle.

Tam o sırada bir gümbürtü koptu ve bina sarsıldı, ampul sallandı.

“O da neydi öyle?” diye sordum anneme bakarak.

Sersemlemişti. “Bilmem.”

“Javier,” dedi Camden.

Annemin ağzı bir karış açıldı. “Javier burada mı?”

“Bizi buraya o getirdi,” dedim. “Seni başka nasıl bula-

bilirdik ki? Gus'ın peşinden gitmemi başka nasıl sağlayabilirdi ki?" Gus'ın adını söylerken sesim çatladı.

"Buraya gelmeden önce ormanda bizi terk etti," diye lafa karıştı Camden. "Öyle görünüyor ki yolumuza devam edeceğimizi biliyordu. İlk hamleyi bizim yapmamızı bekliyordu herhalde. Ya sabrı taşıtı ya da bir şekilde bizim burada seninle olduğumuzu biliyorlar."

"Başlarım böyle işe," dedim ve maymuncuğumla kafesin kilidini açmaya giriştim. Kapıyı açıp annemin yanına girerek kelepçelerini çıkardım.

Şişen bileklerini ovuşturup gururla bana baktı. "Seni iyi yetiştirmişim. Kilitleri açmakta üstüne yoktu zaten."

Dudağım kendiliğinden kıvrıldı. "Benimle, dolandırıcı olduğum, *sana* benzediğim için gurur duymamalısın. Bana yaptığın onca kötülükten sonra seni buradan kurtarma zahmetine girdiğim için gurur duymalısın." Kolundan tuttum ve ayağa kaldırıp kafesten çıkardım, sanki ona tokat atmışım gibi suratında beliren ifadeyi görmezden geldim. "Yürürebilecek misin?"

Güçlkle yutkundu ama başını salladı. "Evet. O kafese atılalı sadece birkaç gün oldu. Ben... geçen akşam ona karşılık verdim ve..."

Elimi kaldırdım, ona işkence edildiğini duymak istemiyordum. "Duymak istemiyorum." Camden'a baktım. "Ona göz kulak ol, tamam mı?" Cevap vermesine kalmadan, cebindeki diğer tabancayı kaptım ve merdivenlere doğru koştum, yukarıda silah sesleri duydum.

Camden arkamdan “Ellie!” diye bağırdı, sesi dehşet doluydu.

Ama iki elimde de tabanca, koşmaya devam ettim ve basamakları ikişer ikişer çıktım.

Gus’ı geri alacaktım.

Ve hepsinin burunlarından fitil fitil getirecektim.

Koridora açılan kapıyı tekmeyle açtım ve bana doğru koşan korumayı görünce şaşırdım. Hemen tabancamı kaldırıp, bana nişan almasına meydan vermeden onu kafasından vurdum. Sonra tabancamı karşıya doğrultarak kapıyı sertçe kapattım, koridorun öbür ucunda Dom’u gördüm. Korumanın birine doğru koştuğunu varsaydım.

Dom olduğu yerde donakaldı, o da tabancasını çekmişti.

“Sakın kıpırdayayım deme!” diye bağırdım ona. “Kılını bile kıpırdatma.”

Hakkını vermem lazım, Dom kılını bile kıpırdatmadı. İçimden bir ses diyordu ki bunun sebebi, beni öldürme izni olmamasıydı. Bunu kendi lehime kullanmam lazımdı.

Koridorda ona doğru koştum ama antrenin sonuna ulaştığımda camların kırıldığını ve mermilerin duvarları delik deşik ettiğini gördüm. Koşmaya devam ettim, Dom’un bulunduğu yerin arkasından, koridorun sonundan ateş edildiğini fark ettim.

Önünde durdum, tabancamın kabzasını burnuna indirdim. Bağırdı, suratını tuttu ve silahını düşürdü. Tabancayı alarak çizmemin içine tıktırdım. Artık üç tabancam vardı. İçimden bir ses yeterli olmayacağını söylüyordu.

Antreden mermi yağmaya devam etti. Dom'u hemen yakalayıp köşeyi dönerek çamaşırhaneye soktum, kapıyı arkamızdan kapadım. Başımı kapıya çarptım, tabancamın kabzasıyla şakağına vurdum ve, "Konuş! Bildiğin her şeyi anlat bana, yoksa seni gebertirim," diye bağırdım.

Bana korkuyla baktı, içimde kabaran öfkeyi gözlerimde görmüş olmalıydı. Javier doğru yoldan sapmayla ilgili ne demişti? Eh, bende o potansiyelin fazlasıyla olduğunu biliyor ve kontrolümü kaybedeceğim doğru anı bekliyordu herhalde.

Ve kontrolümü *kaybetmişim*.

"Konuş!" diye bağırdım tekrar, kanlı suratına tükürükler saçarak.

"Size tuzak kurduk," dedi paniğe kapılarak. "En başından beri."

"Seni pislik! Bir de beni sevdiğini söylemiştin."

Birkaç kez gözlerini kırıştırdı. "Seni gerçekten sevdim. Ama ailemi daha çok seviyorum."

Tabancayı kafasına daha sert bastırdım. "Plan neydi? Gus nerede?"

"Siz dikkatlerinizi dağıtacaktınız. Travis'i öldürecektiniz ve biz içeri sızıp malikâneyi ele geçirecektik. Gus'ın nerede olduğunu bilmiyorum, inan bana. Javier ileride kullanılmak üzere bir yerlerde tutulduğunu söyledi. Bunun ne anlama geldiğini bilmiyorum. Ama hayatta."

Tabancayı başından çekip beline dayayarak, "Beni Javier'e götür," dedim.

Omzunun üzerinden baktı. "Çatışmada şu an."

“Hayır,” dedim, “Derek’le Este çatışmadalar. Javier başka bir yerde vakit geçiriyor. Beni bekliyor. Beni ona götür. Hemen.”

“Lütfen, karım ve çocuğum var benim,” diye yalvardı.

“Dediklerimi yaparsan seni öldürmem,” dedim, ciddiydim de. Dom’u öldürmek istemiyordum, ama gerçekten gerekirse bunu yapmaya hazır olduğumu fark ettim.

“Sen öldürmezsin ama Javier öldürür,” dedi.

“Orası senin sorunun.”

Ev bir başka patlamayla sarsıldı, bu kez karşı kanattan gelmişti ses. Bir an sendeledik ve Dom tabancasına hamle yaptı ama anında silahımı ona doğrulttum.

“Hiç sanmıyorum,” dedim. Dün akşam kilidini kırdığım, arka avluya açılan kapıyı işaret ettim. “Gidelim.”

Kapıyı tekmeleyerek açtım ve Camden’la annemin güvende olduklarını ümit ettim. “Patlayıcıları kim infilak ettiriyor?”

“Derek,” dedi. “El yapımı bombalar.”

“Eğer yanlışlıkla Camden’ı ya da annemi öldürürse sen dahil buradaki herkes ölür. Ona ağırdan almasını söyle.”

“Yapamam...”

“Birbirinizle iletişim kurduğunuzu biliyorum, yap hemen!”

İç geçiren Dom kulağındaki Bluetooth cihaza bastırıırken ben de etrafı kolaçan ettim. Uzakta ışıldayan havuzu görebiliyordum, içinde bir ceset yüzüyordu. Bahçedeki bir takım heykeller çatlamış ya da devrilmişti.

“Derek,” dedi Dom. “Bombaları patlatmayı durdur ve

bekle. Sadece Travis'in adamlarını öldür. McQueen'i ya da Watt'lardan birini görürsen sakın ateş etme. Onlara canlı ihtiyacımız var. Anladın mı?"

Dom, Derek kulağına her ne dediyse başını salladı. "Tamam," dedi bana. "Bombaları patlatmayacak."

"Şanslı günündesin," dedim. "Javier nerede?"

Bakışları havuz evine kaydı, küçük bir kulübenin camı karartılmış penceresi hafif aralıktı. Tam bir tabancanın sığacağı kadar. Elbette.

"Beni öldürmeyecek, değil mi?" diye sordum Dom'a, çimlerin üstünden koşmaya hazırlanırken.

"Javier mi? Hayır. Seni ve Camden'ı öldürmeme emri aldık."

Camden'ı mı? "Aman ne güzel. Bunu bir de bombalarınıza söylemeniz."

"Yerinizi bilmiyorduk."

"Eh, işte buradayım." Etrafıma bakındıktan sonra başımla kulübeyi işaret ettim. "Bizi korumaya çalışacağım."

Koşmaya başladık, ana evle havuz evi arasında epey bir mesafe olduğunun bilincindeydim, Dom da ben de elimizden geldiğince hızlı koştuk. Kulübeye varmamıza birkaç adım kala kurşunlar yanımızdan geçmeye başladı.

Dönüp yukarı baktığımda evin çatısında bir keskin nişancı olduğunu gördüm, koşarken bize ateş ediyordu. İki tabancamı da çatıya doğrultup tetiğe bastım.

Korkunç nişan aldım.

Keskin nişancıyı vuramadım.

Ama o beni vurdu.

Bacağımda müthiş bir acı hissettim, kurşun baldırımı delip geçince yere tökezledim. Beni kiraz çiçekleri de koruyamamıştı.

Acıyla haykırdım ve düşürdüğüm tabancaya doğru süründüm. Elime alır almaz sırtüstü dönüp çatıya nişan aldım ama daha ben tetiği çekemeden keskin nişancı vuruldu. Geriye doğru sendeledi ve sonra çatıdan aşağıdaki verandanın üzerine düşüp can verdi.

Dönüp Dom'a baktım, benimle birlikte o da yere düşmüştü.

Kıpırdamıyordu.

Tepemde bir gölge belirdi. Başımı kaldırdım.

Elinde tüfek, güneşi engelleyen Javier tepemde dikiliyordu.

“Camden hâlâ hayatta mı?” diye sordu tuhaf şekilde umutlu bir sesle, sanki Camden şu anda onun için benden daha önemliydi.

Tabancamı ona doğrulttum, saf ıstırapla vücudumu sarsan acı dalgalarından dolayı elim titriyordu.

“Evet. Ama sen öleceksin.”

“Beni vuracak mısın, meleğim?” diye sordu. “O kadar hayatını kurtardım.”

Mide bulandırıcı bir öfkeyle dişlerimi gıcırdattım. “Bana yalan söyledin. Bana yalan söyledin.” Elimi sabit tutmaya çalıştım ama nafile. “Gus hakkında yalan söyledin.”

Gülümsedi, çılgın gözleri ışıldadı. “Evet, yalan söyledim. Aksi halde buraya gelmezdin. Görevini yerine getirmezdin. Hayatlarımızı mahveden adamı öldürmezdin.”

Bu kadar yeterdi artık. Bu oyunu oynamaktan gına gelmişti.

“Bana Gus’m nerede olduğunu söyle yoksa beynini uçururum.”

“Yapamazsın, meleğim. Bunun için fazla iyisin artık.”

Bu, artık iyilik ya da kötülük meselesi olmaktan çıkmıştı.

Gri bölgedeydik.

Bulanık, puslu gri bölgede.

Tetiğe bastım.

Mermi yuvası tıkırdadı.

Gürültüyle.

Boş.

Javier’in yüzü gölgede kalmasına rağmen gözlerinde daha önce hiç görmediğim bir şey gördüm. Mutlak şaşkınlık. Mutlak şok. Mutlak... korku.

Ama hâlâ orada, hayatta olduğuna sevindim. Onu öldürebilirdim, içimdeki o karanlık yan onun ölmesini istiyordu. Ama artık pişman olacağım hiçbir şey yoktu.

İnildeyerek yan tarafıma yuvarlandım, yeni bir acı dalgası bedenimi kaplayınca bacağımı tuttum, bu sırada Javier az önce olan şeyin etkisiyle tamamen afallamış olarak bir çatışmanın ortasında tepemde dikiliyordu.

Birden yeni bir salvoyla etrafımızdaki çimler uçuştu. Çılgılık attım, kurşunlardan kaçmaya çalışarak yuvarlandım.

Javier ise dönüp havuz evine, güvenli sığınağına geri koştu, kurşunlar giderek yaklaşırken beni orada, yerde kanlar içinde bıraktı.

Beni bir başıma bıraktı.

Beni ölüme terk etti.

Sanırım tetiği ilk ben çekmişim. İyi günlerimiz artık gerçekten sona ermişti.

Yanı başımda cansız yatan Dom'a fazla yaklaşımdan sakınarak yüzüstü yuvarlandım ve kulübeye koşan Javier'i izledim, peşinden sürünmemin bir anlamı olup olmadığını merak ettim. Ecelime ne kadar kaldığını merak ettim. Camden'ı bir daha görüp görmeyeceğimi merak ettim. Hayatımın başkaları için bir anlam ifade edip etmediğini merak ettim.

Tek istediğim, yeni bir şanstı.

Kendim olabilme şansı.

Yara izlerimle falan.

Çimlerin üstünde uzanmış, bacağımdan akan kan pantolonuma işlerken birkaç el daha ateş edildiğini duydum.

Javier havuz evine koşarken sırtından vuruldu.

Çılgılık attım.

Yere yığıldı, bacakları kapının dışına çıkmıştı, hareket-sizdi.

Javier.

Vurulmuştu.

Ölmüştü.

Hayır.

Hayır.

Henüz değil.

Bacakları seğirdi ve kendini havuz evine atmaya başladı, sonra görüş alanımdan çıktı.

“Ellie Watt!” diye haykırdı soğuk bir ses çimlerin öte tarafından. Adını bile koyamadığım birtakım duygularla mücadele ederken gözlerimi Javier’in gözden kaybaldığı noktadan ayırmakta zorlanıyordum ama başımı çevirmeyi başardım. Ses bana ulaşmış, buz gibi bir yumrukla beni sımsıkı tutuyordu.

Travis, elinde tabanca, çimlerle malikânenin verandasının bulunduğu yerde dikiliyordu.

Önündeyse annemle Camden vardı, diz çökmüş, ellerini başlarının arkasına koymuşlardı.

Hayır.

Bu olamaz.

Şimdi olamaz.

Kalbim daha fazlasına dayanamayacaktı. Bacağımdan ruhuma, her parçam yerle bir olmuştu.

“Benden ne istiyorsun?” diye haykırdım ona. Çizmemden tabancamı çıkarıp sendeleyerek ayağa kalktım, sağ bacağımyı yere değıdirdiğıimde usulca acıdan bağırdım.

“Yaklaş da konuşalım,” diye karşılık verdi Travis bağırarak. “Ama önce o tabancayı indirmen lazım. İkisini de kurtaramazsın, biliyorsun.”

Acı ve öfkeyle hıçkırarak ona doğru topallamaya başladım, tabancamı attım, kanlı bacağımyı resmen sürüklüyordum. Attığım her adımda, acım, kederim, her şeyimi alan bu adama karşı nefretim daha da arttı.

Camden’ı benden almasına izin vermeyecektim.

Kararımın bu yönde olacağını bilip bilmediğini merak et-

tim. Bunca yolu annem için geldiğimi sanıyordu, ama çok yanılıyordu. Onu seçeceğime, onu kurtaracağıma bel bağlıyordu.

Derek'in annemi kurtarmak zorunda kalırsam ne yapacağımı sorduğunu, benim de kararımı şartların belirleyeceğini söylediğimi hatırladım.

Kararımı o zaman da biliyordum, şimdi de biliyordum.

Birkaç adım kala durup Camden'a, o masmavi gözlerin içindeki güzel ruhuna baktım. Aşk dolu gözlerle bakiştık. Bu kararı vermemi o da istemezdi. Böyle bir kararı benim için vermek zorunda kalmamasını umuyordum sadece.

"Eleanor Willis'ken olduğun kadar güzel görünmüyorsun," dedi Travis şeytan gibi gülerek, tabanca ortada duruyordu ama daha çok anneme dönük gibiydi.

"Sen de pek ateşli görünmüyorsun," diye karşılık verdim. Normalde bakımlı, koyu kırçıl saçları dağınıktı ve aralarında alçı parçaları vardı, şık İtalyan takımı kanla kaplıydı, korkunç gözleri kızarmıştı. "Yaşın belli oluyor."

Gülmeye devam ederek başıyla beni işaret etti. "Bacağın için üzüldüm. Umarım iz bırakmaz."

Güçlkle yutkundum, öfkeme ve acıma yenik düşmüştüm, hayatımın aşkıyla oradan çekip gitmek istiyordum. Aşk seçiyordum.

Her şeyden önce aşk.

Tabancamı havaya kaldırıp ona doğrulttum. "Umarım bu da bırakmaz."

"Beni öldürürsen, Ellie," dedi hemen sesinde ender duyduğum bir titremeyle, "annen de ölür." Silahını annemin kafasının arkasına doğrulttu.

“Onu öldüremezsın,” dedim, keşke doğru olmasaydı ama sanırım doğruydu. “Onu seviyorsun, değil mi?”

Gözlerini kıstı. “Hayır. Ama o beni çok seviyordu. Bu âlemde kimseyi sevemezsin, Ellie. Er ya da geç herkes ölür.”

Bunu bana Javier de söylemişti. Öldü mü kaldı mı bilmiyordum bile.

“O halde neden burada böyle dikiliyoruz?” dedim seşimdeki zayıflığı gizleyerek. “Sana katılmamı mı istiyorsun yani? Annem gibi olmamı mı istiyorsun? Seninle olmasının tek nedeni, bana yaptıklarının intikamını almaktı.” Annemin bana anlattıklarına rağmen bunun doğru olduğundan emin bile değildim, ama belki egosunun havasını biraz alırdı.

İnce dudaklarını birbirine bastırıp gülümsedi. “Burada dikiliyoruz çünkü ben öyle istiyorum. Şu anda kafana nişan almış bir keskin nişancı var. Hiçbiriniz buradan canlı çıkmayacaksınız. Sadece bu dünyada, gerçek dünyada sevginin sana ne kazandırdığını görmeni istedim. Ölüm. Sevgiden kaçabilirsin ama ölümden kaçamazsın. Ne burada. Ne başka bir yerde. Ne de şimdi.”

Kaderimiz bu olmayacaktı.

“Sen de kaçamazsın,” dedim tetiğı çekerek.

Her şey çok hızlı gelişti.

Kurşun doğrudan Travis’in alnına isabet etti, ama kendi silahının tetiğini de çekmeyi başarmıştı. Annem bunu tahmin ederek yana eğilmiş ve kurşun da kafası yerine boynuna isabet etmişti. Keskin nişancının salvosu başladığı gibi kendimi yere attım, Camden da aynını yaptı. Yerde yuvarlana-

rak ona olabildiğince yaklaştım, bacağıma hissetmiyordum bile artık ve mermilerin geldiği istikamete nişan aldım.

Çatıda iki adam vardı artık. Biri silahlı olandı. Diğerinin arkasından geldi ve ellerini hızla bükerek adamın boynunu kırdı.

Can veren adam yere düştü. Diğer adam bize bir kez el salladı, sonra çatıda koşmaya başladı ve ikinci katın penceresinden içeri süzülene kadar da koştu.

Derek.

Camden bana doğru sürünerek, “E.lie,” dedi ve beni kollarına aldı. “Sen iyi misin?”

Boğazım düğümlenmişti, başımı iki yana salladım ve hemen ayağa kalkmaya çalıştım. Kalkamadım, sonra yerde yatan, boğulurmuş gibi sesler çıkaran anneme doğru süründüm.

“Anneciğim,” diye inledim, onu yüzüstü çevirmeye çalıştım. Boynunda kurşunun isabet ettiği yerden oluk oluk kan akıyordu, ellerim kana bulandı. Hâlâ nefes alıyordu, zayıf ve sığ. Kahverengi gözlerini kırptırdı, sonra yavaşça bana baktı, yüzümü görünce yumuşadı.

Gözyaşlarıma hâkim olamadım. Ciğerim yanarak, avazım çıktığı kadar bağırdım, elime uzanıp sımsıkı tuttu. “Özür dilerim,” dedim soluk soluğa. “Çok özür dilerim.”

“Ellie, tatlım,” demeye çalıştı ama sadece öksürebildi.

“Özür dilerim,” diye bağırdım yine, kontrolsüzce titreyerek. “Seni seviyorum, anneciğim. Özür dilerim, bunu yaptığım için özür dilerim.”

Hafifçe başını iki yana salladı. “Sen yanlış hiçbir şey

yapmadın,” dedi boğuk sesle, dudakları beyazlaşarak. “Asıl ben özür dilerim. *Sana* yaptıklarım için.”

Ciğerlerinden hırıltılar yükseldi ve tekrar öksürdü, Camden’in yanı başımda çömeldiğini hissedebiliyordum, elini koluma koydu. Bana gitmemiz gerektiğini, buradan ayrılmamız gerektiğini söyleyecekti ama annemi burada, bu şekilde can verirken bırakamazdım.

Annem yutkundu, ağzının kenarından kan aktı. “Seni seviyorum, Ellie. Bunu sakın unutma.”

İşte o an, onu her şey için bağışladım. Onun da beni bağışlamasını umut ettim. Ve benim kendimi bağışlayabilmemi.

Sonra alnını öperken son nefesini verdiğini duydum. Gözyaşlarım alnına damlayınca yavaşça geri çekildim. Can-sızdı, donmuştu ve umarım sonunda mutluluğu bulabileceği bir yere gitmişti.

Camden usulca, “Ellie,” dedi, sonra da kolumun altına girip beni ayağa kaldırdı. “Tehlike henüz geçmiş değil ve sen vuruldun. Buradan gitmek zorundayız.”

Bir taş, tuğla, dağ misali ağır kalbim beni aşağı çekiyordu. Önce anneme, sonra havuz evine baktım ve işlerin bu kadar kısa zamanda nasıl bu kadar ters gidebildiğini merak ettim. Annem ve Javier hayatımdaki sabitlerdi ve iyiler arasında yer almıyorlardı ama en azından *her zaman* kötü de değildiler. Benim gibi griydiler ve attığım her adımı karartıyorlardı.

Rüyadaymışım gibi hareket ediyordum, kederim bac-ağımdaki acıyı gölgede bırakmıştı. Camden topallayarak birkaç adım atmama yardım ettikten sonra eğilip beni kucakladı

ve kollarını boynuna dolamamı istedi. O ileri doğru koşarken ben de arkamızdaki, giderek uzaklaşan cesetlere baktım.

“Siz iyi misiniz?” Derek’in sesini duyduk.

Camden durdu, bakmak için kafamı kaldırdım. Derek evin köşesinde duruyordu, yüzünde büyük bir kesik vardı ama onun dışında iyiydi. Ona güvenip güvenemeyeceğimizi bilmiyordum, ama keskin nişancıyı bizim için haklamıştı. Öte yandan kurşungeçirmez yelek giymişti.

“Ellie vuruldu,” dedi Camden sesi paniklemenin eşliğinde. “Bacağından.”

Derek hemen yarama bir göz attı, sonra ikimize de ciddi bir ifadeyle baktı. Yeleği, cephaneleri, silahları, delici mavi gözleri ve dazlak kafasıyla kendini rahat hissediyor gibiydi. Hiçbir şey onu korkutmuyordu. Bu onun için sıradan bir olaydı.

“Size yardım edebilirim,” dedi. “Parasını öderseniz tabii.”

“Ne?” dedi Camden ve beni daha sıkı kavradı.

Derek hareketsizdi. “Gus’ın yerini biliyorum. Senin için ne anlam ifade ettiğini, onun için neleri göze alabileceğini bilmem gerekiyordu, Ellie. Seni ona götürebilirim. Seni tedavi edebilirim. Ama önce fiyatını söylemen lazım.”

“Elli bin,” dedim Javier’in benim için Camden’a ne kadar verdiğini bilerek. Hayatımı kurtardıktan sonra, Javier’in miktarı önemsemeyeceğine emindim. “Aşağı yukarı.”

“Sizi sevdim, o yüzden otuz bin yeter,” dedi Derek. “Javier’in bana burayı ele geçirmek için verdiğinden her halükârda fazla yine de.”

Sözcükler boğazımda düğümlense de ağzımdan döküldüler. “O vuruldu, biliyorsun. Havuz evinde.”

Başıyla onayladı. “Gördüm. Asıl keskin nişancıyı da vurdum. Ama hayatta ya da ölü, Zetaların başında artık o var ve geliyorlar. Ben onun bana verdiği görevi yerine getirdim, artık çıkmak istiyorum.”

“Peki buradan nasıl çıkacağız?” diye sordu Camden.

Derek’in dudaklarında belli belirsiz bir tebessüm belirdi. “Afganistan’dayken helikopter uçurmayı öğrenmiştim.”

Başını helikopter pistine çevirdi.

“Javier’in iyi... iyi olduğuna bakmamız gerekmez mi?” diye sordum, bu kimsenin hoşuna gitmese de.

Derek başını iki yana salladı. “Vaktimiz yok. O adamın neler yapabileceğine dair hiçbir fikrin yok, değil mi?”

“Var aslında,” dedi Camden çabucak. “Sadece fazla iyi kalpli.”

“İyi kalplilik seni öldürür. Javier yaşıyorsa artık besin zincirinin en tepesinde. Ve bizler sadece birer yemeğiz.”

Bunu sindirmeye ve suçluluk duygusundan kurtulmaya çalıştım. O beni ölüme terk etmişti. Ben de aynısını ona yapmaya çalışacaktım. Ve eğer hayatta kalmayı başırırsa tekrar peşime düşmeyeceğini ümit edecektim.

Çok geçmeden helikoptere bindik, Derek kumandaların başına, Camden ise arkaya benim yanıma oturdu ve ilkyardım çantasını açtı. Yerden yükselip ufka doğru havalanırken camdan dışarı baktım. Geçmişimi –kırık dökük ve bazen güzel geçmişimi– ardımızda bıraktık.

ON DÖRT

“Ellie, geldik.”

İnleyerek gözlerimi açtım ve kafamın üstünden geçen bir gölge gördüm. Motorun kanatları. Her şeyin yolunda olduğunu sandığınız, uykuyla uyanıklık hali arasındaki o tatlı anı yaşadım.

Sonra dayanılmaz bir acı hissettim. Bacağımda, kurşunun girdiği yerde. Ve kalbimde, annemin ve muhtemelen Javier’in öldüğü yerde. Belki de matemi hak etmeyen insanlar için üzülüyordum, ama bununla birlikte kederimde de boğuluyordum.

Dudaklarını nazikçe elmacıkkemiğime bastıran Camden yanımdaydı.

Uzanıp güçlü suratını tuttum, onu, yanımda, hayatta olduğunu hissetmek istiyordum. O benimdi. Ben de onun.

“Neredeyiz?” diye fısıldadım.

Kolunu omzumun altından geçirip nazikçe beni kaldırdı. Bir şişe su alıp kapağını açtı ve kuruyan ağzıma döktü. He-

likopterin hemen yanında bir tarlada oturuyordum. Uzaktaki ambarı görebiliyordum, siyah Escalade de içinden çıkıyordu.

“Direksiyondaki Derek,” dedi Camden. “Önce seni bir doktora götüreceğiz, sonra da Gus’ı kurtaracağız.”

Yakasından tutarak, “Önce Gus’ı kurtarmalıyız,” dedim.

Bana kararlı gözlerle baktı. “Hayır, Ellie. Derek, Gus’ın emniyette olduğunu söylüyor. Ölürsen onu kurtaramazsın, ayrıca o güzel bacağını kaybetmeni de istemiyorum. Böylesine bir sanat eserini yitirmek çok yazık olur.”

“Ama daha ne kadar emniyette olacağını kim bilebilir?”

“Ellie,” dedi hüzünle. “Denesem de anneni kurtaramadım. Daha birkaç el bile sıkamadan Travis bizi buldu. Ama seni kurtarabilirim. Kurtaracağım da. Bu, Gus pahasına bile olsa, seni güvende tutacağıma söz verdim. Vuruldu. Yaşadığın için şanslısın ve seni yaşatmak için elimden geleni yapacağım. Bunun ötesi berisi yok.”

Derek arabayı yanımıza getirip sürücü koltuğundan atladı, bizi çabucak arabanın arkasına buyur etti.

“Neden helikopteri kullanmıyoruz?” diye sordum Camden beni arkaya yatırırken. Kot pantolonumun diz bölgesi yırtılmış ve baldırıma kat kat sargı bezleri sarılmıştı.

“Yakıtı bitti,” dedi Derek tekrar sürücü koltuğuna kurulurken. “Ayrıca Zetalar da helikopterle gelir zaten. Böylesi daha güvenli.”

Escalade’yi bir ralli pilotu gibi sürdü, bozuk yollarda seke zıplaya ilerledik ve dağ yamaçlarındaki birkaç tehlikeli dönemeçten sonra ne kadar emniyette olduğumuzu merak etmekten kendimi alamadım.

Ağrım da giderek artıyordu, o kadar ki kan ter içinde kalmıştım ve Camden'in elini var gücümle sıkıyordum. Sanki bacağımla yanıyor, aynı anda milyonlarca bıçak saplanıyordu. Son derece şiddetli ve tüketici bir ağrıydı.

“Ne kadar kaldı?” diye sordu Camden Derek’e.

“Bir saat,” dedi Derek. “En fazla. Tanıdığım bir doktor var, Guatemala sınırına varmadan.”

“Dayan, bebeğim,” dedi Camden elimi sıkarak. “Yanımdayım.”

İstirabımdan beni Camden bile kurtaramazdı. Gözlerimi devirdim ve bacağımla düşünmemeye gayret ettim. Sorular. Acı veren sorular. Kafamda pek çok soru dolaşıyordu. Onları soracak vaktim vardı.

“Derek,” dedim güçlkle. “Madem sana o kadar para veriyoruz, soru sorabiliriz, değil mi?”

Sessizlik. Sonra, “Evet. Ne bilmek istiyorsun?”

“Annemi. Gerçeği. Ona ne oldu? Travis’le nasıl evlendi?”

“Evlenmemiş. Javier öyle dedi.”

Elbette o biliyordu.

Derek devam etti, “Travis taraf değiştirdikten hemen sonra Javier annenle babanı işe almış. Farklı kaynaklardan duyduğuma göre Javier bunu seninle daha yakın bağlar kurabilmek için yapmış. Ama Javier’in dediklerine bakılırsa, Travis’ten intikam almak istiyorlarmış. O noktada dolandırıcılığı bırakıp kartellere bulaşmışlar, o yüzden onlar için değişen fazla bir şey olmamış. Sonra bir gün çekip gitmişler, Javier onları Veracruz’a kadar takip etmiş. Travis’e gitmişler. Javier küplere binmiş. İşte tam bu noktada sen devreye girdin.”

“Ölüm meleği, altı yıllık emeğin ürünü,” diye mırıldandım, sonra yeni bir acı dalgasıyla birlikte inledim. “Neden hepsini tek taşla öldürmemiş?”

“Şimdi hakkını yemeyeyim, Javier senin Travis’in Veracruz’daki evine gittiğini öğrendiğinde şaşırmış görünüyordu,” dedi Camden beni şaşırtarak. “Hepsini öldürmeni istediğini sanmıyorum.”

“Ne fark eder ki?” diye çıkıştım. “Tıpkı burada yaptığı gibi beni kullandı. Javier emeline ulaştı, istediğini elde etti. Ölmüş olsa dahi yine de kazandı. Annem öldü. Travis de öyle. Ve ikisini de *ben* öldürdüm.” Gözyaşlarım yine kapımı çaldı, gözlerim nemlendi ama teslim olmadım. Dişlerimi gıcırdattım. “Aptallık ettim, ne isterse yaptım.”

“Öyle deme,” dedi Camden. “Başka seçeneğin yoktu ve bunu sen de biliyorsun. Annenin yasını tutabilirsin, ama bunun için kendini cezalandırmana izin vermeyeceğim. Bu yükü hak etmiyorsun. Orada olanları hiçbirimiz hak etmiyoruz.”

Camden’ın ellerinde ölen adamın hatırası aklıma geldi ve ormanda bir parçasını yitirenin sadece ben olmadığımı hatırladım.

“Öyleyse annemle babam niye Travis için çalışmaya gitmişler? Ne olmuş?” diye sordum konuyu değiştirmek amacıyla.

Derek’in omuz silktiğini gördüm. “Bilmem.”

Annem bana intikam için olduğunu söylemişti. Benim için. Acımı zerre kadar azaltmıyordu ama şimdi buna inanmak istiyordum.

“Ayrıca Travis’le asla evlenmemiş. Travis onu yanına

almış çünkü kafayı ona takmış. Babanı öldürüp anneni kendine saklamış. *Kendine saklamış* burada kilit ifade. Ne olduğunu söyleyemem. Bütün ayrıntıları bilmiyorum, sadece okuduklarımı ve bana söylenenleri biliyorum. Stockholm sendromu gibi bir şey olduğunu tahmin ediyorum. Resmi olarak evlenmişlerse de ben duymadım. Tek bildiğim, rezil ve berbat bir durum olduğu.”

Bundan payıma düşeni ben de almıştım. Camden’in eli ni tekrar sıktım ve Watt’ların eş bağımlı, saplantılı ve sağlıklı ilişkilere kapılma döngüsünün sona erdiğini umut ettim. Camden olduğu sürece bu döngüden yakamı kurtarmıştım. Sonum anneme benzemeyecekti.

“Gus’ın öz babam olduğunu biliyor muydun?”

“Biliyordum,” dedi basitçe. “Javier sana söyleyecekti, planın parçasıydı bu. Ama son anda vazgeçti. Belki de Gus hakkındaki hakikati öğrendikten sonra seni kandırdığını öğrendiğinde onun peşine düşmenden korkuyordu. Galiba bu konuda haklıymış, değil mi?”

Hep haklı değil miydi zaten?

“Ee, sonra ne olacak peki?” diye sordu Camden. “El-lie’yi tedavi edip Gus’ı kurtardıktan sonra. Bize ne olacak? Ve sana? Bizi öldürmeyeceğini ya da peşimize düşmeyeceğini nereden bileceğiz?”

Derek ona dikiz aynasından baktı. “Çünkü şu ana kadar, görevim bu değil. Ve ister inanın ister inanmayın, bundan sonra da görevim olmaz. Sizi sevdim. Kartellerle iş tutmaktan nefret ediyorum ve evet, ekmeğimi bu işte kazanıyorum

ama bazı işler diğerlerinden daha iyi. İlgimi çekenleri kabul ediyorum, hepsi bu. Gus'ı kurtarmanızı ve Kaliforniya'ya evinize dönmenizi istiyorum. Sonra da güzel bir kumsala gidip kafayı çekmek ve turistlerle düzüşmek istiyorum.” Duraklayıp alnını kırıştırdı. “Sana şu kadarını söyleyeceğim, dostum. Camden. O sabah ormanda yola çıktığımızda sadece Ellie'yi geride bıraktığımıza emindim. Javier seni yanında götürmek istiyordu. Ona götürmemesini, operasyonumuzu yavaşlatacağını söyledim. Bunun üzerine seni geride bıraktı. Bırakmak istemiyordu ama.”

“Elbette,” dedi Camden alay yollu. “Bir yerlerde işimi bitirmek istemiştir.”

“Hayır,” dedi Derek. “Niyeti o değildi. Seni ve Ellie'yi güvende tutma konusunda kesin talimatlarımız vardı. Ama asıl önemli olan sendin, Camden. Sen daha öncelikliydin.”

Boğazındaki gıdıklanma beni öksürttü, Camden'a afallamış vaziyette baktım. “Bu da ne demek oluyor?”

“Açıkçası, hiçbir fikrim yok,” dedi Derek. “Ama bize söylenen buydu. Bunun dışında sorgulanacak daha bir yığın mesele vardı.”

Dudaklarını büzen Camden bana baktı, onun da hiçbir fikri olmadığını görebiliyordum.

Sonraki birkaç saat bulanıktı. Javier'in, Violetta'yı götürdüğü gibi bir çiftlik evi yerine Derek beni gerçek bir kliniğe götürdü. Elbette mesai sonrasıydı, zira silahla yara-

lanmalar nerede olsa biraz dikkat çekerdı ama kliniği işleten kadın elini çabuk tuttu, sessiz ve etkin çalıştı. Etkin derken de bana o kadar çok ilaç verdi ki etrafımda neler olup bittiğini anlayamadım. Morfin değil ama bacağımy kestirme isteğimi yok eden bir şeylerdi.

Kurşunu çıkarmakta zerre kadar sorun yaşamadı, en azından kafamın yerinde olmayan haliyle bana öyle göründü ve atardamara isabet etmediği için şanslı olduğumu söyledi. Camden'a ilaçları, ağrı kesicileri ve enfeksiyona karşı antibiyotikleri verip beni giydirdi, artık gitmeye hazır sayılırdım. Derek ona çabalarından ötürü cömert bir tomar Amerikan banknotu verdi.

"Şimdi," dedi Camden beni Escalade'ye bindirirlerken. "Artık hepimiz vurulmuş olduk. Sen, ben, Gus. Ne ekip olduk ama, değil mi?"

Başımı aniden kaldırdım. "Onu tekrar gördüğümüzde ekip olacağız. Derek, bir sonraki durağımız Gus."

"Baş üstüne, hanımefendi," dedi biraz neşelenerek. "Meksika'ya dönüyoruz."

Bütün gece yol alarak Guatemala ve Meksika sınırlarından rahatlıkla geçtik. Bacağımy tedavi edildiğinden, artık şüphe çekmiyorduk. Meksika plakalı üç Amerikalıydık. Ayrıca arabayı arayıp silahları ve cephaneyi bulsalar bile Derek onlara rüşvet vermeye hazırdı. Ya da öldürmeye. Hangisi icap ederse.

Derek, Javier'in Gus'ı Guatemala ve Honduras'a giderken içinden geçtiğimiz Oaxaca kentinde tuttuğunu söy-

lemişti. Bu gerçek, içimi öfkeyle doldururken ilaçların bey-nimdeki coşkunluğunu yok etti. Bunca zaman yanılmıştım. Bunca zaman Javier tarafından dikenli telin ucundaki bir kukla misali yönlendirilmişim ve onu kurtarmaya gelip gelmeyeceğimizi merak eden Gus bir yerlerde tek başına, yaralıydı. Ona yaklaşmıştık, çok yaklaşmıştık ve Javier'e inanmıştım. Yalanlarına defalarca kanmıştım.

Hiç değilse bundan sonra kanmayacaktım. Keder ve korkuyla göğsüm sıkıştı. Hayatta olduğunu bilerek huzur bulabilir miydim bilemiyorum. Öldüğünü bilerek rahatlayabilir miydim bilemiyorum. İşte ben, geçmişin savrulan ağla-rına takılıp kalmıştım.

Derek, Escalade'yi kentin varoşlarında durdurduğun-da gece yarısıydı. Bir doz daha ağrı kesici almama rağmen Gus'ı görecek olmanın heyecanı ile tamamen uyanıktım.

“Gus'ı neden ellerinde tuttuklarını anlamıyorum yalnız,” diye dedim karamsarca. “Yani öyle olsun diye demiyo-rum tabii, ama Javier onu neden öldürmedi? Sana nedenini söylemiştir.”

“Bilmiyorum,” dedi Derek. “Belki ona şefkat beslemiştir. Ya da belki Gus'ın öldüğünü düşünürsen Javier'le gitmezdin.”

“Ah, lütfen,” dedim tiksinererek. “Her türlü gitmezdim.”

“Javier istediğini almaya alışkındır,” diye açıkladı. “Bence en nihayetinde istediği sendin.”

Camden gerilince onu teselli etmek için elimi dizine koydum. Birkaç saniye sessizce bekledik, Javier'i düşün-memek için elimden geleni yaptım, nasıl olur da beni hem sever hem de ölüme terk edebilirdi?

Bana olan aşkı nasıl bu kadar abuk sabuk bir hal almıştı?

“Gus’ın gitmesine izin vereceklerine emin misin?” diye sordum Derek’e, kafamdaki anılardan sıyrılarak. “Demek istediğim, bu gösteriyi sen yönetmiyorsun.”

Omzunun üzerinden bana bakarak yakışıklı yakışıklı sıırıttı. “Onlardan izin isteyen kim? Rız olmalar da olmasalar da onu götüreceğiz.”

Ah, harika. Yine aynı durum.

“Söylemeye gerek bile duymuyorum, sen arabada kalıyorsun,” dedi Camden yanımda, esnemesini bastırarak. “O bacakla hiçbir yere gitmiyorsun.”

Başımı ona çevirdim. “Ah, sahi mi?”

Arabanın karanlığındaki gözleri ciddiye. “Sahi. Ellie. Güvende kalman gerek. Babanı kurtaracağım.”

Babam.

Yüreğim ısındı.

İçim kararlılıkla doldu. Bu işi bensiz yapmalarına izi veremezdim. Gus benim için gelmişti, şimdi de ben onun için gidecektim. Yaşadığım onca şeyden sonra buradan on-suz ayrılmayacaktım, ondan başka ailem kalmamıştı.

Varoşlarda sakın, geniş bir yolda durduk ve Derek far-ları söndürüp motoru kapattı. Önündeki avlusunda devrilmiş çöp tenekeleri ve satılık tabelası duran uzaktaki bir evi işaret etti başıyla. “İşte oradaki. Genelde zula evi olarak kullanılır. Artık insanları da zulalıyorlar galiba.”

Koltuğunda dönerek Camden’a baktı. “Elinde hangi silahlar var?”

“Hiç yok. Malikânede düşürdüm.”

Derek başıyla arabanın arkasını işaret etti. “Arkaya gel.”

Camden elini omzuma koyarak hafif baskı uyguladı. “Burada kal, Ellie. Lütfen.”

Ona hiçbir şeyin sözünü veremezdim. Arabadan inip arkaya gidişini izledim. Bagaj açılınca, Derek ormanın içine dalmamızdan evvel ekibin geride bıraktığı silahları karıştırmaya başladı. Onları merakla seyrettim, Camden’a pırıl pırıl bir 9mm’lik verirken kendine de ucu kesilmiş bir pompalı tüfek alan Derek’in, ellerindeki silahlara bakarken gözleri ışıldadı. Derek tekrar kendine gelmişti. Umarım Gus’ı oradan tek parça halinde kurtarmak için yeterli olurdu bu.

Derek ve Camden bagajı kapamadan önce bana son bir kez baktılar.

“Hemen döneriz,” dedi Derek. Ses çıkarmadan eve doğru koştular.

Ayrılıp evin arkasında gözden kaybolmalarını izleyerek biraz bekledim. İlaç etkisindeki bu duygusal halimde, Camden’ı elinde silahla babamı kurtarmaya giderken görmek son derece romantikti.

Hâlâ inanamıyordum. Gus benim babamdı. Kendime defalarca tekrarlamak zorunda kaldım. Doğru gelmediğinden değil, ailenin ne anlama geldiğini kavramakta zorlandığımdan.

İşte tam da bu yüzden arkaya uzanıp bir tabanca aradım ve 40 kalibrelik bir Glock buldum. Gus ve Camden artık ailemdiler ve onları korumak zorundaydım.

Arabanın kapısını açıp yaralı bacağıma baskı uygulamaya özen göstererek indim, hızlı ve sessiz adımlarla eve doğru topallayarak ilerledim.

Komşu evin avlusundan saparak limon ağaçlarından birinin arkasına saklandım, gövdesinin etrafından zula evine baktım. Evin hiçbir ışığı yanmıyordu ve hiçbir şey duymuyordum, ne Camden ne Derek ne de İspanyolca konuşmalar. Sadece etrafımdaki yaprakları hışırdatan esintinin sesi vardı.

Derin ama titrek bir nefes aldım. Bacağımdaki ağrı yeniden artmaya başlıyordu, görmezden gelmek zorundaydım. Evin ikinci katına baktım. Tırmanmak seçenekler arasında değildi. Bu bacakla hemen hemen hiçbir şey seçenekler arasında değildi.

Sonra üst katta, siyah perdenin aralıklarından dışarıya sıran bir ışık yandı, zula evinde bu perdenin amacı güneş değil iherinin görünmesini engellemekti. Gus orada olmalıydı.

Bir plan yapıp Camden’la Derek’in ne kadar ilerleme kaydettiklerini öğrenmeye çalışmama kalmadan, nemli gece havasında sesler yankılandı.

Bağrıışmalar.

İspanyolca ve İngilizce.

Camden.

Penceredeki perde kımıldadı.

Ateş edildi, sesleri sokakta yankılandı.

Her şey çok hızlı gelişıyordu.

Bacağımdaki ağrıyla yüzümü buruşturarak ağacın arkasından çıktım, tam bu sırada bir şangırtı koptu ve pence-

reden bir adam kırık cam yağmuru eşliğinde aşağıdaki çimlerin üstüne küt diye düştü.

Gus.

Gus'tı bu.

Nefesim kesildi, yüreğim ağzımda, olabildiğince hızlı adımlarla yanına gittim. Tam ona ulaşıyordum ki pencereye baktım ve tabancasını ona doğrultmuş bir adam gördüm.

Camden değildi. Derek değildi.

Dolayısıyla da ölmeliydi.

Adam tam beni gördüğü anda nişan alıp üç el ateş ettim.

Göğsüne isabet eden kurşunlardan biri onu gerisingeri odanın içine yolladı.

Sağlam dizimin üstüne çökerek Gus'ı çevirdim, nefesimi tuttum, bir sonrakinin korkusuyla, geçen her saniyeye tutundum.

Sırtüstü yuvarlandı. Gözlerini açtı. O gözleri yıllardır görmemiştim.

Bir kez gözünü kırptırdı. İki kez. Bana baktı, yüzünü kırptırdı, birbirine karışmış kırçıl saç sakal, sıcakkanlı gözler.

“Ellie?”

“Gus!” diye haykırdım.

Olduğu yerde doğrulmaya çalıştıktan sonra arkama baktı, yüzünde dehşet ifadesi belirdi. “Ellie!”

Tabancam hazırda, kafamı çevirdim ve nişan almadan ateş etmek üzereydim.

İyi ki etmemişim.

Yoksa evin yan tarafından bana doğru, silahsız koşan Camden'ı vurmuş olacaktım.

En azından beni ve tabancamı net bir şekilde gördü zira yere yatıp eğildi.

Ve böylece onu kovalayan adamı açık hedef haline getirdi.

Camden yerde yatarken tetiğe bastım ve adamı dizlerinden vurarak indirdim. Debelendi, düşürdüğü tabancaya uzandı ama ulaşmasına izin vermeden kafasından vurdum.

Bu işin benim için bu kadar kolaylaşmasından nefret ettim.

Ama sonra Camden başını kaldırıp bana inanmaz bir ifadeyle baktı, o bakış her şeyi anlatıyordu. Ruhumu siyah-tan griye götürdü.

“Ben de seni güvende tutmaya söz verdim,” dedim içtenlikle.

Camden beni ayağa kaldırırken tekrar Gus’a döndüm. “Yaralı mısın?”

“Evet, yaralıyım,” dedi Gus inleyerek, Camden benden sonra onu ayağa kaldırırken. “Ama yaşayacağım.”

“Derek nerede?” diye sordum.

Camden başını iki yana salladı. “Bilmiyorum. Arabaya dönmeliyiz, hemen.”

Tekrar eve bakınca içeriden bağrıışmalar, kırılan cam sesleri duydum. İçeride hâlâ kargaşa hâkimdi. Bir kavga devam ediyordu ve birileri kaybediyordu.

“Onu yüzüstü bırakamayız.”

“Ellie,” dedi Camden kafamı ona çevirtecek kadar sert bir şekilde. “Gus’ı kurtardık. Birbirimize kavuştuk. Bunu kaybedemeyiz. Gitmek zorundayız.”

Haklıydı. Daima haklıydı.

Escalade'ye doğru koşmaya başladık, Camden elinden geldiğince hem bana hem Gus'a destek olmaya çalışıyordu. Düştüğü için karnındaki kurşun yarası muhtemelen tekrar açılan Gus iki büklüm, nefes nefeseydi. Şu anda, babam olduğunu bilerek onunla olmak çok tuhaftı. Benim bildiğimi o da biliyor muydu? Yıllar içindeki etkileşimlerimizi, benimle konuşma tarzını, iletişimi koparmamasını, beni kollamasını düşündüm. Biliyor olmalıydı. Bunca zaman.

Gus'ı arkaya yerleştirdikten sonra ben de öne oturdum ve Camden direksiyonun başına geçerek motoru çalıştırdı. Evin önünden geçtik, ön kapı alevler içinde havaya uçtu, tam sokağı yarıladığımız sırada Camden'ın gözleri dikiz aynasına takıldı.

"Kahretsin," dedi.

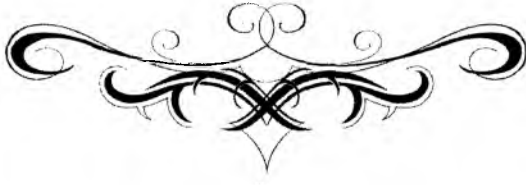
Arkama döndüğümde cipi geri vitese takarak, Tom Cruise tarzı, son sürat bize doğru koşmakta olan adama doğru hızlandı.

Derek.

Çarpmamıza ramak kala, Camden lastikleri kaydırarak durdu, geriye uzanıp arka kapıyı açtım.

Derek, Gus'ın yanına atlarken, "Eyvallah," dedi. İs tabakasıyla kaplı suratındaki kesik tekrar açılmıştı ve ilk kez geniş geniş gülümsüyordu. "Kıl payı atlattık."

Başını iki yana sallayan Camden gazı kökledi. Yangın ve yıkımdan uzaklaştık, Gus yaralı, ben vurulmuş ve Camden da oğlundan ayrı olmasına karşın onlarla olmak harika bir duyuydu. Benim ailemdiler. Yuvamdılar. Ve Kaliforniya'ya gidiyorduk.

ON BEŞ

Acapulco'da Derek'le vedalaştık. Birlikte yaşadığımız onca şeyden sonra aramızda bir dostluk oluşsa da parasını istedi. Sahip olduğumuz tüm para, henüz bozdurmadığımız çeklerdi, o nedenle borcumuzu ona PayPal aracılığıyla aylık taksitler halinde göndereceğimize söz verdik. Tuhaftır ki bize güvendi, ben de sözümü tutacağımı biliyordum. Son birkaç günde pek çok kilidi açmış olabilirim ama dolandırıcılık günlerimi gerçekten geride bırakmıştım. İstedğim ikinci şansı elde etmiştim.

Onu bıraktıktan –ve yerel bir Walmart mağazasından hepimize temiz giysiler aldıktan– sonra Escalade ile, *Esaretin Bedeli*'nin sonunda Morgan Freeman oraya gittiği için Gus'ın hep gitmek istediği sahil kasabası Zihuatanejo'ya doğru yolumuza devam ettik. Kaliforniya'ya doğru yola çıktığımızda yeni bir araba çalmayı planlamamıza rağmen Acapulco'da Escalade'ye sahte plakalar takmıştım, tedbiri asla elden bırakmayacağımı artık biliyordum. Şimdilik biraz soluklanmalı ve hâlâ hayatta oluşumuzun keyfini çıkarmalıydık.

İpek gibi yumuşacık kumlu plaja sıfır restoranın verandasında devasa margaritalarımızı yudumlarken Camden kalkıp lavaboya gitti.

Gus kontrollü hareketlerle arkasına yaslanarak, “Eee Ellie,” dedi. Neticede kurşun yarası iyileşiyordu. Her nedense Javier, Gus’a kötü muamele etmemişti. Raul onu vurduktan ve Camden benim imdadıma koştuğundan sonra Javier, Gus’ı hemen bir doktora götürmüş, doktor da kurşunu çıkarıp dikmiş atmıştı. Sonra Gus aldığı –anlaşılan Javier’in favori ilacı– *rohypnol*’ün etkisiyle bayılmış ve uyandığında kendini üç ürkütücü adamla iki avanak tarafından korunan zula evinde bulmuştu. Üst kattaki odadan ayrılmasına izin verilmemiş, bacağına bağlanan zincir odanın sadece yarısına kadar uzandığından pencerelere de ulaşamamıştı. Ama tuvalete gitmesine izin verilmiş, televizyon izleyebilmiş ve bakıcıları ne yerse o da ondan yiyebilmişti. Tahmin ettiğimden daha rahat bir tutsaklık geçirmişti. Annemden rahat olduğu kesindi en azından. Eğer Javier esir aldığı kişilere böyle davranıyorsa Travis kadar hayvan olmadığını kanıtlamış oluyordu.

Elbette bir hayvan olduğunu başka pek çok yoldan göstermişti.

“Eee Gus,” dedim ve güneş batarken okyanustan yansıyan ışın demetlerine rağmen gözlerinin içine bakabilmek için güneş gözlüğümü çıkardım.

Yalnızca utangaç olarak nitelendirilebilecek bir gülümseme belirdi suratında. Ve Gus utangaç bir adam değildi. Birden Camden’in bilmiş bir ifadeyle neden yanımdan ay-

rıldığını anladım. Gus ve ben, öğrendiklerimi henüz konuşmamıştık. Ama içimden bir ses vaktinin geldiğini söylüyordu.

Kendimi bir çocuk kadar çaresiz hissettim. Ellerimi ke-ten pantolonuma silip gülümsemesine karşılık verdim.

Sakalını kaşıyıp, “Sanırım senin ve benim... konuşmamız gerekiyor,” dedi.

Başım la onaylayıp bekledim.

“Annenin şeyde... onu gördüğün yerde sana ne söylediğini biliyorum.”

Tanrım. Lütfen bana babam olmadığını söyleme.

“Baban olduğumu söylemiş,” diye devam etti. Lavaş sepetinden bir patates kızartması alarak masanın üstünde döndürmeye başladı. “Sen doğmadan önce ilişki yaşadığımızı söylemiş.” Bana baktı, gözleri hüznüldü.

Ah, lütfen hayır. Lütfen bunu benden alma.

“Anneni çok seviyordum, Ellie,” dedi Gus. “Babanı da severdim. Bunu arkadaşına nasıl yapabildiğimi hiçbir zaman anlamadım ama yaptım işte. Ve o gün bugündür anneni hiç aklımdan çıkaramadım. Yine de ara ara seni görmeme izin verildi. Beni hatırlarsın. Ama sana hiç babalık edemedim. Umarım bundan sonra edebilirim.”

Tuttuğum nefesi verdim, o kadar geniş güldüm ki suratım acıdı. “Sahiden babamsın.”

“Babalık testi bile yaptırdık. Babanın haberi vardı elbette. O iyi bir adamdı, Ellie, gerçekten öyleydi. Ve yaptığım şeyden pişmanım ama sonuçlarından değil.”

“Aynı Camden gibi konuşuyorsun.”

Başını salladı, onaylar gibi gözlerini kıstı. “Camden da iyi bir adam. O çocuk sana abayı o kadar fena yakmış ki önünü bile doğru dürüst göremiyor. Seni geri alabilmek için ne kadar çok savaştığını kelimelerle anlatamam. Vurulduğunda bile vazgeçmedi. Hayattaki en önemli şeydin onun için. Hâlâ da öylesin. Umarım ona kalbini verebilirsin. Bunun senin için ne kadar güç olduğunu biliyorum, güvenmenin, unutmanın.”

Onu rahatlatıcı şekilde gülümsedim, Camden hakkındaki sözleri içimi neşeyle doldurmuştu. “Kalbim ona ait. O da bunu biliyor. En azından umarım biliyordur. Kalbim ona ait olmaya devam edecek. Onu seviyorum.”

Ömrümün geri kalanını onunla geçirmek istiyorum. Onunla evlenmek istiyorum, diye düşündüm. Ama tabii ki bunları dile getirmedim.

Bana sırttı ve ağzına bir cips atıp ağzı dolu konuştu. “Güzel. Ben de bunu duymak istiyordum. Dürüst olmak gerekirse yolculuğun büyük kısmında beni çıldırttı. Seni anlatıp durdu, susmak bilmedi. Ama kararlı, bu hoşuma gidiyor. Birbirinize çok yakışıyorsunuz. Eğer bir gün damadım olmak isterse...” Sesi alçalıp söndü ve omzumun üstünden baktı. “Koca çenemi kapasam iyi olacak sanırım.” Ağzına bir patates kızartması daha attı.

Sandalyemde dönüp bakınca Camden’ın bana doğru geldiğini gördüm. Tanrım, dizlerine kadar kargo şortu, kaslarını ve bileğinden köprücük kemiğine kadar rengârenk sanatını gözler önüne seren atletikle olağanüstü yakışıklıydı. Omzundaki kurşun yarasının üzerinde hâlâ sargı ve yüzünde

de iyileşmekte olan birkaç kesik vardı fakat bunlar onu çok daha erkeksi gösteriyordu. Bu adam benim için öldürmekten çekinmezdi. Benim için canını verirdi. Ve istesem benimle ölesiye sevişirdi.

Kendimden geçtim. Ne harika ama.

Tam tepemizde durup gülümsedi, gamzeleriyle beyaz dişleri güneş batarken çehresini aydınlattı. “Bölmüyorum ya?”

Başımı iki yana salladım, bize katılması için can atıyordum, özellikle de Gus onu onayladıktan sonra. Ama nasıl onaylamazdı ki? Mutlu etmeye çalışarak, iyi bir insan olduğu için hak ettiği hayatı ona vermeye çalışarak, ömrümün geri kalanını birlikte geçirmek istediğim adamdı bu.

O nedenle daha ciddi bir konuyu açmak zorundaydım, henüz konuşmadığımız bir konuyu.

“Ee, bundan sonrası için planın ne?” dedim Camden yanıma otururken. “Ben’i nasıl geri alacağız?”

Camden oğlunun adını duyunca vücudunu dikleştirdi, parmakları sandalyenin kolçaklarının ucunu kavradı. Dudağını ısırdı, kaşlarını çattı ve çaktırmadan Gus’a baktı. Sonra, “Henüz bilmiyorum,” dedi.

Gus başını sevecenlikle yana eğdi. “Amerika’da hâlâ aranan bir suçlusun. Belki eskisi kadar çok aranmıyorsundur. Muhtemelen unutulup gitmiştir. Ama herhangi bir olay yüzünden polisin eline geçersen hapı yutarsın. Birileri tarafından tanınırsan hapı yutarsın. Sophia seni bir daha görürse...”

“Hapı yutarım,” diye tamamladı Camden.

“Ya da postu deldirirsin.” Gus dirseklerini masanın üs-

tüne koyup ellerini kenetledi. “O nedenle bundan kaçınmak için elimizden geleni yapmalıyız. Bunun için en zor kısmı olacağını biliyorsun, hatta Ellie’yi geri almaktan bile zor olacak. Sophia, Ben’i sana vermeyecek. Velayetini asla alamayacaksın. Onu asla göremeyeceksin. Onu görme hakkını asla elde edemeyeceksin. Onu ya ondan alırsın ya da ona bırakırsın. Bu işin orta yolu yok.”

“Gri alan yok,” diye fısıldadım göğsümde bir ağırlık hissederek.

“Doğru,” dedi Gus. “Gri alan yok. Bunlar yapmak istemeyeceğin seçimler ama yapmak zorunda kalacaksın. Yoluna devam edip onu Sophia’ya bırakabilir misin?”

“Hayır!” diye haykırdı Camden çevremizdeki müşterilerden bazılarının bakışlarını üzerimize çekerek. Çarçabuk onlara uysal bir bakış atıp sonra da sesini alçaltarak başını iki yana salladı. “Hayır. Bırakamam. İyi bir anne değildi zaten. Sorunlarımız da o zaman başladı. Uyuşturucu kullandığı ve eve hiç uğramadığı sıralarda. Artık ağabeyleriyle işbirliği yaptığını biliyorum. Çetenin bir parçası o da. Kahretsin, beni yakalamak, para sızdırmak, ağabeylerine teslim etmek için Ben’i, oğlunu, oğlumuzu kullandı. Beni öldüreceklerdi, hatta yapabilselerdi onun gözleri önünde öldüreceklerdi. Şu anda nerede olduğunu ve neler yaptığını düşündükçe midem bulanıyor. O hayatın içinde büyümesine izin veremem. Bunun olmasına izin vermeyeceğim.”

“O halde seçimini yaptın,” dedi Gus ciddi bir edayla. “Sophia’yla kalmasına izin veremezsen, ona elveda diye-

mezsen onu geri almalısın. Ve biz de sana yardım edeceğiz. Bunu tek başına başaramazsın.”

Camden başını ellerinin arasına aldı, dizi aşağı yukarı zıplıyordu.

“Bebeğim,” dedim usulca ve elimi zıplayan dizinin üzerine koydum. “Bu işte tek başına değilsin. İmkânsız görünse de, böyle bir seçim yapmak istemesen de, Ben’i istiyorsan bunu yapmak zorundasın. Ben seninle olmayı hak ediyor, Camden. Kocaman yüreği olan biriyle, çocuğu için her şeyi göze alan bir babayla. Sen busun. Bu senin içinde var, Ben senin gibi bir babası olduğu için çok şanslı. Sen ona ihtiyaç duyduğu geleceği vereceksin.”

Camden başını yana çevirip nemli gözlerle bana baktı. “Sen de benim ihtiyaç duyduğum geleceğimsin.”

Eğilip onu öptüm, usul usul, tatlı tatlı; sonra Gus boğazını temizleyip bize orada olduğunu hatırlatınca kıpkırmızı kesildim.

Kendi kendime gülümseyerek geri çekildim ve okyanusa bakarak uzun uzun margaritamı yudumladım. Camden’in, kişisel cenneti olan ve hep hayalini kurduğu sahil kasabası Gualala’ya hâlâ gitmek isteyip istemediğini merak ettim. Onun geleceği olup olmadığını, orada kendimize bir gelecek, bir hayat kurup kuramayacağımızı düşündüm. Ben, o ve Ben. Ve Gus. Ve belki de kendi çocuğumuz.

Kendimi fazla kaptırmışım –öyle değil mi?– ve Camden iç geçirince dikkatimi tekrar mevcut meseleye verdim. Eğer Ben geleceğimizde yer alacaksa onu nasıl geri alacaktık?

“Sorun şu ki bir çocuk kaçırmış olacağız,” diye mırıl-

dandı Camden zar zor duyulan bir sesle, “bununla nasıl yaşarım hiç bilemiyorum.”

“Bunu doğru nedenlerle yapıyorsun,” dedim. “O yüzden sıkma canını.”

Dizini tekrar zıplatmaya başladı. “İyi ama Ben’e zarar vermeden bu işi nasıl yapacağız?”

Sorun da buydu. Dudaklarımdaki tuzu yaladım, arkama yaslanıp düşündüm. “Ben, onun babası olduğunu biliyor, değil mi?” Başıyla onayladı. Devam ettim, “O zaman sana güveniyordur. Daha küçük. Çocuklar kolay etkilenir. İnsanları kandırmak, soyamak için küçükken bana yapılan şeyleri, beni nasıl yem olarak kullandıklarını sana anlatamam, ayrıca hatırlamıyorum bile.”

“Kolay olmayacak ama Ellie haklı,” dedi Gus. “Olay çıkarmak ya da çocuğun hayatını tehlikeye atacak veya psikolojik zarar verecek bir şey yapmak istemiyoruz, orası açık. Ama bence onu doğru şekilde kaçırırsak ve bir süre hisse-deceğinden emin olduğum suçluluk duygusuyla yüzleşmenin bir yolunu bulabilirsen hasarsız bir şekilde büyüyebilir. Kendini toplayacaktır. Ve ihtiyacı olan hayata kavuşacaktır.”

Başını kaldıran Camden’ın yüzünde taze bir kararlılık belirdi. “Peki ne zaman yapıyoruz?”

Gus bıyığını kaşıdı. “Sophia’yı buluyoruz. Evini izliyoruz. Hamlelerimizi tasarlıyoruz. Üçümüz bu işi birlikte katabiliriz. Elimizi çabuk tutarak. Sorunsuzca. Girip çıkarız. Her şeyin yerli yerine oturması için birkaç hafta gerekebilir.”

“Birkaç haftamız yok,” diye homurdandı Camden.

“Camden,” dedi Gus sertçe. “Birkaç haftan var. Birlikte

geçirilecek –ya da geçirilmeyecek– bir ömrün yanında birkaç hafta devede kulak kalır. Tanrım, sen ve Ellie şivavalar kadar tez canlısınız. Tencere yuvarlanmış kapağını bulmuş.”

Camden ve ben işveli işveli bakıştık. Birbirimize aittik. Hepimiz öyleydik.

Akşam yemeğinden sonra, sahil kenarında kaldığımız küçük otelin yolunu tuttuk. Esir tutulurken müptelası olduğu pembe diziyi izlemek istediğini söyleyen Gus odasına çekilirken Camden elimi tutarak beni kumlara ve kıyıya vuran dalgalara götürdü. Kusursuz bir hilal biçimini almış ayın yansıması siyah mavi suların üzerinde parlıyordu.

“Seni seviyorum,” diye fısıldadı kulağıma. “Geçen her saniye yüreğimi dolduruyorsun. Sensiz ne yapardım hiç bilmiyorum, Ellie. Seni az kalsın kaybediyordum.”

Karnımın üstündeki ellerini tutup arkaya, onun göğsüne yaslandım, kafamı kolunun kıvrımına yerleştirdim ve o eşsiz hafiflikteki duygunun içime işlemesine izin verdim. “Seni seviyorum. Ben seninim. Bence hep de öyleydi, bilmediğimde bile.”

Ayaklarımız serin, yumuşak kumların içinde, birlikte o şekilde epey bir süre durduk, dalgaların kıyıya vuruşunu, parlayan yıldızları, hem uzak hem yakın hem sabit ayı izledik. Dünyanın neresinde olursak olalım, bulutların ardında gizlense bile her gece çıkıyordu ve yine oradaydı.

“Sen benim ay’ımsın,” dedim usulca.

“O zaman sen de benim toprağım.”

Bacağıma dikkat ederek beni kendine çevirip tutkuyla öptü. İnsanın içine işleyen, heyecanlandıran, coşturan, ısıldatan ve kendinden geçiren bir öpücüktü. Yumuşaktı, dudakları sıcacık ve yumuşak, diliyse ustaydı. Seni acıktırıyor, susatıyordu, daha fazlasını arzuluyor, sonsuza kadar sürsün istiyordun, tatmin edici ama doyumsuzdu. Beni tahrik etti, birbirimizi yiyip bitirene kadar sönmeyecek tutkuyu uyardı. Toprakla ayın öpüşmesi, saf bir çekim, sayısız ebedi yetlerin ilkiydi.

Teslim olduğum, beni huzurlu ve güvende tutan kollarında, sadece birbirimizden aldığımız aşk ve şehvetten beslenerek, bu şekilde ne kadar süre öpüştük bilmiyorum. Sonunda kendini geri çekerek başparmağını dudaklarımda gezdirdi.

“Kumsalda yapalım derdim,” dedi boğuk sesiyle, ağızım onunkinden yoksun boş hissediyordu. “Ama bir yatağı hak ediyoruz bence.”

Hem bu sebepten hem de kumsalda seks fazla abartılıydı.

Eğilip beni kollarına aldı. Bir kahkaha koyuverdim, kollarımı boynuna dolayıp yüzümü kulağının altına gömdüm. Kesinlikle baş döndürücü kokusunu içime çektim, beni otel odamıza taşımasına ve beyaz, hırpani ama şık yatak örtüsünün üzerine yatırmasına izin verdim.

Malikânenen ayrıldığımızdan bu yana ilk kez baş başa kalıyorduk. Söylemek istediğim bir şey vardı, ama nasıl dilendireceğimden emin değildim. Onu en ufak bir şüpheye yer bırakmayacak şekilde seviyor ve onun da beni sevdiğini biliyordum. Ay ile toprak olduğumuzu, birbirimizin geleceği

olduğumuzu biliyorduk, aşkımız her geçen gün büyüyordu. Ama yine de bildiğim şeyi, istediğim şeyi ona söylemeye korkuyordum.

Elleri pantolonumun ipinde, üzerime eğildi fakat elimi göğsüne koyarak onu geri ittim ve, “Hep ben ilk soyunuyorum. Bu sefer sen çıkar kıyafetlerini,” dedim.

Camden pis pis sırtınca dudağımı ısırdım, dirseklerimden destek alarak onu izledim.

Önce atletini çıkardı, karnındaki ve göğsündeki bütün dövmleri gözler önüne serdi, sonra da yavaşça şortunun düğmesini çözmeye başladı.

“Striptiz mi yapıyorsun?” diye sordum cilveli cilveli.

“Hem striptiz yapıyorum hem eğleniyorum,” diye cevap verdi fermuarını indirip, sonra da başparmaklarını kemerine dolayarak şortunu yavaş yavaş aşağı salarken. Vücudundaki dövmler yerini yavaş yavaş kalça kemiklerinin birleşim noktasına bıraktı ve sertleşen aletin ışıldayan ucu görüldü.

Şortu yere düşünce nefesim kesildi.

“Sana sürpriz yapayım dedim,” diye açıkladı iç çamaşırı giymediğini anlatmak için. Kahretsin, bu adam her daim tüyle-rimi diken diken ediyordu. Onun aleti kadar büyük ve güzelini hiç görmemiştim. Camden McQueen. Erkeğim benim. Ay’ım. Her şeyim.

Ağır adımlarla yatağa doğru yürüdü, yaklaştıkça irileş-ti, uzun, kuvvetli, benim için hazırды. Gözlerinde güven ve şehvet, ihtiras ve arzu vardı. Kusursuz vücudu ve kusursuz ruhuyla, kendini biliyordu, bana sunduğu şeyi biliyordu.

“Seni görür görmez âşık oldum,” dedi ben yatağın üze-

rine uzanıp o da ellerinden ve kollarından destek alarak üzerine çıkarken. “Ve sen gülümsedin çünkü anlamıştın.”

Uyuşuk uyuşuk gülümsedim, eğilip boynumu yavaş yavaş öptü. “Shakespeare’den alıntılar mı yapıyoruz artık?”

“Eğer Juliet çatık çehreli bir ergen olsaydı tamam,” diye mırıldandı boynuma. “Çünkü seni sevdiğimi bildiğine emin olmakla birlikte, bunun seni gülümsettiğini sanmıyorum.”

Kafamı aniden çekip yüzünü ellerime aldım. “Camden. Sen beni hep gülümsetiyordun, belli etmediğimde bile. Sen benim tek dostumdu ve yüreğinin değerini bilemeyecek kadar küçüktüm.”

“Ama artık biliyorsun.”

Ellerimi gür saçlarının arasından geçirdim. “O zaman da biliyordum, şimdi de biliyorum, hep de bileceğim.” Yüzünü yüzüme çekerek usulca öptüm ve gözlerinin içine bakarak bunu nasıl söyleyeceğimi bulmaya çalıştım. “Camden... Veracruz’dan ayrılana kadar hap kullanıyordum. O zamandan beri sadece seninle birlikte oldum.”

Kaşlarını çattı, gözlerinde merak ve korku karışımı bir ifade belirdi. “Hamile misin yoksa?”

Başımı iki yana salladım. “Hayır. Sanmıyorum. Ben sadece...” Dudağımı çiğnedim. “Düşünüyordum da... Tekrar kullanmak istemiyorum.” İşte. Söylemiştim. Sözlerimin ağırlığı odada asılı kaldı.

Koyu kaşları hâlâ çatık, gözlerini kırıştırdı ve onu korkuttuğuma dair dayanılmaz bir korkuya kapıldım birden. Kafam kurşun gibi ağırdı. Her şey fazla hızlı gelişmişti, değil mi?

“Özür dilerim,” dedim çabucak. “Ben...”

“Çocuk mu istiyorsun?” diye sordu kibarca. Yüzü yumuşuyor, gözleri benimkileri arıyor, benden gerçeği koparmaya çalışıyordu.

“Hemen şimdi demiyorum,” diyebildim güçbela. “Belki de diyordumdur. Ama evet. İstiyorum. Kendi ailemi kurmak istiyorum. Yeniden başlamak. Bize hiçbir zaman sahip olmadığımızı vermek.”

“Ah, Ellie,” diye fısıldadı. Hafif kırışan suratını boynuma gömdü. Kulağıma fısıldadı, “Ah, Ellie. Sana bunu vereceğim. İkimiz için hep bunu istemiştik. Hep bunu istemiştik.”

Birden yüreğim aşkla doldu.

“Sahi mi?” diye sordum.

Donuk gözleriyle bana baktı ve kocaman sırttı, hari-kulâdeydi. “Sahi. Ben’e bir kız ya da erkek kardeş.” Yutkunup kendini kontrol etmeye çalıştı. “Güzel Ellie’m benim, bunu istiyorum. Bunu istiyorum. Buna ihtiyacımız var.”

Elini aşağı indirip bluzumun düğmelerini çözdü, göğüslerimi ortaya çıkardı, iç çamaşırı giymeyen bir tek o değildi. Tüylerimi diken diken ederek parmaklarını tenimde gezdirdi ve göğüs ucu halkama asıldı. İnledim, göğsümü dışarı çıkararak kendimi ona sundum, arzuyla doldum.

Ama bu gece acelemiz yoktu. Göğüslerimden yavaşça aşağı indi, karnımı öpüp yaladı, tohumunu atmak istemişçesine ağzını oraya yoğunlaştırdı. Pantolonumun ipini çözmeyi bitirip dikkatle çıkardı, bacağıma özel bir itina gösterdi.

“Canın acıyor mu?” diye fısıldadı yaralı bacağımlı tutar, gözleriyle çıplak vücudumu adeta yerken.

Başımı hayır anlamında salladım. “Şu an acımıyor.”

Sargılara baktı. “Bunlar çıktığında, yaran iyileştiğinde seni tekrar güzelleştireceğim.”

“Beni zaten güzelleştirmiştin, Camden,” diye fısıldadım. “Şimdi kafanı bacaklarımın arasına indir.”

Gamzeleri çıktı. “Nasıl istersen.”

Bacaklarımı ayırıp ağzını bacaklarımın iç tarafında gezdirmeye başladı, sonra vajinama geçti. Dili arzulu ve uyarılmış klitorisimi bulunca beni anında kendimden geçirdi. Saçlarını kavrayıp her bir orgazm dalgasıyla kasıldım, titreşimler beni zevkin doruklarına çıkardı.

Ben zirveden inerken ısıldayan ağzı ve gözlerindeki şeytani parıltıyla bana baktı. “Çocuk böyle yapılmıyor biliyorsun.”

“Göster o zaman.”

Üzerime çıkararak sert aletini yavaş yavaş, ama çok yavaş içime soktu.

İşkence edercesine yavaş.

“Camden,” diye fısıldadım vücudum onu isteyerek. “Daha hızlı.”

“Acelemin yok,” dedi. “Her santimini hissetmek istiyorum.”

İpek gibi yumuşak, tam yeterli sürtünmeyle girip çıktı. Her kontrollü hareketiyle kasılan geniş göğsünün üzerimdeki heybetli hareketlerini izledim. Gözlerini tavana dikip gürültüyle inledi, sonra ağzı şehvetten açık, ağırlaşan gözleriyle bana baktı. Bakışları beni benden aldı, hiç olmadığı kadar tutku ve aşk doluydu.

İri ellerinden birini belime dolayıp diğeriyle klitorisimi

okşamaya başlarken hızlandı. Her seferinde daha sert, daha derin girdi. Soluğu düzensizleşirken, “İçine çocuğumuzun tohumunu bırakmak istiyorum. Bunu istiyorum. Evet, istiyorum bunu,” dedi. Tekrar inledi ve ben de ona katıldım, coşan sinirlerim doyuma ulaşmak için sabırsızlanıyordu. Kan özümün derinliklerinde birikiyor, baskı artıyordu. Bu sevişmek, çocuk yapmak, yeni bir can yaratmaktı, saf, ham, ilkel güçtü.

Düzenli bir ritim yakaladık, yatağın başucu duvara çarpıyor, tablolar sarsılıyor, sıcak, tropik akşamda vücutlarımızdan terler boşanıyordu. Islaktım, çok ıslaktım ve aleatinin iriliğiyle çiçek gibi açılıyordum. Aynı anda hem doymuş hem de daha fazlasını istiyordum ve içime girip çıkan kaygan aletini izledim, beni yatağa mıhlıyormuşçasına her seferinde daha derine gittikçe bütün vücudunu izledim.

“Ah, Tanrım,” diye haykırdım, sürpriz bir şekilde hızla doyuma ulaşarak. Kalçalarım onunkilerle uyumlu biçimde sarsılırken tırnaklarımı omuzlarının arkasına gömdüm.

O da doyuma ulaştı ve tohumunu içime boşaltırken kendimi bulutların üstündeymiş gibi hissettim. İnlemelelerinin arasında küfürler savurdu, gidip gelmeleri yavaşladı, sonra kendini üzerime bıraktı, ama içimden çıkmadı.

Yüzümdeki saçları kenara iterek parmaklarını nazikçe yanaklarımda gezdirdi. Boğazını temizleyip tatmin olmuş bir şekilde mutlu mutlu gülümsedi. “Eğer bu işe yaramazsa her gün denemeye hazırım, aklında bulunsun. Günde birkaç kez de olur. Hatta saat başı.”

Sırıtıp onu kendime çektim. “Bunu sana hatırlatırım. Sana bağımlıyım. Dozumu almalıyım.”

“Doz, aletin bir diğ er adı mı?”

“Seninkiyse evet. O Şeyin  zerine bir uyarı etiketi yapıştırmalısn.”

K    k bir kahkaha koyuverdi, dudakları k  pr  c  k  kemiğimi gıdıkladı. “Eh, kullana kullana yıpranacak nasılsa.”

Memnun Şekilde i  geçirip kollarımı ona doladım. Yaptığım bütün  irkin Şeylere güzel bir anlam katıyordu.

Bu Şekilde uyuyakaldık.

ON ALTI

Meksika'ya veda ederken üzüldüm desem yeridir. Hayatlarımızı rayına oturtmaya, normal koşullarda normal insanlar olmayı hatırlamaya çalışarak ve kumsalda miskin miskin uzanarak ülkede birkaç gün daha geçirdik. Tek sorun, Zihuatanejo'daki günlerimizin sadece bir tatil, istemediğimiz işlere tekrar dalmadan önce kısa bir ara dönem olmasıydı.

Hiçbirimiz Ben'i bu şekilde almak istemiyorduk. Başka yolu olsaydı ona başvururduk. Ama Gus haklıydı, Camden ya oğlunu bir daha görmeyecekti ya da bu yolu seçecekti. Ayrıca başka bir annenin kollarında olsa Camden muhtemelen Ben'e dokunmazdı.

Ama onu Sophia'ya bırakamazdı.

Kaliforniya'ya giderken dilimizde o vardı. Sınır görevlileri üçümüzden biraz işkillendiler ama pasaportlarımızda hiçbir sorun çıkmadı ve aracımızı –belirtmeden geçemeyeceğim, didik didik– aradıklarında da hiçbir şey bulamadılar. Tijuana'nın dışındaki küçük bir vadide bütün silahları atmıştık.

“Ee, yeni hayatlarımızın ilk durağı neresi olacak?” diye sordum San Diego’dan geçerken. Evime, Amerika’ya döndüğüm için kendimi çok daha güvende hissediyordum ama tedbiri elden bırakamazdım. Henüz değil. “Sophia’ya yakın olmamız gerekiyor mu?”

“Sophia’nın hâlâ eski yerinde yaşayıp yaşamadığını öğrenmemiz gerek,” dedi Gus ön koltuktan. “Benim evimi üs olarak kullanabiliriz. Benim oturduğum caddenin ilerisinde evini haftalık olarak kiraya veren bir arkadaşım var.” Omzunun üzerinden bana baktı. “Sizi evimde istemediğimden değil, ama bilirsiniz işte, sadece bir yatak odası olduğundan biraz garip bir durum ortaya çıkabilir.”

Ve gürültülü, diye düşündüm yanaklarımı ateş basarken. Daha geçen akşam, bitişimizdeki odadan biri, sevişirken yaptığımız gürültüden yakınmıştı. Gürültüden ve sıklığından. Hasetlerinden çatlasınlar.

Camden bana aynadan göz kırptı ve Pismo Beach’e varana kadar yola devam ettik. Gus arkadaşıyla, ikimiz için biraz fazla büyük olsa da en azından müsait olan evi ayarladıktan sonra Camden ve ben süpermarketin yolunu tuttuk. İlk önce zorlu kısmı atlatmak zorundaydık ama birlikte yeni hayatlarımızın daha başındaydık. Bebek reyonunda duraklayıp üzerinde *The Cramps* yazan şirin mi şirin bir bebek tişörtü bile aldım.

“Bak!” diye bağırdım tişörtü Camden’in suratına tutarak. “En sevdiğin grup.”

Sırıtpı kaşını kaldırdı. “Ya kız olursa?”

“Kızımız rockçı olamaz sanki.” Sepete attım. “Nazar değerse değsin, umurumda değil.”

Camden alışveriş arabasını sevinçle iterken aniden bir ağrı hissettim. Bacağım değildi ama; hayır, bu çok daha iyisiydi. Yıllar önce Javier’leyken, hamile olduğumu sandığım en son sefer ne olduğunu hatırladım. O zaman işim ters gitmişti.

Zihnimde adını söylemek bile ürpermeme ve huzursuzca etrafıma bakınmama yol açtı. Onunlayken vaktinden önce heyecanlanmıştım ama bu beni şimdi heyecanlandırmaktan alıkoyamayacaktı. Camden bana umut veriyordu ve umutluydum. Bana güç veriyordu ve güçlüydim. Birlikte olacaktık. Her şey yoluna girecekti. Bütün yaşadıklarımızdan sonra girmek zorundaydı.

“İyi misin tatlım?” diye sordu bana, kolunu belime dolayarak.

“İyiyim. Sadece... temkinliyim galiba.”

O da biraz gergin görünüyordu, sürekli birilerinin tanıyacağı korkusuyla yaşıyordu. Ülkeye döndüğümüzden ve gazetelerle interneti şöyle bir taradığımızdan beri “Camden McQueen aranıyor” haberlerine hemen hemen hiç rastlamamıştık. İhbar edilecek ondan çok daha kötü insanlar dolaşıyordu etrafta, sınırı geçen karteller, Amerikan topraklarında alevlenen Meksika uyuşturucu savaşı ve yerel çetelerle esrar yetiştiricilerinin pastadan pay kapma mücadelesi çok daha kaygı vericiydi. Savaşın kuzeye ulaşması an meselesiydi, daha geçen hafta San Diego’da bir araba havaya uçurulmuştu. Sınırın güneyinde yaşadıklarımızın burada, kendi arka

bahçemizde meydana gelmesi ne tuhaftı. Ya da en azından kenar mahallelerde.

“Bu hissin kolay kolay kaybolacağını sanmıyorum,” dedi iç geçirerek. “Ama en azından uğraşıyoruz, değil mi?”

Başımı sallayıp ona yaslandım ve ilk kez aynı evde yaşamaya başlayacak yirmili yaşlarındaki bütün çiftler gibi alışverişimize devam ettik.

Dayalı döşeli –okyanusa nazır iki katlı ve havuzlu– evimize geri döndüğümüzde Gus geldi, iki bilgisayarıyla birlikte üst katın balkonuna oturup planımızı oluşturmaya başladık.

Atılacak ilk adım, Sophia’nın yaşadığı yeri bulmaktı. Üçümüz Silver Lake’e gidecek ve hâlâ eski dairesinde yaşayıp yaşamadığına bakacaktık. Eğer oradaysa planımız çok daha basit bir hal alacaktı. Eğer orada değilse de biraz araştırma yapacaktık.

“Hâlâ Los Angeles civarındaysa,” dedi Gus bilgisayara yazarken, “hiç değilse nerede çalıştığını öğrenebiliriz. Hâlâ estetsiyenlik yapıyordu, değil mi Camden?”

Omzunu silkti. “Bildğim kadarıyla. Çalışıyordur herhalde. Çünkü benden para koparmaya çalışmalarının sebeplerinden biri de buydu bence. Artık çalışmak zorunda kalmayacaktı.”

“Ağabeyleri parayı onunla paylaşmayı düşünüyorlarsa tabii.” Defterime notlar alırken kalemimi ona doğrulttum. “Onlarla ne kadar yakın olduğunu bilmiyorsun, yani çete işlerinin ne kadar içinde olduğunu demek istiyorum. Küçük bir pay alan bir piyon mu yoksa daha büyük mü oynuyor?”

İç geçirip gözlüğünü çıkardı, camını tişörtüne sildi. Süpermarkette kendine seksi bir inek öğrenci gözlüğü bulmuştu. Bana hâlâ oldukça ateşli görünüyordu –gözlük ve dövmeleler leziz bir kombinasyondur– ama gözlerini de biraz özlüyordum hani.

“Hiçbir fikrim yok artık, gerçekten,” dedi karamsarca, gözlüğünü tekrar takarak. “Ben de senin bildiğini biliyorum.”

Ona özlemle baktım. “Önemli değil. Onu bulacağız.”

“Ve bulduk da,” diye duyurdu Gus muzaffer bir edayla, görebilmemiz için dizüstü bilgisayarının ekranını bize doğru çevirerek. Burbank’te, Sophia Madano’nun cilt uzmanı olarak çalıştığını söyleyen bir kaplıca merkezi vardı.

Gus ceptelefonunu alıp bana verdi. “Arap rezervasyon yapmak ister misin? Adın ne demiştin?”

Tekrar başka biri olmaktan dolayı mutlu olmasam da mesajı almıştım, boğazımı temizledim. “Elizabeth Waters olabilirim.” Ekrandaki numarayı tuşladım ve çalmasını bekledim. Ağır Asya aksanlı bir kadın açtı telefonu. Daha önce güzel, ufak tefek, uzun kahverengi saçlı bir kadına yüz bakımı yaptırdığımı söyleyerek yarın için randevu istedim.

“Sophia’dan bahsediyorsunuz,” dedi telefondaki kadın. “Yarın iki uygun mu?”

“Harika,” dedim ona sahte adımı vererek. Telefonu kapattım, kalbim şimdiden uyuşmuş gibiydi. Telefonu Gus’a verip dudaklarımı büzdüm. “Elizabeth’in yarın Sophia’ya randevusu var sanırım. Umarım beni tanımaz.”

“Kızıl peruk, yeşil lens,” diye öneride bulundu Camden. “Tanıyacağından kuşkuluyum, seni sadece uzaktan gördü.”

Titrek bir nefes verdim ve ellerimi masanın üzerinde kenetledim. “Pekâlâ. Sonra ne olacak?”

“Ağzını ara, yaşadığı yeri öğren,” dedi Gus.

“Beni sapık sanabilir.”

“Sen bir dolandırıcısın, Ellie,” dedi Gus.

Kaşlarımı çattım. “Dolandırıcıydım”

Gözlerini devirip parmaklarını ağzının kenarında gezdirdi. “Öyle olsan da olmasan da sen işini bilirsin. Kendine biraz güven ve Tanrı aşkına kendini paralamayı bırak artık. Bütün bunları daha önce yaptın. Bu seni ne iyi ne de kötü insan yapar. Rolünü oyna, bilgini al, bize bildir. Biz de onu takip edip yaşadığı yeri öğrenelim. Sonrasında planın ikinci safhasına geçeriz.”

Ne yazık ki planın ilk safhası bütünüyle bana bağlıydı. Yaşadığım onca şeyden sonra bu işi, böyle basit bir şeyi yapmaktan ansızın korkar olmam tuhaftı. Ölümle burun buruna geldikten ve ateş hattında kaldıktan sonra, bir aksilik çıkacağından ve elde ettiğim her şeyi kaybedeceğimden ölesiye korkuyordum galiba.

O akşam ilerleyen saatlerde arabayla gezintiye çıktık, Los Angeles’a ve Silver Lake bölgesine giderek Sophia’nın eski dairesini aradık. Daire doluydu, dışında birkaç saat bekleyip izledik. Camden’in içgüdüleri Sophia’nın artık orada yaşamadığını söylüyordu, çünkü perdeler farklı renkteydiler ve kapının önüne de daha önce orada olmayan bir paspas konmuştu. Biri sigara içmek için dışarı çıktığında şüpheleri doğrulandı, yaşlıca bir adamdı. Birkaç saniye sonra yanma

gelen yaşlı bir kadın ona bağırıp içeri girmesini söyledi. Kesinlikle Sophia değildi.

Ertesi sabah bitkin uyandım, bütün gece dönüp durmuştum. Canım sabah seksi bile istemiyordu. En azından başlangıçta, ama bir seksen sekiz boyundaki bir kas yığınının aletine hayır demek zor. İşin gerçeği, Sophia olayını nasıl kotaracağımı bilmiyordum. Ona yalan söylemekle ilgili bir sorunum yoktu, Elizabeth adındaki bir kızıl gibi de davranabilirdim, ama onu öldürmeme konusunda kendimi tutamayabilirdim. Bu iş için bir araba kiralamıştık, sahte isimle olduğundan ne gariptir ki meşruydu ve Gus'la Camden kendi kiralık arabalarıyla hemen arkamda, Burbank'e doğru yol aldım. Ben tercihim Mini Cooper'dan yana kullanırken onlar hızlı ama dikkat çekmeyen Honda Civic'i seçmişlerdi. Mini Cooper'ı kaplıca merkezinin bitişiğinde, berbat görünümlü Çin büfesi olan bir alışveriş merkezinin otoparkına bıraktım ve arabada bir süre oturup soluk alışverişlerimi kontrol etmeye çalıştım. Aynada kendime baktım. Başımdaki kızıl peruk gerçek saçtı ve hiç sırtıtmıyor, zarif bir şekilde omuzlarıma dökülüyordu. Çok göz alıcı değildi, yakından bile normal görünüyordu. Fakat lens taktığım çok belliydi, yine de yeşil renk cildimin tonuyla uyumluydu. *Ben Elizabeth'im, ben Elizabeth'im, ben Elizabeth'im.*

Ellie Watt değildim.

Sophia'yı öldürmeyecektim.

Patlayacakmış gibi olana kadar ciğerlerime hava çektikten sonra arabadan indim. Siyah bir pantolon ceket takımı

giymiştim, şık ve profesyonel görünüyordu. Bir reklam şirketinde muhasebeciydim. Sahte kartvizitim, Nordstrom Rack'ten aldığımız Marc by Marc Jacobs marka çantamdaydı. Elizabeth Waters. Bekâr. Yirmi yedi yaşında. Mini Cooper'ı test sürüşüne çıkmıştım çünkü almak istiyordum, ama kırmızı rengin saçımla uyumlu olup olmadığından endişeliydim. Gözeneklerimi açtırmayı seviyordum.

Sophia'yı öldürmeyecektim.

Cesaretimi toplayıp kapıya yürüdüm ve bunu her hafta yapıyormuşum gibi içeri girdim. Tepemde bir zil çaldı ve bayağı bir floresan lambasıyla bankoda çiklet patlatan bir kadın tarafından karşılandım. Yoğun bir yerdi, ön tarafta manikür ve pedikür yapılıyor, Vietnamlı kadınlar birbirleriyle laflarken ellere ve ayaklara saldırıyorlardı. Geri kalan işlemler arka tarafta dişçi sandalyelerini andıran koltuklarda yapılıyor gibiydi.

“Buyurun?” dedi bankodaki kız, saç pembe boya kutusuna batırılmış gibiydi.

Ben onu görmeden önce Sophia'nın beni duymasını ve görmesini istemediğim için alçak sesle konuşmaya çalıştım. “Saat ikide Sophia'yla randevum vardı.”

Bilgisayara bakan kız başını salladı, çikletini tekrar patlattıktan sonra, “Sophia!” diye bağırdı. Akabinde odanın diğer tarafını gösterdi. “İşte orada.”

Yavaşça dönüp baktım. Sophia gözlerinde tamamen donuk bir ifadeyle bana doğru yürüyordu. Yorgun ama yine de güzel görünüyordu, çılgın kıvrımlara sahip ufak tefek bir

kadındı, kahverengi saçlarını topladığı için aristokratik bur-nu ve kırmızı sarkık dudakları ön plana çıkıyordu. Gülüm-semeydi, beni tanımadı.

Ki bu aslında olumlu bir gelişmeydi. Ama az kalsın gırtlığına yapışıp kim olduğumu bilip bilmediğini, ne yaptığını bilip bilmediğini, başına nasıl bir bela aldığının farkın-da olup olmadığını soruyordum.

Ama yapmadım. Ona gülümseyip, “Selam, ben Eliza-beth,” deyip elimi uzattım sadece.

Elime baktı, bana baktı, beni başıyla selamladı ve, “Bu taraftan,” dedi.

Pis sürtük.

Peşinden koltuğa yürüdüm, bana ceketimi çıkarıp çan-tamı yere koymamı söyledi. Koltuğa yaslandım, ne istediğini mi sordu.

Ah, buna verilecek o kadar çok cevabım vardı ki.

Ama hiçbirisi uygun değildi.

Gözeneklerimi temizlemesini ve taze görünmek istedi-ğimi söyledim. Hafta sonu randevum vardı. Gerçekten ateşli bir erkekle.

Gözlüklü, dövme, diye düşündüm, bir sanat eserinden farksız, kalbi altından ve ruhu kederli, hayvan gibi sevişen ve beni ölene kadar sevecek olan.

Bunları, bu gerçekleri düşünüp gülümsemekten kendi-mi alamadım ve şu işe bakın ki gülümsememe karşılık verdi.

“Ateşli bir erkek mi?” diye sordu. “Kulağa iyi geliyor.”

“Ah, eminim elini sallasan ellisidir,” dedim gülümse-yerek.

“Ben mi?” diye sordu ve sonra da burnunun ucunu çabucak ovuşturup burnunu çekti. Bahse girerim nezle değildi. “Yok canım, çıktığım adamların çoğu ateşli değil.” Tuhaf tuhaf güldü.

Hayır, çoğu uyuşturucu satıcısı ateşli değildir, diye düşündüm.

“Belki sorun bu bölgededir,” dedim ağzını arayarak. “Burbank’te. Çok fazla aktör var.”

“Ah, hayır hayır, ben Pasadena’da yaşıyorum,” dedi. “Çok fazla evli adam var.”

Gülümsedim. “Eh, bu pek iyi değilmiş.”

“Ve benim için karılarını da terk etmiyorlar,” diye devam etti öylesine omuz silkerek.

Şaka yaptığını düşünerek gülümsemeye devam ettim. Ama şaka yapmıyordu.

Duygularımı belli etmemeliydim.

Öfkemi yutup derin bir nefes aldım.

“Gergin misin?” diye sordu. Sandığımdan daha akıllıydı.

“Evet, buluşmayı düşünüyordum da,” dedim kıvrırmaya çalışarak.

“Adı ne?”

Camden McQueen. Camden McQueen. Camden *McQueen*.

Sırf yüzündeki ifadeyi görebilmek için bu iki kelimeyi söylemek istiyordum ama kendimi tutup, “Derek,” dedim.

Neden olmasın ki.

“Ateşli isim,” dedi, sonra bana arkasını dönüp hazırlık yapmaya koyuldu.

Sonraki bir saat boyunca Sophia oğlundan bir kez olsun bahsetmedi, bekâr olduğumdan ve çocuk istediğimden, reklam şirketinde işle çocuk arasındaki dengeyi nasıl kuracağımдан söz ettiğimden bile. Oğlu hakkında en ufak bir bilgi vermedi.

Ta ki konuşmamızın sonlarına kadar.

Görünüşe bakılırsa bir sonraki müşterisi geldiği için aceleyle yüzüme nemlendirici sürerken, “Şey, umarım hafta sonu randevun iyi geçer,” dedi.

“Sağ ol,” dedim bacaklarımı yana atarak.

Yerden çantamı ve askıdan da ceketimi aldı. Bluzumun üstüne ceketimi geçirirken bana duygusuzca gülümseyerek, “Bak, çocukla ilgili sana bir tavsiye. Hiç bulaşma. Başta iyi bir fikir gibi görünüyorlar ama hayatının içine ediyorlar,” dedi.

Ağzımın bir karış açık kaldığının farkındaydım. Elimde değildi.

Soğuk soğuk güldü. “Ciddiyim. Keşke vakti zamanında biri beni uyarsaydı. Ateşli erkeğinle keyfine bak. Ama korunmayı sakın unutma.”

Ağzımı kapayıp yutkundum, öfkeli, şaşkın ve afallamıştım.

Bankoya gitmemi işaret ettikten sonra sıradaki kadını çağırdı, belli ki müdavimlerdendi. Kasaya sersemlemiş bir halde gittim.

Bana bunu söylemiş miydi gerçekten?

Onu öldürme isteğimi kesinlikle bertaraf etmemişti bu.

Ve Ben'i ondan uzaklaştırma konusundaki kararlılığımı katbekat artırdı.

Borcumu ödedim –kasiyerin bana çıldırmışım gibi bakmasına neden olan, çok cüzi bir bahşiş bıraktım– ve oradan uzaklaştım. Mini Cooper'a atlayıp eve sürdüm, yoğun trafikte kilometrelerce direksiyon salladım. Sophia akşam işten eve dönerken, Camden ve Gus'ın onu takip etmek için güzellik salonunun dışında pusuda beklediklerini biliyordum. Hemen onları arayıp öğrendiğim bilgileri aktardım, ancak son kısmı atladım. Camden'ın eline daha fazla cephane vermeye gerek yoktu, eğer ihtiyacı olursa verirdim. Şimdilik kafasının rahat, duygularının kontrol altında olması lazımdı.

Eve varınca kendime bir kadeh şarap doldurup erkeklerimin eve gelmesini bekledim. Sonra kendime biraz daha şarap koyup biraz daha bekledim.

Şimdi size yalnız kalmakla ilgili bir sır vereceğim.

Asla yalnız değilsinizdir.

Şeytanlarınız daima sizinledir.

O evde, benim olmayan o evde, benim olmayan mobilyalarda oturur ve mutfak masasının üzerinde kırmızı peruk serili dururken uzun zamandan bu yana ilk kez bir başıma kalmıştım. Ormandayken Camden'ı bulana kadar geçen süre vardı ama o sırada düşünememiştim.

Şimdiyse gerçekten yalnızdım.

Ve bu korkutucuydu.

Üstelik sebebi de aklımın bir köşesinde var olan gizli paranoya, parlak Kaliforniya güneşinde nereye gitsem peşimden gelen korku hissi de değildi.

Düşüncelerimle baş başa kalmamdı.

Suçluluk duygumla baş başa.

Yaptıklarımınla baş başa.

Öldürdüğüm insanlarla.

Çok fazla günah vardı.

Kafamı masaya koyup ağladım. Annem için, bildiğim ve kaybettiğim babam için, Violetta için ağladım, hatta Javier için bile ağladım. Nefsi müdafaa için dahi olsa, vurduğum adamlar için ağladım. Çaldığım, soyduğum, dolandırdığım, yalan söylediğim insanlar için ağladım. Hiçbir mazeretim olmadan işlediğim bütün hatalarımı haklı çıkararak geçirdiğim bütün bir ömür için ağladım. Güçlü olmam gerekirken bu kadar zayıf olduğum için ağladım. Benimle tanışan herkes için ağladım.

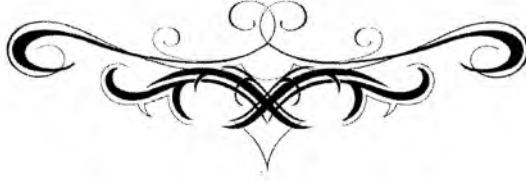
Travis hariç herkes.

Onun için hiçbir şey hissetmedim, yüreğim onun için taş kesilmişti.

Camden ve Gus sonunda eve gelip beni koca bir şişe şarabı bitirmiş, gözyaşları içinde bulana kadar ağladım. Camden beni kollarına alıp yatağa götürdü, sabaha kadar benimle kaldı.

Sonra güneş doğdu ve dudakları ruhumu aydınlattı, kalbi beni azat etti.

Ve ben hayatıma kaldığım yerden devam edebildim.

ON YEDİ

Ben evde kendi dertlerimde boğulurken Camden ve Gus da Sophia işten çıkana kadar beklemişlerdi. Yeni model bir Honda Prelude'a binmiş ve 134 numaralı karayolundan Pasadena'ya gitmişti, Camden'la Gus onu iki araba arkadan takip etmişlerdi. Ertesi sabah Camden'ın anlattıklarına göre o ve Gus arabadayken eski günleri yâd etmişlerdi, tek farksa bu kez benim peşimde olmamalarıydı.

Sophia bir golf sahasının kenarında küçük bir evde yaşıyormuş, bu bir apartmana girmekten çok daha kolaydı, ancak yakınında yaşayan birkaç komşusu varmış ki bu biraz sıkıntı yaratabilirdi. Camden, Ben'den bahsederken boğazı düğümlendi. Onu görmemiş ama ön avluda varlığının kanıtı olan, sağa sola saçılmış oyuncaklar görmüş.

Camden oraya gidip oğlunu bir an evvel geri almak istese de, sabır bir erdemdi. Gus birkaç gün beklememizi istedi. Bu süre zarfında Sophia'yı izleyecekler, ne zaman, nereye gittiğini ve evde olmadığına Ben'e kimin baktığı-

nı öğreneceklerdi. Operasyon ne kadar özenli yapılırsa Ben için o kadar az travmatik olurdu.

İzlemelerinin üçüncü günü, Sophia'nın Ben'i iki günde bir yolun karşısındaki komşusuna, kalan günlerdeyse kreşe bıraktığını keşfettiler. Ellilerinin sonlarında, yaşlıca bir kadın olan komşusunun kendi çocuğu yok gibiydi fakat muhtemelen belli bir ücret karşılığında mahalledeki bazı çocuklara bakıyordu. Kreşe kıyasla daha kolay bir hedefti.

O gün eve gelmelerinden sonra yatağımızda yatarken Camden'in kendini hırpaladığını görebiliyordum.

"Sophia'nın iyi bir anne olmadığını söylesem vicdanın rahatlar mı?" diye sordum ağzını arayarak.

Başını iki yana sallayıp başını yastığa koydu. "Hayır. Pek sayılmaz. Çünkü Ben daha bir çocuk ve çocuklar annelerini severler. Annenin ne kadar kötü olduğunun önemi yoktur, onun annesidir o. Bunu yaptığımızda Ben mahvolacak."

"Ama yapmazsan da eninde sonunda mahvolacak," diye hatırlattım. "Hepimiz gibi."

Ona sokulup yüzünü öptüm, dikkatini dağıtmak istiyordum. "Bana hayalindeki yaşamı anlat. Neredeyiz? Ne yapıyoruz? Neler yapacaksınız?"

Gülümseyip iç geçirdi ve bana sarıldı. Zihnini rahatlatmaya çalıştığını biliyor ve umursamıyordu. "Şey, imkânımız olsa Gualala'ya gitmek isterdim. Ama muhtemelen soluğu Kanada'da falan alırsız çünkü Sophia ve ağabeyleri bunu sineye çekmeyeceklerdir."

"Hayalindeki yaşam, Camden. Gualala'ya gideriz."

“Tamam öyleyse. Gualala’ya gidiyoruz. Dövmeyle uğraşır mıyım bilemiyorum, belki şansımı resim ya heykelde denerim. Tahtadan bir şeyler oymayı oldum olası sevmişimdir. Bir sanat dükkânı açabilirim. Ben’le beraber, ondan dört yaş küçük bir kız ya da erkek çocuğumuz olur. Gus da bizimle olur, yanında da sevgilisi.”

“Peki ben ne yapıyorum?”

“Sen mi?” bana takdir eden gözlerle baktı. “Öylece durur, güzelliğini sergilersin.”

“Ve?”

“Beni tatmin edersin.”

Koluna vurdum.

“Ne?” diye güldü. “Aletimi sevdiğini biliyorum.”

“Kapa çeneni.”

“Peki sen söyle o zaman,” dedi ciddileşip yüzüme düşen saçı kenara iterek. “Ne yapmak istiyorsun? Eğer bir şey yapabilseydin yani.”

Mesele şuydu ki buna hiç kafa yormamıştım. Tek yaptığım, hayatta kalmaya ve yoluma devam etmeye çalışmaktı. Hiçbir hedefim yoktu. Hiçbir hayalim yoktu. Yoktu yani.

Vaktiyle keyif aldığım bir şeye gitti aklım. Yıllar önce Camden’la aramızın açılmasına neden olan bir şeye.

“Sanırım fotoğrafçı olurdum,” dedim. Kaşlarını kaldırıp devam etti, “Elbette, bu konuda benden hep daha başarılıydın.” Süklüm püklüm dudağını ısırды ve resim dersinde “Gerekçelendirme” adını verdiği projesi için çektiği fotoğraflarımı hatırladığını biliyordum. O zaman yerin dibine

geçmiştim ama şimdi fark ediyorum da o sadece gerçeği söylüyormuş. Ve bazen gerçek, insanın canını çok acıtıyordu.

“Bence o işi iyi becerirdin,” dedi. “İnsanların farklı yönlerini görebiliyorsun.”

Parmaklarımı göğsünde gezdirerek daireler ve dalgalar çizdim. “İnsanlara umut verme fikri hoşuma gidiyor. Çirkin şeyleri bile güzel gösterebilmek.”

Gerçek olandaki güzelliği ortaya çıkarmak.

Alnıma bir öpücük kondurup boğazını temizledi. “Şimdi. Şu beni tatmin işine ne dersin?”

Koluna tekrar vurdum.

Sonra onu tatmin ettim.

Elbette.

Gecenin bir vakti hafif baş ağrısıyla ve karnım guruldayarak uyandım. Son birkaç gündür pek bir şey yememiştim. Ormandayken neredeyse oruç tutuyor gibiydim, sadece fırsat bulduğumda bir şeyler yiyor, geri kalan zamanda adrenaline idare ediyordum, o nedenle Kaliforniya’ya dönmüş ve hâlâ gergin olsam da iştahım yavaş yavaş geri geliyordu.

Ama geldiğinde de intikam alırcasına geldi. Hafif horlayan Camden’ı uyandırmamaya özen göstererek yataktan kalktım, guruldayan karnıma elimi koydum, hamile olduğuma ve vücudumun bana mesaj gönderdiğine dair aptalca ama ümit dolu bir düşünceye kapıldım.

Geceliğimi alıp sırtıma geçirdim, açık pencerelerden

gelen serin okyanus esintisi ve gece açan yaseminlerin kokusu eşliğinde alt kattaki mutfığa indim. Makineye iki dilim ekmek koydum, kendime bir bardak su doldurdum, gündüz bir şişe *ibuprofen* koyduğum çekmeceyi açtım.

Avcuma iki turuncu hap alıp ağzıma götürdüm.

Gözlerim mutfak penceresine gitti.

Bir adamın aksini gördüm.

Sırıtiyordu.

Arkamda.

Javier.

Çılgılık atmak için ağzımı açtım ama hızlı davranarak bir eliyle beni belimden kavrarken diğeriyle de ağzımı kapadı. Hapları yere düşürdüm, Camden'in bunu duymasını umdum, ama yatak odamızın bulunduğu yerden duyabileceğini sanmıyordum.

Elini sertçe bastıran Javier beni geri geri yürütmeye başladı, sıcak nefesini ensemden hissedebiliyordum. Sadece bir saniyeliğine, hayatta olduğuna bir nebze sevindim. Ama bu his çabucak kayboldu. Artık onun ölmüş olmasını diliyordum. Travis'in, işini bitirmiş olmasını istedim. Tabancamda bir kurşun daha olmasını diledim. Çünkü daha önce Javier hakkında ne düşünürsem düşüneyim, şu anda burada olmasının korkunç bir sebebi olduğuna emindim.

Ne olacağı belli olmazdı.

Hiçbir şey için söz verilemezdi.

Tekmeler savurmaya, gürültü çıkarmak amacıyla kaşık kavanozunu devirmeye çalıştım ama nafile. Javier beni mut-

faktan çıkarıp neredeyse sürükleye sürükleye diğer odaya, tek arabalık garajımıza götürdü.

Karanlık.

Küçük.

Nerdeyse ses geçirmez.

İyi değildi bu.

Kapıyı arkasından sessizce çekmeyi başararak ikimizi garaja kapadı, Javier'in kendine has misk kokusunun yanı sıra yağ ve toz kokusu burnuma hücum etti ki bu, durumu çok daha korkutucu hale getiriyordu. Elinden dolayı güçlük le soluk alabiliyordum ve kapıya yaslanan Javier'in karnıma ve bacaklarıma dolanmış kolu giderek sıkılaşıyordu.

"Şşş," diye fısıldadı, dudakları kulak mememe değerek. "Şşş, meleşim. Sessiz ol. Sakinleş. Canını yakmayacağım, söz veriyorum."

Bu artık hiçbir anlam ifade etmiyordu.

Dişlerinin dudaklarına değdiğini, gülümsediğini duyabiliyordum. "Demek beni ölüme terk edebileceğini sanıyorsun, öyle mi?"

Sen beni bıraktın ya, seni hasta ruhlu pislik. Keşke garajda ışık olsaydı da en yakınımıdaki silahı görebilseydim ama hiçbir şey yoktu. Etraf zifiri karanlıktı. Günah kadar karanlık. Ve tek ses, kalp atışlarım ve Javier'in kulağımın dibindeki nefes alış verişleriydi.

"Bu, elbette, tetiğe basmandan sonraydı." Derin nefes aldı. "Bu beni çok yaraladı, meleşim. Bu gerçekten... Her şeyi değiştirdi. Sen bana ihanet etmeyeceğini düşündüğüm

tek kişiydin. Öte yandan beni öldürmeye çalıştın. Bu bana kendimi nasıl hissettirdi sence? Önce kız kardeşimi kaybettim. Sonra da seni.”

Ansızın elini ağzımdan çekip boynuma götürdü, boğarcasına sıktı. Nefesim kesildi, çılgılık atmaya çalıştım ama sadece acınası sesler çıktı.

“Senin için döktüğüm gözyaşlarını düşünüyorum da...” dedim güçlkle, suratım kırmızı kesilirken, “yazıklar olsun.”

Boğazımı biraz daha sıktı ve bir an için ayaklarımı yerden kesti, sanki bunu yapabildiğini göstermek istiyordu. Artık konuşamıyordum. Nefes bile alamıyordum.

Ansızın öfkelenerek, “Asıl *benim* senin için döktüğüm gözyaşlarına yazıklar olsun,” diye hırladı. Burnundan soludu, kendini topladığını görebiliyordum. Sakinleşmeye çalışıyordu. Kontrolü eline almaya. Her zamanki gibi. “Ama böylesi daha iyi. Bunu görebiliyorum. Zaten birlikte olmayacakmışız. Asla sandığım kadar güçlü değildin. Yine de çok yazık. Çok kirli kanatların vardı. Gelecek vaat ediyordun. Güç, dünyayı döndürür, meleğim. Ölmen gerekirken seni hayatta tutar. O ölümsüzlüğü istemiyor musun? Yoksa sıkıcı, sıradan bir hayattan memnun musun? Sıkıcı, sıradan bir adamla?”

Kalbimin yavaşladığını, kafamdaki damarların patlamak üzere olduğunu hissettim. Sonra ağır ağır elini gevşetti ve tekrar ciğerlerime hava doldurabilmem için iki saniye verdi, ama ardından tekrar eliyle ağzımı kapadı. Debelen-dim ama beni mengene gibi sıkı tutuyordu, bu esnada diğer eliyle de geceliğimi açmaya başladı.

Avcunu çıplak karnımdan aşağı kaydırırken donakaldım.

“Sana ihtiyacın olanı verebilirim, biliyorsun,” diye mırıldandı. “Hep verdim, biliyorsun. Seni sadece bir kez dokunarak bile doyuma ulaştırabilirim, şimdi bile.”

Gözlerim irileşti, eli bacaklarımın arasına, parmakları klitorisimin üzerine indi.

“Pek ıslak değilsin,” dedi alçak, dikkatli bir sesle. “Beni özlemişsindir. Dokunuşumu özlemişsindir.”

Dokunulacak bütün doğru yerleri biliyordu. Yine de kalbimde hiçbir şey hissetmedim. Bedenimse sadece kaçıp gitme arzusundaydı. Tenimi parçalayıp yakmak istedim. Bir canavar gibiydi, soğuk, derimsi pulları olan kötü bir sürünge, en karanlık kâbuslarımdan bir yaratık. Bana sahip olmayacaktı.

Belki öyle düşünmesini sağlayabilirsem.

Kuruntusunu besleme umuduyla gevşedim. Niyetimi belli etmeyecek kadar. Tam ayarında. Nefesimi ve nabzımı yavaşlatıp hafif ona yaslandım.

“İşte benim meleğim,” dedi, aletinin sertleştiğini hissedebiliyordum. Ağzımdaki eli gevşeyince fırsatı değerlendirdim. Parmaklarını var gücümle ısırdım, acıyla ciyaklayarak beni bıraktı. Kapıya yöneldim ama beni sertçe yere itti, kafam sert beton zemine çarptı, içime bir acı yayıldı. Her şey dönmeye başladı, kalkmaya çalışarak çok değerli saniyeler kaybettim.

Sakat bacağım altta, ayağa kalkmaya çalışırken metalin sallandığını, bandın yırtıldığını duydum. Sesimi Camden’a

duyurmak için çığlık attım, sonra Javier beni saçımdan tutup kendine doğru çekti ve bayıltmaya çalışıyormuş gibi kafamı kapıya çarptı. Parmaklarıyla ağzımı bulup bantı dudaklarımın üzerine yapıştırdı.

“Camden artık seni duyamaz,” diye fısıldadı karanlıkta.

Yüreğim ezildi. Javier’in evde tek başına olduğunu düşünerek aptallık mı etmişim?

Garajdaki ışık yandı. Bir eliyle dirseğimi tutan Javier’in diğer eli düğmedeydi. Garajdaki rafları süzdüm, bir çekiç gözüme kestirip hamle yaptım, ama üstüme atladı ve rafların üstüne uçtum. Raflar üstüme devrilmeden önce beni geriye çekerek bileğime kelepçeyi geçirdi.

Bana ne yapacaksın? demeye çalıştım banta rağmen ama söylediğim hiçbir şey anlaşılmadı.

Javier gülümsedi. Gayet iyi anlamıştı. Ve ilk kez ona alıcısı gözle bakabildim. Hemen hemen aynı görünüyordu, üzerindeki siyah takım daha pahalıydı, yer yer beyazlamış saçları daha kısaydı ve düzgünce kesilmişti, ayrıca yepyeni bir altın saat takıyordu. Etrafına güç ve yalan yayıyordu. Ve özgüven.

Bunun ne anlama geldiğini ancak tahmin edebilirdim.

“Ah, seni zavallı şey,” dedi alay ederek. “Buraya senin için geldiğimi mi sanıyorsun cidden?”

Ani bir hareketle beni döndürerek diğer kelepçeyi Mini Cooper’ın yolcu kapısının koluna geçirdi. Kapıya çarpıp yere yığıldım.

Köşedeki bir soğutucuya yürüdü ve yerde gürültüyle sürükleyerek bana doğru çekti. Sohbet etmek üzereymişiz gibi üzerine oturdu ve ceketinin iç cebinden bir tabanca çı-

karıp ona baktı. Korku dolu gözlerle onu izledim. Mutlak bir dehşet içinde sersemlemiştim.

Bana bakıp kaşlarını çatı. “Sana söyledim, meleğim. Sana zarar vermeyeceğim. Ben bir iş adamıyım ve hep de öyle oldum, buraya da ufak bir işimi halletmeye geldim sadece.”

Kaskatı kesildim, bana sırtıttı.

“Ah, merak etme,” dedi. “Paranın peşinde değilim. O hiç umurumda olmadı. Hayır, ben adamların peşindeyim. İşgücünün. Gücün. Özgürlüğün. Kazanma fırsatının.” İç geçirip tiksintiyle etrafına baktı. “Benimle yaşayabilirdin. Her şeye sahip olabilirdin. Onun yerine Amerika’da iğrenç bir yerde yaşıyorsun. Şu anda nerede yaşadığımı biliyor musun? Hayal edebileceğin en güzel evde oturuyorum, muhteşem bir manzarası var. Artık ayrıcalıklıyım. Ondan da önemlisi, artık... prestij sahibiyim. Violetta benim hakkımda kimsenin umursamadığı bir uyuşturucu baronu demişti, değil mi? Keşke beni bir de şimdi görebilseydi. Travis’in işlerini devraldım. Daha da önemlisi, Morales’in işlerini devraldım. Zirvedeyim. Her zaman olmam gereken yerde.” Dirsekleri dizlerinde, öne doğru eğilip tamamen ciddi bir ifadeyle gözlerimin içine baktı. “Senin de orada olman gerekirdi. Meleğim. Nerede yanlış yaptık?”

Nereden başlasam acaba? Ama ne anlamı vardı ki? Javier’e bir şeyi milyonlarca kez söyleyebilirdin, ama aklına yatmadıkça, ona inanmadıkça önemli değildi. Gökyüzünün mavi değil de kırmızı olduğunu düşünüyorsa gökyüzü kırmızı olurdu. Yüzüne vuracağım her türlü kusurunu bir şekilde haklı çıkarmanın yolunu bulurdu.

“Seni gerçekten sevdim,” dedi usulca. Sonra doğruldu ve gözlerinde hiçbir şey okunmaz oldu. İfadesizdiler. “Ama bu dünyada aşktan daha önemli şeyler var. Daha uzun süren şeyler. İmparatorluklar. Harika bir şey, büyük bir şey, insanların dikkatini çeken bir şey yaratırsın ve sonsuza dek onunla anılırsın. Bir kız seversin, ona kalbini verirsın ve altı yıl sonra hatırlanmazsın. Aşkın ömrü kısadır. Ama imparatorluklar öyle mi? Uzun sürerler. Unutulmazlar. Sadece tarih kitaplarında olsa bile.”

Oturduğu yerden kalkarak tabancasıyla oynayarak ileri geri yürümeye başladı. Camden iyi miydi acaba? Çünkü başına bir şey gelmişse... Tanrı yardımcım olsundu.

“Kartellerle ilgili sana bir iki bir şey söyleyeyim,” dedi üstünlük taslayarak. “Bütün mesele genişleme. Ve ileriye düşünerek genişlersin. Meksika’da kan akıyor. Meksika’da savaş var. Ama orayı seviyorum. O zaman ne yapıyorum? Sınırı geçip mini minnacık Amerikan çetelerini, onların pı-sırık uyuşturucu ticaretlerini ve kaçak laboratuvarlarını ele geçiriyorum. Buraya ilk ben geliyorum, Baja kartelinden önce. Körfez kartelinden önce. Genişliyorum. Daha çok uyuşturucuya, daha çok adama, daha çok paraya sahip oluyorum. Daha evvel Mississippi’de ufacık bir operasyonum vardı. Şimdiyse Güney Kaliforniya benim. Ya da en azından uğraşıyorum. Oldukça büyük bir operasyon var, çarkların dönmesi için, nasıl derler, kayganlaştırılması gerek. Gerçi sen benimleyken öyle bir şeye ihtiyaç duymamıştın, değil mi meleğim?” Tam önümde durdu, koyu renk, ıslıl ıslıl ayak-

kabıları kirli zeminle tezat oluşturunuyordu. “Konusurken yü-züme bak.”

Yavaş yavaş başımı kaldırdım, bana dediği için değil, bir şey yapacaksa görmek istediğimden.

Dudakları marazi bir tebessüme dönüştü. “Şimdi, bu anlaşmayı başlatabilmek için kayganlaştırıcıya ihtiyacım var. Buna zeytin dalı diyelim. Görüyorsun ya, Camden ellerinden kaçtığında Madano kardeşler çok kızdılar, şimdi ben onu onlara teslim etsem muhtemelen benimle iş yapmaya yanaşırlar.”

Gözlerim irileşti, kalbim korkudan küt küt attı, sonra oda dönmeye başladı.

“Bundan hoşlanmadığını biliyorum,” diye devam etti, “özür de diliyorum. Ama seni hiçbir şeye fazla bağlanmaman konusunda uyarmıştım. Hiç kimseye. Ben sadece kalbini kaçınılmaz olandan korumaya çalışıyordum. Camden’ı daha Meksika’da gördüğüm anda gözüme kestirmiştim. Gus’ı kurtarmak için ne kadar ileri gideceğini öğrendikten sonra her şey... yerli yerine oturdu. Tek yapmam gereken, ikinizi hayatta tutmaktı. Hem fırsatları değerlendirmesem bugün olduğum yerde olmazdım. Bir zamanlar senin de bunu bildiğini biliyorum. Hayatta fırsatların ne kadar önemli olduğunu.”

Beni birkaç saniye izledi, ama ona yüzümdeki dehşetten başka bir şey vermedim. İç geçirip ellerini iki yana açtı. “Tamam, o zaman. Buradaki işimiz bitti sanırım.”

Bana doğru yürüdü, elini yanağıma koydu ve gözlerimin içine baktı. “Kendine dikkat et, Ellie.” Alnımdan öpüp ve kapıya doğru yürümeye başladı. Sonra durdu, parmakla-

rını burnuna götürüp kokladı. “Senin kokun.” Diliyle başparmağını yaladı. “Tadı da hâlâ sen.” Keyfi yerindeydi, gülümsedi. “Camden’in fikrini de alacağım, bakalım benimle aynı fikirde mi?”

Canın cehenneme.

Canın cehenneme!

Banta boğulan feryatlarla çığlık atmaya başladım ve elimi kelepçeden kurtarmaya çalıştım. Kapiya doğru yürüyen Javier omzunun üzerinden bana son bir bakış attıktan sonra mutfağa dalarak gözden kayboldu. Debelenmeyi bırakıp kulak kabarttım, Javier’in basamakları tırmandığını duydum, sonrasında Camden, “Seni aşağılık,” diye bağırdı, saf öfke kokan vahşi ve ilkel bir haykırıştı, Javier’in ona ne dediğiniyse sadece hayal edebildim, muhtemelen bana yaptıklarını anlatıyordu.

Yüzümden yaşlar süzülürken göğsüm kalbimi yuttu. Birinin merdivenden aşağı sürüklendiğini duydum, Javier’in ve başka birinin kısık sesiydi. Sonra ön kapı sertçe kapandı. Bir araba çalıştı ve sonra da gitti.

Erkeğim gitmişti.

Ve ben bir başıma kalmıştım.

Onu güvende tutamamıştım.

Bir dakika boyunca Camden için ağladım, burnumdan düzenli nefes alıp vermeye çalışarak gözyaşlarım arasında altmıştan geriye doğru saydım. Sıfıra geldiğimde ayağa kalktım. Garaja bir göz gezdirdim ve düşünmeye başladım.

Ayağımın yetiştirebileceği mesafenin sadece birkaç adım

ötesinde, yere devrilen çekiç ve aletler duruyordu. Belki de çekiç yardımıyla Cooper'ın kolunu ya da bileğimdeki kelepçeyi kırabilirdim. Ama sorun, çekice ulaşmaktı.

Derin bir nefes alıp iki elimi de kapı koluna doladım. Mini Cooper'ı çekice doğru çekmeye çalıştım ve aptalca debelendim. Elbette kıpırdatamadım, dokuz yüz küsur kiloydu.

Ama eğer vitesi boşa olsaydı...

Geceliğimi çıkarıp bir kısmını boştaki dirseğime sarardım. Sonra bir adım geri çekilerek kolumu sabitledim ve ani bir hareketle dirseğimi yolcu penceresine indirdim. Her tarafa cam kırıkları saçıldı, geceliğe rağmen kolumun kanadığını biliyordum ama en azından cam kırılmıştı. Hemen geceliği kullanarak geriye kalan cam kırıklarını temizledim, sonra uzanıp vitesi boşa alırken korunmak için kapının üzerine serdim. Sonra geceliği omzuma sarıp bütün ağırlığımı kapının çerçevesine vererek arabayı ileri doğru itmeye başladım.

Tamponu, düşen rafları kenara itene kadar Cooper gıdım gıdım ilerledi. Sonunda yeterince yaklaşmıştım. Daha uzağa yetişebildiğinden yaralı bacağımı uzattım ve çekici kendime doğru çektim. Elime aldığımda uçarı bir feryat kopardım. Çekici kelepçeye birkaç kez salladım ama sürekli ıskaladım ve az kalsın elime vuruyordum, bunun üzerine kapı koluna vurmaya karar verdim. Öyle anlaşılıyordu ki BMW çekiç darbelerine dayanabilecek kapı kolları üretmiyordu, onuncu darbenin ardından metal kapı kolu yere tangırtıyla düşerken ben de özgür kaldım.

Özgürdüm.

Ama ne yapacağıma dair hiçbir fikrim yoktu.

Javier, Camden'ı ele geçirmişti ve Madano kardeşlerle takas yapacaktı. Sonrasında Camden'a neler olacağını bilmiyordum. Ama bilecek birini tanıdığıma dair bir his vardı içimde.

Yaralı bacağımla olabildiğince hızlı şekilde üst kata çıkıp kot pantolonumu, özel botlarımı ve dar bir tişört giydim, sonra elbise dolabındaki bütün silahlarımızı çıkardım. Botlarıma bıçakla altıpatlar koydum, ardından susturuculu bir tabanca alıp belime sıkıştırdım. Maymuncuğumu çıkarıp kelepçeyi açarak tutsak elimi özgürlüğüne kavuşturdum ve kelepçeyi arka cebime soktum. Alt kata indim, not defterini alıp –Sophia'nın adresinin yazılı olduğu– en üstteki sayfayı kopardım ve sonrasında bir sayfa daha koparıp kocaman harflerle Gus için bir not karalayıp mutfak masasının üzerine bıraktım.

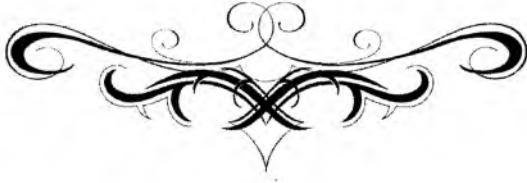
Git ve Ben'i al! diyordu notta.

Gus'ın peşimizden gelmesini ya da bu işe bulaşmasını istemiyordum. Ama yapmak üzere olduğum şeyden dolayı Ben'in güvende tutulması lazımdı ve benim bunu yapacak vaktim yoktu. Camden'ın peşinden gitmeliydim. O, Javier'in önceliği olabilirdi, ama benim de öyleydi.

Tek umudum, geç kalmamış olmamdı.

Garaja gittim, garaj kapısını açtım ve hırpalanmış Mini Cooper'ı çalıştırdım. Geri geri gidip sokak boyunca hızla ilerledim.

Pasadena'ya doğru.

ON SEKİZ

Tam şafak sökmeden arabayı Sophia'nın evinin önünde durdurdum, kırık camdan içeri esen rüzgârdan dolayı yüzüm gerilmişti ve direksiyonu tutmaktan parmak boğumlarım ağrıyordu. Sophia'nın ve Ben'in geç uyandıklarını umdum çünkü mümkün mertebe az boğuşma istiyordum.

Bunu yapacak olmam tam bir çılgınlıktı.

Ama Camden'in hayatı söz konusu olduğundan bir önemi yoktu. Ne yapmam gerekiyorsa yapacaktım. Çirkin şeyler olsa bile.

Arabadan inip Ben'in sağa sola atılmış oyuncak kamyonlarına ve kum kovalarına basmamaya özen göstererek, sessizce evin golf sahasına bakan arka tarafına dolanmayı başardım. Arka kapıyı açmak daha kolaydı ve komşulara görünme ihtimalim de daha düşüktü. Kapıyı hemen açıp ağır adımlarla içeri süzıldüm. Zemin ucuz linolyumdu ve ayaklarımın altında ses çıkarmıyordu. Koridorun iki yanında mavi ışık saçarak işimi kolaylaştıran gece lambaları ya-

nıyordu. Çamaşırhanenin, oyun odasının ve kapısı açık bir odanın önünden geçtim. Bu, Ben'in odası olmalıydı. Endişemi yatıştırıp yoluma devam ettim. Bitişigindeki oda banyoydu ve ondan sonra kapısı hafif aralık olan başka bir oda geliyordu. Diğer tarafta oturma ve yemek odalarıyla antre vardı. Kapısı hafif aralık olan odanın önünde durup ne yapacağımı düşündüm.

Kural kitabı yoktu.

Plan da yapınamıştım.

Doğaçlama hareket edip en iyisini ummaktan başka çarem yoktu.

Yere çömelmiş vaziyette, annelerin uykusunun hafif olduğu varsayımıyla kapıyı dikkatle iterek açtım ve içeri süzüldüm. Yatağında uyumakta olan Sophia tam ben içeri adımımı attığım esnada döndü. Pencereden sızan solgun ışık sayesinde içerideki her şeyi az çok seçebildim.

Yatağın yanında bir lamba duruyordu. Ona doğru gittim, tabancamı çıkarıp Sophia'ya doğrulttum.

Işığı açtım.

Geçmek bilmeyen bir yarım saniye boyunca gözlerinin açılmasını bekledim.

Açıldılar. Alnı kırıştı. Işıktan gözlerini kırpıştırarak bana baktı.

Sonra da tabancaya.

Ağzı açıldı.

“Sakin!” diye tısladım. “*Sakin* çığlık atayım deme!”

Altıpatların horozunu çektim. Bu ses, ciddi olduğumu gösteriyordu. Bunu vaktiyle Camden da bana yapmıştı. Ödümü koparmıştı.

Yakaladım, demişti.

Bu sefer ben de Sophia’yı yakalamıştım.

Neler olduğunu fark edip şaşkınlıkla bana bakarken gülümsedim. “Sen osun... Yüz bakımı yaptıran. Ateşli sevgiliyle buluşacak kızıl saçlı.”

Yüzümde titrek bir gülümseme vardı. “Öyleyim. Doğru. Bil bakalım ateşli sevgilim kimdi? İki hakkın var.” Tabancanın namlusundan ona baktım. “Nerede o?”

“Kim?” diye sordu masum bir şekilde.

“Kim olduğunu biliyorsun. Camden. McQueen. Eski kocan. Söyle. O. Nerede?”

Başını iki yana sallayınca aniden tabancayı ona yaklaştırdım, ucuyla suratı arasında sadece birkaç santim kalmıştı.

“Bana aptal numarası yapma,” diye fısıldadım sertçe.

“Neden fısıldıyorsun?” dedi sesini yükselterek. “Ben’i uyandırmaktan mı çekiniyorsun? Onun bunu görmesini istemiyor musun? Bırak görsün. Bırak da babacığının yeni sevgilisinin ne kadar psikopat olduğunu görsün.”

Öne doğru eğilip suratıma tükürdü. Güldü. Eğleniyordu. Her şey bir oyundu.

Alnımdaki tükürüğü yavaşça sildim.

Kendi kendine, “Pis sürtük,” dedi.

Bu beni rahatsız etmedi. “Ağabeylerinin Camden’ı nereye götürdüklerini söylediğin sürece bana istediğini diyebilirsin. Javier’le nerede buluşacaklar?”

Homurdanıp yattığı yerde doğruldu. “Söylemeyeceğim.”

İnanmaz bir ifadeyle başımı yana yatırıp tabancayı biraz daha sıkı kavradım. “Durumun ciddiyetinin farkında olduğunu sanmıyorum. Sana söyleteceğim.”

Bezgin bir ifadeyle baktı. “Bak, tatlım. Hakkında her şeyi biliyorum. Camden’ı dolandırmaya çalışırken ona vurulan Güneyli, işe yaramaz, beş para etmez bir kadınsın. İkiniz de aynısınız. Güzel, hatta belki de yatakta başarılısın, ama hayatta istediğini elde etme konusunda kesinlikle beceriksizsin. Camden’ı istediğin kadar bulmaya çalışabilirsin, ama bana sorarsan vaktini boşa harcıyorsun. Onu artık öldü bil, şükürler olsun, ayrıca benden hiçbir şey öğrenemeyeceksin, çünkü bu iş için yaratılmamışsın. Tokatçısın sen. Bir dolandırıcı. Kollarına baksana. Duvarda bir göçük bile açamazsın, bana ne yapacaksın ki? Vuracak mısın?”

“Hayır,” dedim dişlerimi gıcırdatarak, içimde öfkenin kabardığını hissedebiliyordum.

“Ben de öyle düşünmüştüm.”

Çabuk, şiddetli ve korkunç bir hareketle silahı suratına doğru götürüp tabancanın kabzasını burnuna indirdim. Çığlık attı, çenesinden kavrayıp kanlar içindeki yüzünü benim-

kine yaklaştırdım. “Seni vurmayacağım, en azından şimdi-lik. Ama burnunu, elmacıkkemiklerini, çeneni ve her yerini öyle bir kırarım ki ateşli erkekleri bir daha ancak rüyada görürsün. Bak bakalım seni ondan sonra istiyorlar mı?”

Sonunda gördüm. Gözlerindeki korkuyu. Anlamıştı. Ölümünden çok daha kötü şeyler olduğunu idrak etmişti. Benim için bu, Camden McQueen’siz bir hayattı. Onun içinse estetik ameliyatlı bir hayattı.

Kolundan tutup aniden çekerek onu yataktan çıkardım. Demek duvarda göçük açamam ha? Cooper’ın camına yaptıklarını yapmam için beni tahrik ediyordu, ama mecbur olmadığım bir şey yapmak istemiyordum.

Tabancayı yan tarafına batırdım. “Benimle geliyorsun.”

“Onu al,” diye bağırdı ben onu çekeştirirken.

“Onu mu alayım?” diye sordum tabancayı biraz daha batırıp parmaklarım dirseğini ortadan ikiye ayıracakmış gibi kavrarken. “Kimi alayım?”

“Ben’i al!” diye bağırdı öfkeyle. “O kadar çok istiyor-
san onu al ve beni rahat bırak.”

Bu kadını anlamaya çalışarak kafamı hafif sağa sola salladım. “Ah. İnan bana. Onu alacağız. Bu kapıdan dışarı adımımızı attığımız an gidecek. Ve sen onu bir daha göremeyeceksin. Umurunda da değil zaten. Ama bana Camden’in yerini söyleyene, gösterene kadar değer verdiğin diğer bütün her şeyi de alacağım. Dişlerinin ne kadar güzel olduğunu

ve onları kırmanın ne kadar kolay olacağını söylemeyi unuttum. Bunu biraz düşün ve bana Camden'in yerini söyle."

Onu koridora çıkardım, oradan girdiğim arka kapıya gittik, sonra da evin etrafından dolaştık. Gökyüzü mor ve griye dönmüştü, doğan güneş tepelerin ve pusun ardında gizleniyordu. Etrafımızdaki her şey tek renkliydi ve ben kendimi içgüdülerime bırakmış, otomatik pilottaydım.

Sophia'yı ön koltuğa oturttum, tabancayı ona doğrultup arabanın etrafından dolaşarak yolcu koltuğuna yerleştirdim. Tabancayı bacağına tutarak sürmesini buyurdum.

"Beni oraya götür," dedim. "Eğer bir numara yapmaya kalkarsan pahalıya ödersin. Ama dediklerimi yapar ve çok geç olmadan beni Camden'a götürürsen yaşarsın ve o güzel yüzün sağlam kalır. Burnun hariç. Ama kokain bağımlılığın ve kırık burnun senin sorunun, benim değil. Şimdi sür, kaltak."

Onu gaz pedalına basmaya zorladım, araba öne atıldı.

"Nereye gidiyoruz?" diye sordum.

"Çöle," dedi, sinirli görünüyordu, sorularım onu rahatsız etmiş gibiydi. Sorun belki de tabanca ya da tehditlerimdi ya da belki de iç çamaşırıyla olmasıydı.

"Çölün neresine?"

"Bak, gerçekten bilmiyorum," dedi. "Sormadım." Bana yan yan baktı. "Umurumda değildi."

Dirseğimle suratına vurdum. Bağırды, direksiyonu bırakıp karşı şeride geçti, araba yavaşladı.

"Sürmeye devam et!" diye haykırdım arabayı tekrar

kendi şeridimize getirip sonra da tabancalı elimle bacağına bastırarak. “Ve bana yeri söyle.”

Hıçkırıklar arasında gözlerinden birkaç gözyaşı süzül-
dü. Ne yaptığımı sorgulamama neden oldu bu. Sonra kim ol-
duğunu, ne bildiğini ve bunu kimin için yaptığını hatırladım.

“Söyle,” diye tekrarladım daha yavaş.

“Uçakların olduğu bir yer. Uçakların olduğu bir yer dedi.”

“Kim dedi?”

“Vincent. Ağabeyim. Sözü geçen.”

Yüzümü buruşturdum. Uçakların olduğu bir yer mi?

“Tüm söylediği bu mu?”

“Terk edilmiş olduğunu söyledi. Ayrıca adamlarını ora-
da saklamak daha kolaymış. Bir tuzak.”

Evet, herhalde tuzaktı. Ama Javier tuzagın öbür ucundaydı.

“Çölün neresinde? Hangi bölgede?” diye sordum.

Aynı anda hem kanamasını durdurmaya hem de di-
reksiyonu yönlendirmeye çalışarak başını iki yana salladı.
“*Milkshake*’leri olan yer. Barstow yakınları.”

66 numaralı yol ya da 58 numaralı karayoluydu.

“San Bernardino’dan önce sola, 15 numaralı yola dön,”
dedim. Nereye gittiklerine dair bir fikrim vardı sanırım.
Çölde Edwards Hava Kuvvetleri Üssü bulunuyordu ancak
yüksek güvenlikli olduğundan kartellerin uğrayacağı bir yer
değildi. Bakersfield’la Barstow arasındaki karayolunun ke-
narında bir uçak mezarlığı da vardı.

Eski uçakların ebedi istirahatgâhı.

Kahretsin. Bu iş kolay olmayacaktı.

Ama denemek zorundaydım.

Tabancamla Sophia'yı dürttüm ve doğan güneşi işaret ettim.

“Sürmeye devam et.”

Barstow’u geride bırakıp bizi uçak mezarlığına götürecek 58 numaralı otoyola saptığımızda güneş gökyüzünde kör edici bir yumruk halini almıştı. Kasvetli, bomboş çöl dört bir yanımızda göz alabildiğine uzanıyordu, toprak çamaşır suyu-na batırılmış kemiklerin rengiydi. Cooper’la tam gaz ilerlerken kırık camdan içeri süzülen hava sabahın bu saatinde hâlâ serindi, ama çok geçmeden ortalığın kavrulmaya başlayacağını biliyordum.

Tek gerçek medeniyet kırıntısı olan Edwards Hava Kuvvetleri Üssü’nü geçtikten sonra her daim çölün en tuhaf manzaralarından biri olarak gördüğüm yere geldik. Uzakta, sayısız uçak hayaletimsi bir serap misali ışıldıyordu. Jumbo jetler, Boeing 747’ler, özel uçaklar; ticari havacılık sektöründe aklınıza gelebilecek her türden uçak sardalyeler gibi istiflenmişti. Kilometrelerce uzanan bu uçak mezarlığının bir kısmı düzenliydi, bir tarafta jetler sıra sıra dizilmişken diğer taraf hurdalık gibiydi. Araba mezarlığı gibi.

“Geldik galiba,” dedim yaklaşırken.

“Ağabeylerim gösterişi sever,” diye açıkladı. “Bu, dünyanın dikkatini çekecektir.”

“Öyle görünüyor,” diye mırıldandım. Bu karteller de sürekli birbirlerini alt etme derdindeydiler. Eh, Mojave Çölü silahlı çatışma için ideal bir yerdi sanırım, özellikle de arkasına saklanacak devasa uçaklar varken.

Uçak mezarlığına çıkan yola yaklaşınca Sophia’dan yavaşlamasını istedim. Karşıdaki alçak bir binaya yaklaşan araba, ardında toz bulutları bırakıyordu.

“Eğer buradaysalar bu taraftan gelmezler,” dedim, Sophia’ya U dönüşü yapmasını buyurmadan önce kimseye rastlamadığımızdan emin olmak için dönerek. “Bence alanın ilk kısmı sadece uçak depolamaya ayrılmış. Hurdalık kısım onun ötesinde uzayıp gidiyor.”

Ani bir hareketle başımı çöle çevirip tabancayı beline bastırdım. “Yoldan çıkma zamanı.”

“Burada mı?” dedi.

Başım la onayladım. “Doğruca şuradaki yuşa ağaç kümesine doğru git. Çalı topaklarına dikkat.”

Kaşlarını kaldırıp gürültüyle soluğunu boşalttı ama arabayı anında yoldan çıkarıp doğrudan çöle çevirdi. Düz yolumuza devam etsek hurdalığın etrafından dolanıp arkadan girebilirdik. Fakat peşimiz sıra takip eden toz bulutu bizi ele verir ve hem kartelleri hem de şüphesiz en azından uçak depolama alanında devriye gezen yetkilileri alarına geçirirdi.

“Arabayı park et ve in,” dedim ona.

“İç çamaşırlayım.”

“Burnun da kırık. Sence umurumda mı?” Yorgun, hezeyanlı, adrenalimli haldeyken ne sabrım vardı ne de umursayacak vaktim. Camden’ı geri istiyordum. Aklımda sadece

o vardı, tamamen onun sayesinde hedefime ilerliyordum ve mecbur kalırsam bana tetiği çekme gücünü de yine sadece o verecekti. “Şimdi *in arabadan*.”

Kapıyı açıp topaklaşmış kumlarla taşlardan oluşan sert toprağa baktı. “Ayağımda ayakkabı yok,” dedi acıklı bir şekilde. Arka koltukta duran, içinde havluyla parmak arası terlik olan plaj çantasına baktı. “Parmak arası terliklerini giyebilir miyim? Yoksa yürürken canım çok yanacak.”

“Ah, Tanrı aşkına!” Çantayı almak için arkaya eğildim.

Büyük hata.

Aptal, budala Ellie.

Sophia koluyla kafama vurdu, tabancamı arka koltuğa düşürdüm. Çılgılık atıp hemen tabancayı aldım, sonra olduğum yerde başımı çevirince arkasında küçük bir toz bulutu kaldırarak uzaklaşmakta olduğunu gördüm. Yürürken canı yanacakmış, külahıma anlat sen onu.

Arabadan çıktım, tabancamı ona doğrulttum. Ama onu öylece vuramazdım. Ona ihtiyacım vardı. Çabucak peşinden koşmaya başladım. Acıyla inleyerek bir şey hissetmez olana dek yaralı bacağıma bastırdım. Onu yakalayacaktım. Her şeyi yapmaya hazırdım.

O yalınayak olduğundan ve arazi de bu şekilde koşmaya müsait olmadığından arayı kapatabileceğim kadar yavaş koşuyordu. Biri görse bu manzara karşısında kim bilir ne düşünürdü: etrafımızda kalkan ve mavi gökyüzüne yükse-

len tozlar eşliğinde, üzerinde tişört ve iç çamaşırıyla Moja-ve Çölü’nde yalınayak koşan bir kız ile elinde altıpatlar ve yüzünde psikopat bir ifadeyle topallayarak onun peşinden koşan bir hatun.

Çok geçmeden onu yakaladım.

Üzerine atlayarak onu düşürdüm, yüzünü yere çarptım. Acıyla haykırdı ama artık umurumda değildi. İçimde kalan son insanlık kırıntılarını da kullanmıştı.

Onu yerden kaldırdım, içimde tabancamı şakağına indirip onu hurdalığa sürüklemek için müthiş bir istek duydum. Ama bir şekilde, artık nasıl olduysa, kendime mukayyet oldum ve onu ileri doğru yürütmeye başladım.

“İyi denemeydi,” dedim, yüzünü buruşturana kadar tırnaklarımı koluna batırarak. Kanayan ayaklarına baktım. “Pedikür bile bunu düzeltemez.”

İnildedi ama ben oralı olmadım. Hızlı adımlarla ilerledik, ama bir taraftan da mümkün mertebe az toz kaldırmaya özen gösterdik. Güneş tüm yakıcılığıyla tepemizdeydi, ışınlardan ve tozdan gözlerim yanıyordu, iltihaplı boğazım kuruydu, ama hurdalığı çevreleyen çite ulaşana dek adım adım devam ettik. Durup baktık. Yukarıdaki dikenli teller paslanmıştı ve tel örgülerin öbür tarafında uçuşan çalı toprakları, yığılı duran jet motoru parçalarına doğru yuvarlanıyordu. Tel örgünün üstünden geçmiş olamazlardı, üstelik hurdalığın bu tarafının durumuna bakılırsa muhtemelen içeri girmenin daha kolay bir yolu vardı.

Tel örgü boyunca yürüdük, yuşa ağaçlarının, kaktüslerin, yabançalılarının ve hurdalığa girmeyi başaramayan metal yığınlarının etrafından dolaşarak onu arka tarafa götürdüm. Sonunda tel örgünün kesildiği bir bölge gördük. İçeri giriş biletimiz. Belki de dışarı tek çıkış yolumuz.

Derin bir nefes alıp açıklıktan girdik.

İçerideydik.

Bu inanılmaz tuhaftı.

Yakından yere çakılmış bir uçak filosunu andırıyordu. Kimisi kömürleşmiş, kimisi parçalara ayrılmıştı. Can yelekleri etrafa saçılmıştı, oksijen maskeleri çalılıklardan sarkıyordu. Pek çok ticari jetin baş kısmı kesilmiş, kesik başları sağa sola dağılmış, içlerindeki bütün oturaklarla aletler sökülüştü. Bazı uçaklar her an havalanacakmış gibi görünürken bazılarının sadece koltukları kalmıştı. Kırık kanatlar yığınlar halinde istiflenmişti.

Bu yeri seçtiklerine şaşmamalıydı. Sadece orada olmak bile insanın ödünü patlatıyordu.

Bir Jumbo jetin devasa metal bir ağaç gibi dik duran iniş takımlarıyla bir Cessna'nın kesik kuyruğunun arasından ortaya doğru dikkatle yürüdük.

Durdum ve tekrar açıklığa çıktığımızda onu geri çektim. Etrafımızı uçaklar sarmıştı, her pencere her hareketimizi izleyen bir gözdü. Kaçıp saklanmak, tehlikeden uzaklaşmak için inanılmaz bir istek duydum. Ama beni Sophia'yla görmezlerse ne kadar ciddi olduğumu anlayamazlardı.

“Kimse var mı?” diye seslendim, sesim hareketsiz uçaktan geri sekti. Boğazımı temizleyip bağırdım, “Kardeşiniz elimde. Ne istediğimi biliyorsunuz.”

Etrafıma bakındım, görebildiğim kadarıyla hurdalığın her köşesini taradım. Her yerde olabilirlerdi.

Ve hiçbir yerde.

Tabancayı Sophia’nın kafasına dayadım. “Eğer bana yalan söylüyorsan...” dedim.

“Söylemiyorum,” diye inledi, sıkıntılı olduğu aşikârdı. Güzel. “Sana gerçeği söyledim. Uçak dediler. Beni buraya *sen* getirdin.”

Kahretsin. Kahretsin. Kahretsin.

Yanılmış mıydım? Burası değil miydi? Tamamen başka bir yerde miydiler?

Camden teslim edilmiş miydi?

Ölmüş müydü?

Yutkunup dudaklarımı birbirine sürttüm. Şimdi kendimi kaybedemezdim. Şimdi olmazdı. Öğrenene kadar olmazdı.

“Bak,” diye fısıldadı Sophia. Bakışlarını takip ettim, uçaklardan birini gösteriyordu.

Pencerede bir yüz vardı.

Nefesim kesildi ve sonra daha yakından bakmaya başladım. Bir yolcu koltuğunun arkasında çömelmiş biri vardı. Kanadın arkasında bir başkası daha vardı.

Yalnız değildik.

Ön kısmı kesik uçaklardan birinin yanında bir hareketlilik oldu ve yan tarafında tembelce tuttuğu tabancasıyla, sadece Vincent Madano olabilecek biri ortaya çıktı. Javier gibi o da şık takım elbise düşünüydü ve kemerli burundan, çıkıntılı çeneye ve yağlı saçlarına kadar her şeyiyle tam bir mafyaya benziyordu. Tamah, yalan ve iktidardan beslenen bir adam daha.

“Sen Ellie Watt olmalısın,” dedi Vincent birkaç adım önümde durarak, bir Western filminin setindeymişiz gibi aramızdan çalı topakları yuvarlanıyordu. “Sonunda tanıştığımıza sevindim. Hakkında harika şeyler duydum, ama hepsi kulaktan dolma bilgiler elbette.”

“Camden nerede?” diye sordum titreyen sesimle. Korkmayacaktım. Dağılmayacaktım. Onu geri alacaktım.

“Camden McQueen,” dedi ifadesi sertleşerek. “Bilmiyorum. Burada seni ve kardeşimi değil, onu görmeyi bekliyordum.”

Tabancamı Sophia’nın kafasına dayadım. “Onu öldürmek istemiyorum, ama mecbur kalırsam yaparım.”

Sakin ve soğukkanlı, etkilenmiş gibi başını salladı. Hiç istifini bozmadı. “Bunu görebiliyorum. Umarım böyle... zorlu kararlar vermek zorunda kalmazsın.” Gözleri aniden yana kaydı. “İşte günün adamı da geldi.”

Kafamı çevirdim ve nefesimi tuttum. Camden, hemen arkasında silahını ona doğrultmuş Javier’le bize doğru yürü-

yordu. Üzerinde kot gömlek, siyah şort vardı ve ellerini başının üstüne kaldırmıştı. Onu bir daha görmeyecekmiş gibi bütün ayrıntıları sindirdim. Belki de gerçekten göremeyecektim.

Göz göze geldik, bana o güzel mavi gözleriyle sakın kalمامı söyledi. Dikkatimi dağıtmamamı. Endişelenmememi.

Bu beni endişelendirdi.

Ah, *Tanrım*, bu beni endişelendirdi.

Çünkü Camden eğer siz sağ kurtulacaksanız sizin için canını vermekten çekinmeyen biriydi. Ve ben bunu istemiyordum. Onun olmadığı bir hayatı istemiyordum. Ben, ikimiz birlikte olalım istiyordum, dalgalar ayaklarımızı döverken sadece ikimiz olalım.

“İşte burada,” diye duyurdu Javier durumun ciddiye-tini gizleyen yumuşak sesiyle. Sırf eğlencesine Camden’ı öne doğru itti. Camden sendelese de dengesini sağladı; toz kalktı, etrafa taşlar saçıldı. Bizi yakmaya devam eden güneş bütün zıtlıkları öne çıkardı. Gerçeküstüydü.

Ama bu gerçektir.

Acımasız, soğuk gerçek.

Biraz uzakta durup Vincent’a baktılar. “Onu sana getirdim, ufak bir zeytin dalı. Artık iş yapabiliriz umarım.”

Başıyla onaylayan Vincent elini salladı. “Gönder bu tara-
rafa.”

“Hayır!” diye bağırdım boğazımı yırtarcasına, bütün kontrolümü yitirmiştim. “Camden orada kalıyor, kılına bile zarar gelmiyor, yoksa Sophia’yı öldürürüm!”

Javier omuz silkip Camden'ı yürümeye başlayana kadar itti. "Sophia'yı öldürüp öldürmemen umurumda değil."

Korkuyu hisseden Sophia kaskatı kesildi. Javier'e baktım, ifadesiz, sürüngen gözlerinde bana karşı bir parça insanlık, sevgi, şefkat aradım. Ne olsa razıydım. Bir damlasına bile. Camden'ı kurtarmaya yetecek kadar. "Lütfen, Javier."

Üzerinde hiçbir tesirim olmadı. "Ne? Umurumda değil." Vincent'ı işaret etti. "Onun umurunda mı?"

Vincent'a baktım. Bana cana yakın şekilde gülümseyip başını öne doğru eğdi.

"Atlatırım," dedi sadece.

Dünyam durdu.

Öfkeden çılgına dönen Sophia bağırdı, dudaklarından ihanet sözcüğü döküldü, ama ben onu tutamayacak kadar sersemlemiştim. Elimden kurtulup, yumrukları havada, avazı çıktığı kadar bağırarak, saldırmaya hazır bir halde Vincent'a doğru koştu.

Bir şey yapmama kalmadan, Vincent tabancasını kaldırıp onu göğsünden vurdu.

Sophia külçe gibi yere yığıldı, etrafında tozlar uçtu.

Güvencem ölmüştü.

Dünya, eksenini etrafında yavaşladı. Saniyeler uzadı.

Elleri hâlâ kafasının üzerinde, Javier'le Vincent'ın arasında duran Camden'a baktım. Camden da bana baktı.

Hüzünlü bir şekilde gülümsedi.

“Ben’e iyi bak,” dedi.

Benden istediği şeyi idrak etmeye çalışarak göz kırptım; yüreğim ezildi, artık atmıyordu.

“Camden!” diye haykırdım, bir beden dışı deneyim gibiydi.

Vincent tabancasını ona doğrulttu.

Tetiğe bastı.

Camden’ı göğsünden vurdu.

Kalbinden.

Güzel, latif, ölümsüz kalbinden.

Dövme, kas, sevgi dolu bir seksen sekizlik cüssesi geriye savruldu.

Büyük bir gümbürtüyle yere devrildi.

Hareketsizdi.

Kafamın yanından bir kurşun ısıklanarak geçti, tepki verecek fırsatım oldu. Tepki vermek istediğimden, buna uğraştığımdan, umursadığımdan değil.

Çünkü çoktan ölmüştüm. Orada Camden’la birlikte ben de ölmüştüm.

Artık dünya yıkılsa umurumda değildi.

Fakat bedenim hayatta kalma iradesi kuvvetlidir. İnsanlığın kendini koruma içgüdüğü yaşamını sürdürür. Bilmeden, düşünmeden hareket ediyordum.

Yere eğilip devasa iniş takımlarının yanına kadar yuvarlandım, sonra arkasına geçip onu kalkan olarak kullandım.

Arkama yaslanıp kalbimi aradım, ama gitmişti.

ON DOKUZ

Ruhum bu dayanılmaz acıyla paramparça olurken kontrolsüzce, hıçkırığa hıçkırığa ağladım. Nefes alamadım. Hiçbir şey göremedim. Hatta orada bile değildim.

Camden.

Ay'ım.

Parçalanmıştı.

Mojave Çölü'nün ortasında cansız yatıyordu.

İniş takımından seken bir kurşunla kendime geldim. Gerçek hayata döndüm. Bir çatışma vardı ve ben de ortasındaydım.

İniş takımının etrafından baktım, bakışlarım yüzü yukarı dönük, yerde sırtüstü yatan Camden'a kaydı. Vincent bana ateş ediyordu. Bir kanadın arkasına çekilen Javier, Vincent'a ateş ediyordu. Bir uçağın üzerinden atlayarak birden ortaya çıkan Este, Vincent'ın adamlarından birini etkisiz hale getiriyordu. Etrafa kurşun yağıyordu.

Vincent bana doğru koşmaya başlayınca, hayatımın aşkını öldüren adamın işini bitirmeye hazır bir şekilde silahıma davrandım.

Ama Javier ortaya çıkarak nişan alıp ateş etti ve Vincent'ı yan tarafından vurdu. Vincent yere düşünce Javier bir 737'nin arkasına koştu.

Hemen ayağa kalkarak düşünmeden, merhametsizce bir robot gibi Vincent'a doğru yürüdüm. Onu çizmemle sırtüstü çevirdim, ölümün eşiğindeydi, göğsüne bastım.

Söyleyecek tek sözüm yoktu. Sadece tetiğe bastım. Kafasına nişan aldım.

Tamamdır.

Sonra etrafıma bakındım. Başka bir yere kaymış gibi görünen çatışma, jetlerin arkasında sürüyordu, bir an basiretim açıldı. Sükûnet içinde düşündüm. Hâlâ kolay bir hedef olabildim ama bunu göze almak zorundaydım. Bu anı kullanmak ve lehime çevirmek zorundaydım. Bunu hak ediyorduk.

Bacaklarımda derman kalmayınca dek, yalpalayarak Camden'ın yanına gittim, sonra dizlerimin üstüne çöküp kendimi sert kumların üzerinde sürükleyerek, yerde sürünecek ilerledim.

Elini, hâlâ sıcacık elini tuttum ve gözyaşlarım boşanıırken ona sımsıkı tutundum. Bir şekilde hayata onsuz devam edip Ben'e bakmam gerektiğinin bilincinde, ıstırapla, kederle hıçkırdım. Ama böyle olmamalıydı.

Kahramanlar ölmez.

Ve Camden McQueen de emsalsiz bir kahramandı.

Diğerkâm, yürekli, koruyucu.

İyi.

Hem de *çok* iyi.

Pek çok bakımdan ölüme yakın olduğumun farkında, uzakta yankılanan silah seslerine aldırış etmedim. Bir gıdım daha gidip gözyaşlarımın arasından o kusursuz yüzünü bir daha görmeye, son bir kez onu kollarıma almaya çalıştım. Titreyen elimi dudaklarına götürdüm.

Öptü.

Gözleri ansızın açılarak bana baktı.

Az kalsın çığlık atıyordum. Şaşkınlıkla, korkuyla sarsıldım.

“Selam,” dedi boğuk sesiyle.

Nutkum tutulmuştu. Sevinçten göğsüm patladı patlayacaktı. Bu nasıl olabilirdi?

Yarasına baktım. Vurulmuştu, değil mi? Kan bulacağım beklentisiyle elimi oraya koyup yokladım. Hiçbir şey yoktu. Göğsü her zamankinden de fazla sertti. Ağzım bir karış açık, gömleğinin üstten birkaç düğmesini açtım ve kurşungeçirmez yeleği gördüm.

“Bu da...” cümlenin devamını getiremedim.

Aklım karışmıştı, mutluydum, ona baktım, ellerim suratına gitti. “Ölmemişsin.”

Gülümseyip avcumu öptü. “Şükürler olsun ki hayır. Ama göğsüme tuğla yemiş gibi hissediyorum.” Yattığı yerde doğrulup etrafına bakınmaya çalıştı. Uzakta bir kurşun bir şeyden sekti ama nereden geldiğine dair hiçbir fikrim yoktu. “Bence buradan gitsek iyi olacak.”

Elimi sırtına koyarak dik oturmasına yardım ettim. “Hâlâ anlamıyorum. Neden yelek giyiyorsun? Kurşungeçirmez yeleği sana kim verdi?”

Kafasını yana doğru eğdi, siyah saçlarından tozlar dö-küldü. “Javier.”

Olanlara hiçbir anlam veremeyerek başımı iki yana salladım.

O hayattaydı!

O hayattaydı!

“Javier neden sana kurşungeçirmez yelek versin ki?” diye sordum kuşkuyla, arkamızda silahlar ateşlenmeye devam ederken.

“Onu ikna ettim.”

Kaşlarımı kaldırıp doğruldum, onun da kalkmasına yardım ettim. “Javier’i nasıl ikna ettin ki?”

Kollarını sallayıp gömleğinin önünü yırtarak açtı ve yeleğe alıcı gözle baktı. Ezilen kurşun yere düştü. “Eh, işe yarayıp yaramayacağını bilmiyordum ama seni koz olarak kullandım. Ona gerçeği söyledim, karnında çocuğumu taşıyor olabileceğini ve seni gerçekten seviyorsa beni senden almaması gerektiğini anlattım. Bunun üzerine o da fikrini değiştirdi ve bana yeleği verdi. O da giyiyor. Travis’in ma-

likânesindeyken de giyyiormuş. Ölü taklidi yapmak işine yarayınca ben de deneyeyim dedim.”

Kaşlarımı çatarak “Fikir mi değıştirdi?” dedim. Böyle fikir değıştirme mi olurdu? “Bana saldırdı, seni kaçırdı. Seni Vincent’a teslim etti! Ya Vincent seni göğsünden değil de başından vursaydı? Ya yelek giydiğini anlasaydı? O zaman ne olacaktı?”

“Ellie, gönlü geniş değil, kabul ediyorum.” Gözlerimin içine baktı. “Ama çarpık zihniyetine göre asil bir davranıştı bu. Hiç değilse bunun için minnettarım.”

“Onu geberteceğim,” dedim gülerek. Çizmemden diğler tabancamı çıkardım ve etrafıma çılgınlar gibi bakmaya başladım, onu bulmak ve sonsuza dek kurtulmak istiyordum. Çatışma durmuştu. Uçakların arkasından ses gelmiyordu. Yalnızdık. Javier gitmişti. Bir fare gibi çöle kaçmıştı.

Artık korku içinde yaşamak istemiyordum.

“Onu bulmak zorundayım,” diye homurdandım ve geldiğimiz yöne doğru koşmaya başladım, gözlerimle her tarafı taradım ama sadece uçak enkazlarının arasına serpiştirilmiş diğler cesetleri ve çorak araziye görebildim, Camden peşim sıra koşarken hurdalıkta ayak seslerimiz yankılandı.

Ansızın Javier bir jet motorunun arkasından çıktı.

Yüzünde gergin bir ifade vardı.

Elleri başının üstündeydi.

Arkasında da Gus, tabancalarını Javier’in kafasına doğrultmuştu.

Tıpkı benim gibi.

Babasının kızı.

Gus'ın bizi nasıl bulduğunu bilmiyordum, ama bulduğuna çok sevindim.

Kendisine dört tabanca doğrultulmuş Javier'se, hakkını vermek lazım, korkmuş görünüyordu. Ve bu kez ellerim etrafımızdaki kayalar kadar sağlamdı.

Yine de Javier başıyla Camden'ı işaret ederek, "Başarmışsın. Şansın yaver gitmiş," dedi.

"Kes sesini," dedim. "Seni öldürmemem için bana iyi bir sebep söyle."

"İyi olmasa da olur," dedi Gus.

Javier, kollarını kavuşturup omuz silkmekle yetinen Camden'a baktı. "Ben de silahımı doğrultsam biraz abartı olur," dedi Camden.

"Bu arada," dedim Camden'ın omzunun üzerinden Gus'a bakarak, "kafasına nişan al. Yelek giyiyor."

Javier hayretler içinde bana baktı.

Tabancalarımın tel örgüyü gösterdim. "Yürü," diye bu yurdum. "Ellerini başının üstünde tut."

Gus'a kafamla silahlarını indirmesini, bizi yalnız bırakmasını işaret ettim. Bu Javier'le benim aramdıydı.

Javier yavaşça döndü, akli karıştığından kaşları çatıktı, şimdi silahı sırtına dayama sırası bendeydi.

"Yürümeye devam et," dedim. "Tel örgüye kadar. Sakın arkana dönme."

"Meleğim," dedi Javier sesinde korku tınısıyla. "Camden'ını senin için kurtardım. Senin için yaptım."

Tam arkasında durana kadar yürüdüm. Uzakta Gus’la Camden’in gergince dolaştıklarını duyabiliyordum, ama tek kelime etmiyor, oldukları yerde duruyorlardı.

“Biliyorum,” dedim doğrudan kulağına, saçlarının arkası kulağımı gıdıklıyordu. “Ve seninle beni trajik yapan da bu. Sence de öyle değil mi?”

“Meleğim,” diye yalvardı.

Tabancayı ensesine bastırdım.

“Bana bir daha meleğim demeyeceksin. Çünkü senin meleğin değilim. Ve kanatlarım da kirli değil.”

Ağzımı kulağından çektim. “Üstelik ruhun da bende değil. Ama eğer dışarıda bir yerdeyse çok geç olmadan bulmak isteyebilirsin.”

Hemen öne doğru eğilip arka cebimden, dün gece bana taktığı kelepçeleri çıkardım. Kelepçelerden birini açtım, gözleri şaşkınlıkla irileşirken vücudu hafifçe titredi.

“Yanlış fikirlere kapılma,” dedim. “O sapıkça şeyler geçmişte kaldı.”

Kelepçelerden birini bileğine, diğerini de eli kafasının üzerinde kalacak şekilde tel örgüye geçirdim. Döndü ve tamamen şaşırarak bana baktı.

Bir adım geri çekilip mutlulukla sııttım. “Umarım narkotik ajanlarına iyi rüşvet vermişsindir, Javier Bernal. Çünkü bu işten yakını kurtarmak için epey bir yardıma ihtiyacın olacak.”

Başını iki yana salladı. “Beni burada bırakamazsın.”

“Seni tek parça halinde bıraktığım için şükretmelisin,” dedim. “*Putu, cabron,*” diye İspanyolca bir küfür savurup ayaklarının dibine tükürdüm.

Sonra dönüp bana huşu ve hayretle bakmakta olan Camden’la Gus’a baktım. Erkeklerim benim. Harika erkeklerim. Gözlerimi kırpıştırarak birkaç damla gözyaşına mani oldum, sonra yanlarına yürüdüm.

“Buradan gidelim mi artık?” diye sordum.

Aynı anda başlarını salladılar. Camden elimi tuttu. Ve beraber tel örgüdeki delikten geçip çölde koşarak ilerledik.

Dönüp Javier’e bakmadım.

Gus arabasını Mini’yi bıraktığım yere park etmişti.

“Bizi nasıl buldun?” diye sordum alnımdaki tozları ve teri silerek. Uzakta helikopter seslerini duyabiliyordum, muhtemelen Gus’ın aradığı narkotik ajanları ve federallerdi. Javier’i ele geçirdiklerinde resmen bayram edeceklerdi. Los Zetaların yeni lideri kendi mıntıklarında yakalanacaktı.

Gus bana aptalmışım gibi baktı. “İzleme cihazı. Hiçbir şey öğrenmedin mi, Ellie’cik?”

Camden aniden başını çevirdi. “Ben nerede?”

“O gayet iyi,” dedi Gus çabucak. “Güvende. Onu arkadaşına bıraktım ve evde dönmemizi bekliyor. Arabaya binin ve beni izleyin.” Göğe baktı, helikopterleri o da duymuştu. “Acele etsek iyi olacak.”

Camden direksiyonun başına geçti ve Gus arabasına binip motoru çalıştırırken ben de yolcu koltuğuna yerleştim.

“Kullanabilecek misin?” diye sordum, kurşun yeleğe isabet etmiş olsa da kaburgaları kırılmış olabilirdi.

Kendini beğenmiş şekilde gülümsedi. “Bebeğim, Camden McQueen ben.”

Asırlar gibi gelen bir süredir ilk defa güldüm, o da güldü. “Pekâlâ, o zaman acele edelim.”

“Bu işte iyiyimdir,” dedi Cooper’ın gazını kökleyip Gus’ın peşi sıra ilerlerken bana göz kırparak. “Unuttun mu? Hayatının en iyi beş dakikası?”

Elimi elinin üstüne koydum. “Hadi şunu hayatımın en iyi elli yılı yapalım. Ne dersin?”

“Her şeyin en iyisi olacak.”

Radyoda Calexico’dan “Fortune Teller” çalmaya başladı, anılarım depreşti ve etrafımızdaki tozlar gibi havalanıp ebediyete kadar atmosfere uçtu. Açılır tavandan Camden’ın gözlerinin rengi olan masmavi gökyüzüne baktım ve kendi kendime gülümsedim.

O hayattaydı.

Ben hayattaydım.

Önümüzde birlikte geçireceğimiz uzun yıllarımız vardı.

Yeni yollarımız.

Yeni yolculuklarımız.

Yeni umutlarımız.

“Hadi gidip Ben’i görelim,” diye fısıldadım.

Çölü bir toz bulutu içinde ardımızda bıraktık.

SON SÖZ

“Bu çok güzel bir dövme,” dedi tezgâhın ardındaki barista, kadının bacağına bakarak.

Kadın kendi bacağına baktı. Son zamanlarda daha kısa etekler giymeye başlamıştı, Pasifik’ten esen rüzgâr ansızın esip cümle âleme iç çamaşırınızı gösterse de. Ama kadın umursamıyordu. Bacakları artık bir sanat eseriymi.

“Teşekkür ederim,” dedi kadın zarif bir tebessümle. Otuzlarının başında, çıkık elmacıkkemikli, koyu kahverengi gözlü ve sırtına dökülen sarı saçları olan çarpıcı bir kadındı. Günlerce açık havada kalmaktan yüzü bronzlaşmıştı, Kaliforniya güneşine hiçbir güneş kremi para etmezdi.

“Kiraz çiçeklerini çok severim,” dedi barista, kadına kocaman *caffe mocha*’sını verirken. “Ayrıca ortadaki aya da bayıldım.”

Dövmenin hikâyesinin tamamını baristayla paylaşmak istemeyen kadın kendi kendine gülümsedi. Gerçeği, ay dövmesinin hem onu oraya işleyen adam için hem de kurşun

yarasının izini kapatmak için olduğunu anlatabileceği fazla kişi yoktu. San Francisco'nun kuzey kıyıları yüksek suç oranlarıyla bilinmezdi, Eureka'yı saymazsanız tabii ama orayı zaten kimse saymazdı.

“Dövmeleri nerede yaptırdın?”

“Tanıdığım bir adam var,” dedim kurnazca. “Gualala’da stüdyosu var. Ama sadece yarızamanlı çalışıyor.”

“Gualala’ya bayılırım,” dedi barista. “Orada muhteşem bir et lokantası var. Çok sakın bir kasaba ama. Evin oralarda mı?”

Kadın başıyla onayladı, bu geveze baristadan kurtulmak için can atıyordu. “Evet. Ama işim nedeniyle kıyı boyunca geziyorum. Sırf Starbucks için bile olsa Bodega Koyu’na gelmeye değer.”

Sonra kadın, baristaya teşekkür edip işinden bahsetmeye başlamak zorunda kalmadan oradan ayrıldı. Çekindiğinden değildi ama insanlar onunla ilgili çok soru sorduklarında hep tedirgin oluyordu.

Bir numaralı otoyolda fazlaca hızlı sürdüğü 1973 model siyah Dodge Challenger’ına atladı ve omzunun üzerinden arka koltuğa bakarak fotoğraf teçhizatının orada olup olmadığını kontrol etti. Tatmin olunca gaza basarak kuzeye yöneldi. Bugünkü fotoğraf seansı oldukça basitti, genç mutlu bir çiftin kumsaldaki nişan töreni fotoğraflanacaktı.

Kadın hiç nişan fotoğrafı olmadığını düşününce hüzünlendi. Ama zaten kimse ondan daha iyi bir iş çıkaramazdı. Başkasının çekeceği fotoğraflardan hoşnut kalmazdı, ayrıca düğünü sade olduğundan fotoğraf çektiirmenin de bir anlamı

yoktu. Gualala Eyalet Parkı'nda sadece o, kocası ve babası hazır bulunmuştu.

Ve elbette iki güvenilmez yüzük taşıyıcı, oğulları ve köpekleri.

Radyo istasyonlarını gezdi, Guano Padano'yu duyunca duraklayıp kendi kendine gülümsedi. Az tanınmış İtalyan grup, nihayet Amerika'da çalınmaya başlamıştı. Pencereyi indirip başını dışarı çıkardı ve güneş solarken aval aval güldü.

Sonunda evine vardığında güneş batmak üzereydi. Acele etmesi gerekiyordu. Günbatımını kaçırmaktan nefret ediyordu.

Çakıлтаşı döşeli araba yoluna park edip fotoğraf makinesini aldı. Evinin önündeki kum tepelerinin üzerinden bakınca kumların üzerinde birbirini kovalayan iki çocuk ve aralarında koşan bir köpek gördü.

Battaniyeye sarınmış oturan Gus bira içiyor ve köpeğe top atmaya çalışıyordu. Hiç orali olmayan Sammy ise havlayıp kuyruğunu sallamayı ve çocuklarla oynamayı tercih ediyordu.

Onların önünde, bileklerine kadar dalgaların içinde durmuş, güneşin batışını seyreden kocasının güçlü ve sağlam silueti göze çarpıyordu.

Yüreğine mutluluk yayılan kadın kumsala inen tahta basamakları koşarak indi, ayakları sıcak kumlara battı, hayatta en sevdiği duygulardan biriydi bu.

Yanından geçerken babasına el salladı, sonra da üzerine atlayan köpeğe kendini hazırladı. Kadın, köpeğin yalayacağını bildiğinden fotoğraf makinesini yukarı kaldırdı ve hayvanın kulaklarının arkasını kaşıdı.

“Selam, anne!” diye bağırdı Ben, koyu renk saçlı ve

uzun boylu sekiz yaşındaki hayalet gibi çocuk. Dikkat aralığı da kısaydı. Gus’a baktı. “Dede, topu bana at.”

Gus topu atıp Ben de yakalarken Violet kadının bacaklarına doğru koştu.

“Anneciğim!” diye haykırdı Violet minik kollarını kadının kiraz çiçeği dövmesine dolayarak. “Az kalsın günbatımını kaçırıyordun.” Dört yaşındaydı ve rutinleri takip etmeyi seviyordu. En ufak bir şey yerinde olmasın, herkesin bundan haberi olurdu.

“Ama kaçırmadım,” diye açıkladı kadın neşeyle, çömeleler. Violet’ın güzel sarı saçlarını düzeltip ona baktı. “Nasılsın, birtanem? Neredeyse yatma vaktin gelmiş.”

“Hayır!” diye ciyakladı Violet.

Buna alışkın olan kadın güldü. “Evet. Şimdi dedenin yanına git bakalım. Birkaç resim çekeceğim, sonra seni yatırıp masal okuyacağız.”

“Hayır,” dedi kız, ama kıkırdayıp Gus’a koştu, yanındaki havlunun üstüne bıraktı kendini.

Kadın onun gidişini izledi, ardından doğrulup okyanusa baktı.

Camden yüzünde kocaman bir gülümsemeyle kadına bakıyordu.

Kadın da gülümseyip ona doğru yürüdü.

“Selam, tatlım,” dedi kadına, kollarını açarak. Kendini kocasının kollarına bıraktı, ayaklarına vuran Pasifik Okyanusu’nun keskin soğuşunu hissetmiyordu bile, sonra başını öpücük için kaldırdı. Camden onu uzun uzun öptükten sonra çekildi.

Gamzeleri çıkmıştı, mavi gözleri ışıldıyordu. Hâlâ nefesini kesiyordu.

“Nasıl geçti?” diye sordu Camden elini kadının beline dolayıp kendine çekerek.

Kadın kafasını Camden’ın omzuna yasladı. “İyi. Âşık bir çift. Bilirsin işte.”

“Hıı hıı,” dedi. “Bir sürü oral seks.”

Kadın güldü ve dirseğiyle vurdu. Kadın omzunun üzerinden, köpeğe top atan Ben’e, Gus’ın kafasını şişiren Violet’a baktı. Hangi çılgın hikâyeyi uyduruyorsa artık, adam can kulağıyla dinliyordu.

“Bardaki kadınla babamın randevusu nasıl geçmiş?”

Camden sırtıp günbatımına baktı. “Söylemiyor. Yani bence iyi geçti. Üstüne gitmedim.”

“İyi fikir.”

“Resim çekecek misin?” diye sordu Camden.

Makinesini aldı, tam kaldırıp gözden yitmeden önce güneşi fotoğraflayacaktı ki tereddüt edip vazgeçti.

“Hayır,” dedi. “Bu sefer hafızama kazıyacağım.”

Etraflarında dalgalar kıyıya vururken güneşin denize batışını izlediler.

Camden kadının elini sıktı. Kadın, Camden’ın elini öptü.

“Mutlu musun?” diye sordu kadın usulca.

“Mutluyum. Sen mutlu musun, Ellie?”

Başıyla onayladı. “Evet.”

Gerçekten mutluydu.

TEŞEKKÜR

Cüretkâr ve Yalancı'nın sonunu yazmak benim için gerçeküstü bir deneyimdi. Bütün olarak tamamladığım ilk seriydi ve son kısmına geldiğimde tamamen mahvolmuştum. Bu karakterleri bir başka sevmiştim ve onlara veda etmek... şey, son derece zor oldu. Bu yüzden bu kadar karmaşık ve eğlenceli oldukları için Ellie'ye, Camden'a ve Javier'e (ve Gus'a!) teşekkür etmem gerekiyor. Biliyorum, bu insanlar beynimin karanlık kuytularından çıkan karakterler, ama dürüst olmak gerekirse dışarıda bir yerlerde yaşamlarını sürdürdüklerini hissediyorum. Umarım hikâyelerimi beğenmişsinizdir, sizler 2013 yılını benim için harika kıldınız ve hayatımı değiştirdiniz.

Scott MacKenzie, bu kitapları tamamlayabildiysem bu senin sarsılmaz desteğin ve bana olan inancın sayesinde. Sana yüreğimin derinliklerinden teşekkür ederim. Seni seviyorum.

Brucey Poo... acayip sabırlı bir köpeksin. Annen yazmak zorunda olduğunda ve seninle oynayacak zaman bulamadığında anlayış gösterdiğin için teşekkürler. Saatlerce kanepenin üzerinde yatma becerin çok faydalı oldu. Ayrıca Dana Hicks'e de sonsuz teşekkürler!

Ailem: Tuuli, Sven, Kris... Teşekkür ederim. Hepiniz kendi çapınızda yardımcı oldunuz, özellikle de kitabı yetiştirmek için banyo bile yapamayacak kadar meşgul olduğumda köpeğimle ve evimle ilgilenen annem. Ama bir dahaki sefere, lütfen daha az not bırak. Ve MacKenzie'ler, bilhassa Wendy ve Jill bıkıp usanmadan kitaplarımı aldığınız, harika birer insan olduğunuz için size minnettarım.

Kelly St-Laurent, Cüretkâr ve Yalancı için beyin fırtınasındaki yardımların sayesinde hikâyenin ana hatlarını oluşturdum. Bana inandığın için teşekkür ederim.

Beta okuyucularım: Megan "Po Po" Simpson, Nina "Camden için Ağlar" Decker, Laura "Ruhsuz" Moore, Claire "Bayan Gus" Contreras, Kayla "Atlayıcı Ekibi" Veres, Lucia "Javi'den Nefret Eder" Valovčiková, Barbie "Art Vandelay" Bohrman, Chelsea "Kirk ile Evli Olmayan" Cameron, Kara "Suç Ortağı" Malinczak, Emily "Kafatasları" Franke, Amanda "Vegas Prensesi" Polito, Robin "Bilet Kesici" Prete, Shawna "Uğultu" Vitale, Jamie "Fırsatçı" Sager Hall, Boobie Snickle Tush, Kirsten "Camdensever" Papi, Brenna "Psikopat Ekibi" Weidner, Fluffy Dippen Face, Stephanie Sandra "Sevgililer Günün Kutlu Olsun" Brown, Megan "Ödün Verme" Ward O'Connell.

Kitabıma destekleri ve inançları için pek çok yazara şükranlarımı sunuyorum: S. L. Jennings, Madeline Sheehan, MJ Abraham, Courtney Cole, KT Grant, E.L. Montes, Gail McHugh, CC Brown, JA Huss, JD Salsbury, Ashley Wilcox, Joanna Wylde, Janine Olsson, Kenya Wright, RL Griffin, SL Scott, K.A. Tucker, Jenn Cooksey, Carey Heywood, Jesse Lane, Misty Provencher, Rachel “Camden Ekibi” Wade, Lori Otto, Melissa Brown, Kimberly Stedronsky, Venessa Kimble, Ella Fox, LH Cosway, Rebecca Espinoza, Stephanie Lawton, Trevi Truitt, Elle Chardou, Jasinda Wilder, Michelle Valentine ve daha pek çokları.

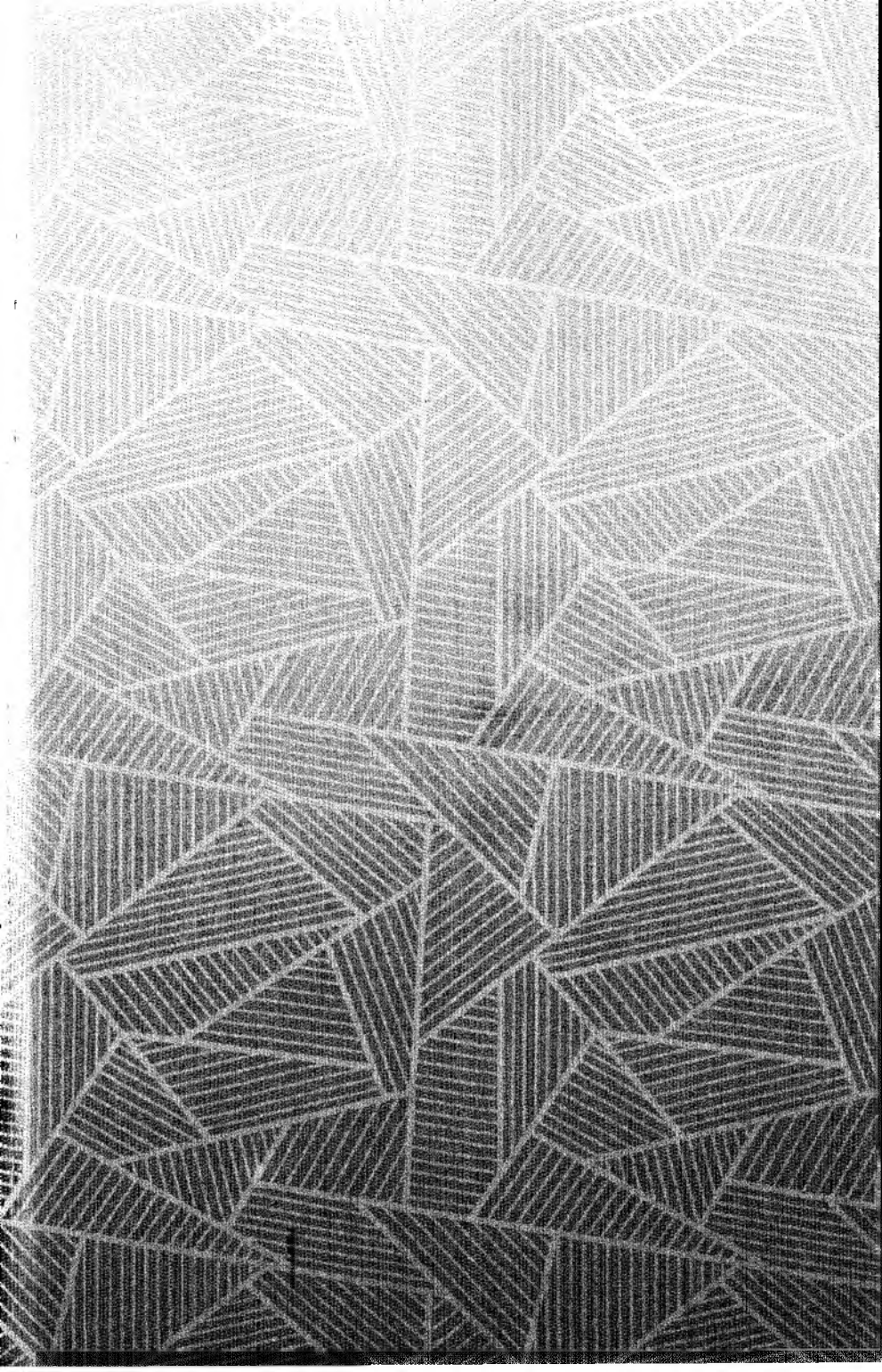
Yazarlık dünyasını blogcular döndürür: Maryse’s Book Blog, Autumn Review, Reading in Winter, Ginger Reads, Book Hookers, Angie’s Dreamy Reads, Aestas, Natasha Book Junkie, My Secret Romance, The Demon Librarian, True Story Book Blog, Books Babes and Cheap Cabernet, Flirt and Dirty Girls, Under the Covers, Group Therapy Book Club, The Romance Cover, Xpresso Reads, The Book Bellas, The Reading Vixens, Hook Me Up Book Blog, A Love Affair with Books ve liste uzayıp gidiyor...

Grand Central Publishing/Forever Romance’teki ekibe de değinmeden olmaz: güzeller güzeli editörüm Latoya Smith, Halkla İlişkiler çalışmalarıyla Julie Paulauski ve The Artists Trilogy trenine binen diğer herkes. Ve tabii ki harika kapak tasarımlarıyla Naj Qamber.

Süper temsilcim Scott Waxman’a ve Waxman Leavell’daki ekibine, ayrıca Samantha Howard ve Mary Cum-

mings'e, Farley Chase ve Kate Abnerstein'a minnetlerimi sunmadan geçemeyeceğim.

Son olarak okurlar, hayranlar ve Halle's Harlots'taki herkese teşekkürler. Sizler olmasanız şu anda BURADA bunları yazıyor olmazdım. Hepinizi seviyorum.

Karina Halle müzik ve gezi yazıları yazan bir gazeteci. Love, in English ve "The Artists Trilogy" kitaplarıyla bir USA Today çoksatan yazarı. Eşi ve köpekleriyle Kanada'da 1920'lerden kalma bir çiftlik evinde yaşıyor. Günlerini bol bol araştırma yaparak ve kitap okuyarak geçiriyor.

KARINA HALLE

Cüretkâr ve yalancı

Bir yalancının oyunundan
ancak bir cüretkâr sağ çıkabilir

Ellie, kendini Camden ve Javier'in tam ortasında otururken buluyor. Kalbinin kimden yana olduğundan artık emin. Ama tehlikeli sularda yüzerken kime güveneceğini iyi seçmesi gerektiğini biliyor.

Camden'in omzunda kurşun, kalbinde aşk yarası var. Avla avcı arasında kalmışken, kendisinin aslında en başından beri yem olduğunu fark ediyor.

Javier, Ellie ile Camden'ı cüretkâr bir oyuna çekerken her bir detayı hesapladığını düşünüyor. Ama rüzgârın ne taraftan eseceğinden, avla avcının rollerinin yine değişip değişmeyeceğinden emin değil.

Oyun kontrolden çıkarken nefeslerinizi tutun, bu baş döndürücü serüven muhteşem bir finalle son buluyor.

NOVELLA

/novellayayinlari

/novellakitap

www.novellayayinlari.com

ISBN 978-605-186-067-1

9 786051 860671

online sipariş: okuoku.com